

787

Καταξ

Α Δ Ζ Ι Ρ Α

ἢ

ΟΙ ΑΜΕΡΙΚΑΝΟΙ.

ΤΡΑΓΩΔΙΑ

εἰς

ΠΕΝΤΕ ΠΡΑΞΕΙΣ.

ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΒΟΛΤΑΙΡΟΥ.

Μειάφρασις

(ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ)

I. τοῦ ΚΟΜΑΝΙΑΝΟΥ.

ἘΝ ΒΟΥΚΟΥΡΕΣΤΙΟΙΣ

ἐκ τῆς τυπογραφίας Ἀγγούστου Ρούφ.

1839.

ΤΩ

ΜΕΓΑΛΑΙΟΤΑΤΩ

ΒΑΣΙΛΕΙ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ο Θ Ω Ν Ι τῷ Α΄.

ἀνέδηκεν

ὁ μεταφραστής.

ΠΡΟΟΙΜΙΟΝ.

Ἡ παρούσα τραγωδία, ἀριστούργημα τοῦ Βολταίρου, μετεγλωττίσθη καὶ εἰς τὴν βλαχικὴν γλῶσσαν εἰς τὴν Ἑλληνικὴν μόνον ἔλλειπεν.

Ἡ γλαφυρότης, τὸ ἔξοχον, τινὲς σπανιώτατοι χαρακτῆρες ἄξιοι μιμήσεως, αἰσθήματα ζωηρά, ἐκ τῶν ὁποίων ἐνεπνεύσθη ὁ Βολταίρος

ἵνα ἀναδείξῃ τὸ σύγραμμα τοῦτο δαιδάλαιον, ἵνα παρώτρυνον ἵνα ἐπιχειρισθῶ τὴν μετάφρασιν εἰς τὸ ἀπλοελληνικὸν, διὰ στίχων πολιτικῶν καταλήλων εἰς τὸ τῆς τραγωδίας ὕψος.

Τὸ ὕψος ἴμου, ἂν καὶ ἀξιοσημείωτον ἴδεν εἶναι, πιστεύω ὁμως, ὅτι δίδων εἰς φῶς τὴν παροῦσαν μετάφρασιν, εὐαρεστοῦμαι εὐχαριστῶν ἀποτόμως ἵπως δύο ψυχῆς ἴμου εὐχάσῃ ἤγουν, πρῶτην τὸν φιλέλληνα φόρον ἴμου ἀποπληρώσας διὰ τῆς συνειφορᾶς ἐλαχίστων ἀπαρχικῶν μόχθων ἴμου, οὗςπερ κατέβαλον εἰς τὴν μεταγλώττισιν τοῦ παρόντος συγγράμματος· τὴν δευτέραν δὲ καὶ ἔσχατον, ἀποδεικνύων διὰ τῆς ἰδίας ἐπιχειρήσεως, ὅτι καὶ ἡ Βλαχία ποτὲ τὸ κέντρον τῆς Ἑλληνικῆς φιλολογίας, ἴδεν ἔπαυσεν εἰσέτι τὸν πρὸς παραγωγὴν ἡδικῶν ἐργασιῶν ἑκατῆ ζῆλον ἴτης, τόσον διὰ τὸν προβιβασμὸν τῆς Ἑλληνικῆς δραματικῆς

φιλολογίας, ὅσον καὶ πρὸς ὄφελος τῶν Ἑλλήνων
 ἀμφοτέραι αἱ εὐχαί μου συναποτελοῦν καὶ τὰς αἰτίας
 καὶ τοὺς λόγους δι' οὓς ἐπεχειρίσθην τὴν μετά-
 φρασιν τῆς παρούσης τραγωδίας εἰς τὴν ἀπλοελ-
 ληνικὴν γλῶσσαν.

Διὰ τὰ λαμπρύνω δὲ ἔτι περισσότερον τὸ
 παρὸν σύγγραμμα ἐνέκριμα, τὰ σημειῶσαι ἐν πα-
 ρόδῳ καὶ τὴν βιογραφίαν τοῦ δημιουργοῦ 'του.

Ἐν Βουκουρεστίοις,
 τὴν 8. Φεβρουαρίου 1839.

Ὁ μεταφραστὴς
 Ἰ. ΚΟΜΑΝΙΑΝΟΣ.

A. H. L. G. L. G.

ΣΥΝΟΠΤΙΚΗ ΒΙΟΓΡΑΦΙΑ

του

Β Ο Λ Τ Α Ι Ρ Ο Υ .

Ὁ Βολταῖρος, εὐγενὴς τῆς τρίτης τάξεως
εἰς τὰ ἀνακτόρια τοῦ βασιλέως τῆς Γαλλίας, πα-
λαιὸς θαλαμηπόλος τοῦ βασιλέως τῆς Πρου-

σίας, κ. τ. λ. ἐγεννήθη εἰς Παρίσια τὴν 20. Φεβρουαρίου 1694· ἀπὸ τὸν Φραγκῖσκον Ἀρουέτον, παλαιὸν συμβολαιογράφον εἰς τὸ ἐν Παρισίοις κακουργιοδικεῖον (châtelet) ταμίαν τοῦ λογιστικοῦ· καὶ ἀπὸ τὴν Μαρίαν Μαργαρίταν Δαουμάριην. Ἐκ πρώτης νεαρῆς ἡλικίας, εὐδὺς ἀνεδείχθη διὰ τῆς ἐμβριθείας ἑαυτοῦ καὶ ἐνεργητικότητος τῆς φαντασίας ἑαυτοῦ, πλὴν συγχρόνως καὶ διὰ τῆς πρὸς τὴν πλάνην καὶ ἀτοπήματα κλίσεώς ἑαυτοῦ. Ἐκαμε τὰς σπουδὰς ἑαυτοῦ εἰς τὸ γυμνάσιον τοῦ Λουδοβίκου τοῦ μεγάλου (Louis-le-grand) ὑπὲρ τὸν Π. Πορφαῖον (Porée) καὶ τὸν Π. τὸν Jay· ὁλος ὁ κόσμος γνωρίζει, ὅτι ὁ πατὴρ ἑαυτοῦ προέλεγεν, ὅτι θέλει ὑπάρξαι ὁ σημαιοφόρος τῆς ἀπιστίας· πολλὰς ὀλίγας ἐπιδόσεις ἔκαμεν εἰς τὴν νομικὴν, ἔκ τοῦ ἐναντίου εἰς τὴν ποίησιν, καὶ κατ' ἐξοχὴν εἰς τὸ σατυρικὸν, κλίσις, ἣτις ἑαυτοῦ ἐπέφερον μέγιστα δυστυχήματα· τὸν ἠγκάλεσαν, ὅτι ἂν ἐσύνθεσε κατὰ τῆς Γαλλικῆς Ἀρχῆς σά-

τυραν, καὶ ἐπέκεινα ἐνὸς ἐνιαυτοῦ ἦτον καθευρω-
 μένος· κατὰ τὸ **1718** παρεστάθη ἐπὶ τῆς θεα-
 τρικῆς σκηνῆς ἢ τοῦ Οἰδίποδος συντεθεῖσα τρα-
 γωδία 'του, πλὴν ἢ εἰς τοὺς **1722** τῆς φαρμα-
 κωμένης Μαριάνης ὑπὸ τοῦ Ἡρώδου τραγωδία 'του,
 καὶ αἱ μετέπειτα τῆς Ἐριφίλης καὶ Ἀρτεμισίας
 τραγωδίαι 'του, ἐπειδὴ 'δὲν ἔλαβον καλὴν ὑποδο-
 χὴν, καδυπεβλήθη, ἠραγκασθεῖς 'ν ἀπεράσῃ εἰς
 τὴν Ἀγγλίαν, ὅπου ἐξέδωκε τὴν Ἀριάδνην· ἐκεῖ
 ἀπήλαυσεν ἀπείρους τιμὰς ἐπὶ τοῦ ἀ Γεωργίου, καὶ
 ἠΰξησε δια τῆς συνεισφορᾶς (τῶν μεγαλοδώρων) συν-
 δρομητῶν τὴν χρηματικὴν 'του κοτάστασιν. Εἰς τὴν
 ἐν Γαλλίῳ ἐπιστροφὴν 'του τὸ **1728** ἔδεσε τὰ χρή-
 ματά 'του εἰς τὸ Λαχεῖον (Lottérie) συντροφι-
 κῶς μὲ πολλοὺς ἄλλους, καὶ ἔκαμε τὴν τύχην 'του
 πλὴν αἱ ἐμπορικαὶ αὐταὶ ἐπιχειρήσεις 'του δὲν 'τὸν
 ἀνεχαίτησαν ἀπὸ τοῦ 'νὰ καλλιερῆ τὰς Μούσας·
 ὅθεν τὸ **1730** ἐξέδωκε τὸν Βροῦτον 'του, καὶ
 ὀλίγον καιρὸν μετέπειτα τὴν Ζαῖραν 'του· αἱ φι-

λοσοφικαὶ ἐπιστολαὶ ἔτου πλήρεις αἰσχροῶν κατὰ τῆς Δρησκείας ἀστειοτήτων, δι' ἀποφάσεως τῆς συγκλήτου ἀπειτεφρώδησαν, καὶ αὐτὸς κατεδικάσθη εἰς φυλάκισιν· πλέον εὐτυχῆς ἐστάθη τὸ **1736**, ὅταν διεκοίνωσε τὴν τραγωδίαν ἔτου Ἀλζιβραν, τὸν Φανατισμὸν εἰς τὰ **1742** καὶ τὴν Μερόπην εἰς τὰ **1743**· ἀριστουργήματα τοῦ νοός ἔτου καὶ τῆς φιλοπονίας ἔτου. Ἐκτοτε ἔλαβε τὴν Δέσιν τοῦ ἱστοριογράφου τῆς Γαλλίας, καὶ ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ Κόμητος Argenson, ἐσύνδεσε τὴν ἱστορίαν τοῦ πολέμου τοῦ **1741** ἔτους. Ὁ ἱστοριογράφος ἐδοκίμασε πολλάκις ἔνα συγκαταταγχθῆναι ὡς ἀκαδημιακὸν μέλος, πλὴν ἢ συγκαταριδίμησις ἔτου ἔγινε τὸ **1746**. Τέλος το **1750**, ὁ βασιλεὺς τῆς Προυσίας δι' ἐνὸς μισθοῦ **22,000** λιβρῶν ἔτον καθυπέβαλλε ἔνα μείνη εἰς τὸ κράτος ἔτου*). Ἀπὸ φίλος τοῦ βασιλέως τῆς Προυσίας ὑπέπεσε διὰ σατυρικῶν λόγων ἔτου εἰς τὴν ὀργὴν

*) Φριδερίκος ὁ β'. τοῦ πικλὴν μέγας.

'του, καὶ διεπραγματεύετο ἵνα ἀπέλθῃ διὰ τὰ
 Παρίσια· πλὴν ἀποτυχὼν δι' ἐνὸς ἀσεβοῦς συγ-
 γραμματῆς 'του, διέμεινεν ἀρκετὸν καιρὸν κτίσας
 καὶ ἰδίαν 'του οἰκίαν εἰς μίαν πλησιόχωρον τῆς
 Γενεύης πόλιν. Τέλος περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ 1778
 ἀπεφάσισε ἵνα ἐγκαταλείψῃ τὴν ἡσυχίαν διὰ τὸν
 πάταγον τῆς πρωτεύουσας, καὶ ἐξαιτῶν τὴν ἄδειαν
 τοῦ ΙΣΤ. Λουδοβίκου, ἐλοῖτο μὲ μεγίστην ὑ-
 ποδοχὴν πάντων εἰς τὴν πρωτεύουσαν· αἱ ἀκα-
 δημίαι 'του ἐπρόσφερον ἀπροσδοκίτους εἰς αὐ-
 τὸν τιμὰς, καὶ εἰς πλήρη συνέλευσιν ἐστεφανώθη·
 εἰς τὰ 1778 30. Μαΐου τελευτήσας κατὰ συνέ-
 πειαν μιᾶς αἰμορραγίας καὶ δυσουρίας, ἐτάφη
 πανηγυρικῶς· διηγεῖται ὁ ἐπίσκοπος Vivier, ὅτι
 περὶ τὰς τελευταίας ὥρας τοῦ θανάτου 'του· διὰ
 ἵνα ἴδῃ κἀνεὶς τὸν παράφρονα καὶ μανικὸν Ὁρέ-
 στην, ἐπρεπε ἵνα ἦτον αὐτόπιθς περὶ τὰς ὥρας
 τῆς ἐκπνεύσεώς 'του.

(Σημείωσις τοῦ μεταφραστοῦ.) Τον
ούτως ἀμείβονται ἅπαντες ὅσοι κατὰ δημοκρίτου
λαλοῦσι καὶ γράφουσι θέλοντες παρὰ πολὺν
ἐπιεμβαίνωσιν εἰς μεταφυσικὰ πράγματα, τὰ ὅ-
ποια, οὔτε ὁ νοῦς τοῦ ἀνθρώπου ἔδεν χωρεῖ.

ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΤΗΣ ΤΡΑΠΕΖΗΣ

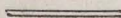
Α Λ Ζ Ι Ρ Α

η

Ο Ι Α Μ Ε Ρ Ι Κ Α Ν Ο Ι

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΠΡΟΣΩΠΑ ΤΗΣ ΤΡΑΓΩΔΙΑΣ.

Γιουσμάνος, ἡγεμὼν τῆς Περόου.

Ἄλβαρος, πατήρ τοῦ Γιουσμάνου καὶ προκάτοχός τ' αὐτοῦ.

Ζαμόρος, ἡγεμὼν ἑνὸς μέρους τοῦ Ποτόζου.

Μοντέζος, ἡγεμὼν ἑτέρου μέρους.

Ἄλζιρα, θυγάτηρ τοῦ Μοντέζου.

Ἐμίρα }
Σεφάνη } θεραπαινίδες τῆς Ἄλζιρας.

Δ. Ἄλόνζος, Ἰσπανὸς ἀξιωματικός.

Ἰσπανοὶ ἀξιωματικοί.

Ἀμερικανοί.

Ἡ σκηνὴ ὑποτίθεται εἰς τὴν πόλιν τοῦ Λὸπ-ἄϋρε
ἄλλοτε Λιμά.

ΑΔΖΙΡΑ

ἢ

ΟΙ ΑΜΕΡΙΚΑΝΟΙ.

ΤΡΑΓΩΔΙΑ.

ΠΡΑΞΙΣ ΠΡΩΤΗ.

ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ.

"Αλβαρος. Γιουσιάνος.

"Αλβαρος.

Τῆς βουλῆς ἢ ὑπερτάτη δύναμις Μαδριτικῆς,
Ἰδοὺ φίλτατε ἄστέλλει, ἵνα ἔμὲ διαδεχθῆς.
Ἐνὸς κόσμου νεωτάτου εἰς πλουσίαν ταύτην γῆν,
Ἐκτεινον τοῦ ἡγεμόνος καὶ θεοῦ ἔμου τὴν ἀρχὴν.

Ἐπὶ τῆς δε παραλίας ἔμπλεω δυστυχιῶν,
 Πηγῆς ἄρχε τῆς κακίας, χροῦσοῦ καὶ ἀνομιῶν.
 Ἴδου λάβε, φίλτατέ μου, ἡγεμονικὰς τιμὰς,
 Ἄς μ' ἀρπάξουν γηρατεία ἀπὸ χεῖρας γηραιῶς.
 Ἡλικίαν μου διήλθον ὅς ταύτην τὴν Ἀμερικὴν,
 Κί ἔδειξα λαῷ Μεξίκου τὴν φοικτὴν παρασκευὴν. *)
 Διὰ νέους, θνητοὺς τούτους τῶν νεῶν ἡμᾶς πτερωτῶν,
 Τῶν φρουρίων πομπούρων Ἰσπανῶν στρατιωτῶν.
 Ἐκ τῶν πόντων Μαγγελλάνων μέχρι πόλου ἄρτικου,
 Τροπαιοῦχ' οἱ Καστιλλάνοι προεχώρουν μετ' ἐμοῦ.
 Εὐτυχῆς ἂν ἠδυνάμην διὰ μόχθων ἡμῶν καρπούς,
 Ἄν ἐναρετοποιήσω πάντας ἡρώας αὐτούς.
 Πλὴν κατάχρησιν τῆς νίκης τίς ἂν παύσῃ εἰμπορεῖ;
 Ἐκ κακίας ἡμαυρώθη, τέκνον, δόξα ἄτων κλεινῆ. **)
 Καὶ πολλοὺς ἔκλαυσα χρόνους δι' αὐτοὺς τοὺς νικητὰς,
 Ἐκ τῆς μοίρας τρισενδόξους, γυμνοὺς ἀπὸ ἀρετᾶς.
 Στάδιον πολυετές ἡμῶν, τέλος, ἀποπερατῶ,

*) Ἡ μὲν Μεξικὴ ἐκστρατεία ἐγένετο εἰς τοὺς 1517 ἢ δὲ τοῦ Περρόου εἰς τοὺς 1525· οὕτω ὁ Ἄλβαρος ἐδυνήθη ἂν κατασταθῆ ἀντόπτης ἀμφοτέρων τῶν ἐκστρατειῶν τὸ Λόπ-Ἀύρες, τόπος ἐφ' οὗ εἶχε χώραν αὐτῆ ἢ σκηνῆ, ἐθεμελιώθη εἰς τοὺς 1535.

**) Γνωστὰ εἶναι αἱ εἰς Μεξικὸν ἀσκηθεῖσαι τοῦ Φερδινάνδου Κόρτες κακίαι, καὶ αἱ εἰς Περρόου τοῦ Πιζάρρου.

Κόσμου φῶς ζωογονοῦν με, ἐκ ψυχῆς μου παραιτῶ.
 Ἄφ' οὗ ἅπαξ διοικοῦντα ὑπὸ νόμους θεμιτοῦς,
 Ἐἶδον Κράτος τοῦ Ποτόζου τόπους ἡγεμονικοῦς.

Γιουσμάνος.

Θηριώδη γαῖαν ταύτην ἐπορθήσαμεν ὁμοῦ,
 Κεῖ ἤγειρον τρόπαια νίκης ῥωμαλαίως διὰ σοῦ.
 Καὶ ἐκ σοῦ ἵνα μάθω πρόπει κάλλιστα ἵνα κυβερνῶ,
 Καὶ ἵνα δέχωμαι σοὺς νόμους παρὰ ἵνα νομοθετῶ.

Ἄλβαρος.

Μετοχὴν ἢ ἐξουσία παντελῶς δὲν ἀπαιτεῖ,
 Μόχθων κατεξηντλημένος, καὶ ὑπέρογκως πολὺ,
 Διοικεῖν ἀπεσθηδάμην, καὶ ἀρκεῖ ἂν ὅ τὸ ἐξῆς,
 Ὀμιλῶ πρὸς εὐνοϊάν σας, πρὸ βουλῆς Ἰσπανικῆς.
 Ὅσους ἔργων, φίλτατέ μου, εἰς τὴν σφαιρᾶν ἡμῶν αὐτῆν,
 Παλαινέσεων τῶ ὄντι ἀνεπίδεκτοι εἰσὶν.
 Ἐστὶν τὸν ἀλάτρευτον θεόν ἡμῶν ἀναθέτω πρὸ πολλοῦ,
 Δείψανα τὰ γηραλαῖα τούτου γήρατος ἡμῶν.
 Ζητῶ μόνον μίαν χάριν καὶ θὰ μ' εἶναι προσφιλῆς,
 Ὡς γεννήτωρ, ὡς ἐταῖρος, τὴν προσμένω ἐκ ψυχῆς.
 Τέκνον ἡμῶν, ἐργασίον ἡμῶν αἰχμαλώτους ποταποῦς,
 Τοὺς ὁποίους ἀπανθρώπως εἰς δεσμοὺς κρατεῖς
 σφικτοῦς.

Συλλογίσου ὅτι αὕτη ἡ ἡμέρα Σεβαστή,
 Δι' ἐπιεικείας πρόπει ἵνα πανηγυρισθῆ.

Γιουβμάνος.

Πάτερ! ἡ παράκλησίς σου εἶναι λόγος ἐντολῆς,
 Πλὴν ὀλίγον καταδέξου τὶ ν' ἀποτολιμᾶς ζητεῖς.
 Πῶς ἔμπορῶ νὰ ἀπολύσω τὸν Ἀμερικῆς λαὸν
 Εἰς μιὰν πάλιν ἀπορῶσαν νόμων ἀστυνομικῶν;
 Ἄφησον τὸν γαῦρον τοῦτον λαὸν νὰ μὴ καθορᾶ,
 Τούτου κλέους κ' εὐτυχίας ὄπλα καταστρεπτικά.
 Λαὸν νόμων παραβάτην, καταφρονητὴν ἐμῶν,
 Ἐνὰ μὴν εὐτυχῆ, νὰ βλέπη πρόσωπα τῶν δεσποτῶν.
 Ἄλλὰ πρέπει νὰ ἡμᾶς τρέμη, χεῖρα ἡμᾶς νὰ θεωρῆ,
 Ἀμοιβῆς τε καὶ τοῦ κράτους πάντα νὰ ὀπλοφορῆ.
 Εἶναι τέρας θηριῶδες ὁ ἄμερικανὸς ἀπλοῦς,
 Τῆς δουλείας ζυγὸν δάκνει μ' ἀναστεναγμοὺς φρικ-
 τοῦς.

Εὐπειθῆς εἰς τιμωρίαν, ὅσ' ἀποινίαν ἀλαζῶν,
 Ἐχθρικὴν λογίζει τούτου χεῖρα ἀγαθοποιῶν.
 Ἡ συγκαταβατικότης χάνει πᾶσαν ἡμᾶς ἰσχὺν,
 Ἀύστηρότης ἐπιφέρει γενικὴν ὑπακοήν.
 Εἰς τοὺς Καстиλλίους φθάνει νὰ δουλεύουν εὐπειθεῖς,
 Τὸ λογίζονται ὡς κλέος ὅταν ἦν ὑποκλινεῖς.
 Ὁ ἐπίλοιπος πλὴν κόσμος καθ' ὑπερβολὴν δειλὸς,
 Ἐχει χρεῖαν τυραννίας καὶ δουλείας ἱκανῶς.
 Κ' οἱ θεοὶ μάλιστα τούτων τῆς Ἀμερικῆς χθονῶν,
 Ἀπαρνοῦνται εὐχὰς ἄνευ τῶν αἱματοθυσιῶν. *)

*) Εἰς τὴν Ἀμερικὴν πολλάκις ἐθυσίαζον ἀνθρώπους

"Αλβανός.

ὦ! πόσον μισῶ, νιέ μου, τέτοιας πράξεις αὐστηράς!
 Ἀπορῶ πῶς ἀνομίας ἀγαπᾷς πολιτικάς,
 Ἐν ᾧ πίστιν ἡμᾶς λατρεύεις κ' ἐψηφίσθης ὅς τὸ ἐξῆς,
 Στ' ὄνομα θεοῦ τοῦ πρῶτου πάντας ἵνα ἡμᾶς διοικῆς,
 Ἀπληστὰ εἶν' ὄμματά σου ἔτι λεηλασιῶν,
 Κατερημουσῶν τὰς ἄκρας τῆς Ἀμερικῆς χωρῶν.
 Ἐξ ἀνατολῶν δὲν ἦλθον ὅς ταύτην ἄδμεον τὴν γῆν,
 Ἄγνωστον εἰς τὴν Εὐρώπην, κ' ὄλως εἰδωλατρικὴν
 Κι' ἄλλο τίποτε δὲν εἶδον, εἰμὴ μόνον μισητὸν
 Ὄνομα ἡμῶν Εὐρώπης, κ' ὄνομα καθολικόν.
 Ἀχ! ὁ ὑψιμέδων, ὅταν ἔψηφοφόρησεν ἡμᾶς,
 Ἄπεστειλε θρησκείας τούτου Εὐαγγελιστὰς
 Κι' ἡμεῖς τούτων τῶν κλιμάτων ἀσπονδῶτατοι ἐχθροί,
 Ἡμεῖς αἵματος, χρυσίου, ἀπληστοὶ παρὰ πολὺ,
 Ἡμεῖς νόμων παραβάται, νόμων διδασκαλικῶν,
 Ἀντὶ φίλ', ἀνυπερβύμενον, ἀγαπῶμεν τὸν λαόν.
 Ουδίασματα καὶ τέφραν πάντας θέλομεν αὐτούς,
 Κι' ἐμιμήθημεν τελείως τοὺς οὐρανοκεραυνούς.
 Φρίκη κληῖσις ἡμᾶς ἐμπνέει τὴν ἀλήθειαν λαλῶ.
 Ἰσπανοὶ εἶν' φοβητέοι ὅμως μισητοὶ λαῶ.
 Μάστιγες τοῦ νέου κόσμου, ματαιόφρονες, σφικτοί,
 Ἄδικοι ἡμεῖς μόν' ὧδε, εἴμεθα βαρβαρικοί.

οὐδεὶς ὅμως λαὸς ὑπάρχει ἀμείωτος τῆς βλοσυρᾶς
 ταύτης προλήψεως.

Ὅσον τὴν ἀπλότητά του ὅμως, ὁ ἀπλοῦς ἠμερικανὸς,
 Φαίνεται ἀγαθωτερός ἡμᾶς καὶ ἔχει τόλμην ἡμᾶς αὐτός.
 Φεῦ! αἰμοχαρῆς ἂν ἦτον ὡς σὺ καὶ ἄνευ ἀρετῶν,
 Τὸν πατέρα σου ἀφεύκτως ἠθέλες ἰδεῖν νεκρὸν.
 Ἡληθμόνηθας πῶς οὗτοι εἰν' ζωῆς μου λυτρωταὶ
 Πῶς περιεστοιχισμένοι ἦν ὁ δὸς πατήρ ποτὲ
 Ἐκ πληθύος εἰς γῆν ταύτην λαοῦ τούτου μανικοῦ,
 Ἐκ τῆς βαρβαρότητός ἡμᾶς καταντήσαντος σκληροῦ.
 Οἱ ἐμὲ δορυφοροῦντες, ἐφορευθήσαν εὐθύς,
 Δι' ἐμὲ τελευτῆ μόνον ἢ εἶχε μείνειν ὡς ἐλπίς.
 Ὅσον τ' ὄνομά μου πλήν νιέ' μου ὅπλα ἔπεσαν ὅσον τὴν γῆν,
 Μὲ ψυχὴν τὶς νεανίας πάντη κατανυκτικὴν,
 Δακρυρῶέων γόνατά ἡμῶν ἠναγκάλισεν, εὐθύς,
 Καὶ ἀντὶ τὰ ἡμᾶς προσβάλλη, ἡμᾶς ὀνομάζει ἐκ ψυχῆς,
 Ἄλβαρε σὺ εἶσαι; ζῆθι, καὶ πατήρ ἔσο ἡμῶν,
 Ζῆθι καὶ ἔχομεν ἀνάγκην ἐδικῶν σου ἀρετῶν.
 Καὶ ἐκ τοῦ παραδείγματός ἡμᾶς οὗτος τύραννος λαὸς
 Κἄν ἄς μάθῃ ἵνα ἦναι ἀφετῆρ διὰ παντός.
 Καὶ ἐσὺ μάθε, ἡμεῖς ὅτι γενναίοψυχοι ἐσμὲν,
 Πτωχοὶ μὲν, πλήν ἡμᾶς θαρσύνετε εἰς τὸν κόσμον ὡς
 μηδὲν.

Βέβαια ἀναστενάζεις, καὶ ἠξέυρω ὅτ' αὐτὴ
 Ἡ διήγησις εἰς οἶκτον τὴν καρδίαν σου κινεῖ.
 Ἡ φιλανθρωπία τέκνον, ὅσον λαλεῖ μετὰ πατρός,
 Ἄχ! ἂν φύσει ἐπεθύμης ἵνα ἦσαι αὐστηρὸς
 Μὲ τί πρόσωπον ἐτόλμας τώρα τὰ ἐμφανισθῆς

Πρὸ Ἀλξίρας ἐναρέτου, ἦν ἢ νὰ θέλγξης χρεωστέεις;
 Πρὸ τῆς κόρης τῶν ἀνάκτων γαιῶν τούτων δυστυχῶν,
 Προσφορᾶς ἐκ μοίρας ὅ κράτος τῶν χειρῶν ὅ αἰμο-
 βαφῶν;

Ἄρα ἀπαιτεῖς, νιέ μου, μὲ αὐτὴν ἢ νὰ συζευγθῆς,
 Ἀνθενίζων ἀνθαιρέτως συμπολίτας οὖν αὐτῆς;
 Ἡ κραυγὰς τῆς καὶ κλαυθμούς τῆς περιμένεις ὄστερόῳς,
 ἢ Νὰ ὅ ἀφήσουν χωρὶς κράτος καὶ ἰσχὺν ὀλοτελῶς;

Γιουβμάνος.

Κάλλιστα ἐὰν ἐντέλλης, ἄφευκτα τοὺς συγχωρῶ,
 Πλὴν χριστιανοὶ ἢ νὰ γίνουν οὕτω ὁμογνωμονῶ.
 Καὶ ὁ νόμος ζητεῖ οὕτως· κάλλιον ἀποθανεῖν
 Εἰς τοὺς ἐντοπίους τόπους παρὰ πίστιν παραιτεῖν.
 Μὲ θρησκείαν εἶναι πρέπον ἢ νὰ κερδήσωμεν αὐτούς,
 Κυριεύσωμεν καρδίας καὶ βιάσωμεν λαοὺς,
 Τὸ ἀήττητον τῆς βίας μέγα κράτος πρὸ ποδῶν,
 Ἄκαμπτον μιὰν εὐτολμίαν ἐπισύρει τῶν βωμῶν,
 Ἀγαπῶ ὅ τὰς ἐντολὰς μου ἢ νὰ ὑπόκεινται στερόῳς,
 Κι ἄς ἠξέυρουν ὅτι ὑπάρχει ἄναξ εἷς, καὶ εἷς θεός.

Ἄλβαρος.

Ἀκουσὸν με φίλτατέ μου, ἐκ ὅσου πλέον ἀγαπῶ,
 Τὴν θρησκείαν μας ἢ νὰ ἴδω ἢ νὰ βασιμωθῆ ἔδῳ.
 Πρὸς θεὸν, καθ' Ἰσπανίας ἐχθρικῶς ἢ νὰ μὴ φρονοῦν,
 Πλὴν ψυχὰι συντετριμμένα ποτὲ δὲν ὑποχωροῦν.

Εἴλωσα οὐχὶ ὀλίγας, πλὴν καμμιὰν δυναστικῶς,
Καὶ ὁ πλάστῃς ἡμᾶς νιέ μου, εἶναι ἀφετήρ θεός.

Γιουδαίος.

Σύμφημί σοι, κύριέ μου, ἐπειδὴ τὸ ἀπαιτεῖς,
Ἐπὶ ἐμὲ ἢ δύναις σου εἶν' ἀπόλυτος ἰσχύς.
Ναὶ, τὴν πλέον θηριώδη ἡμεροῖς ἐσὺ ψυχὴν
Λαλιά σου εἰκονίζει τῆς ψυχῆς σου ἀρετήν.
Κὶ ἐπειδὴ τὸ δῶρον τοῦτο ὅς ἔδωκεν ὁ οὐρανός,
Εὐγλωττίαν ἣτις πείθει κάθε ὄν διὰ παντός,
Ἐκ σοῦ ἤδη περιμένω εὐμοιρίαν ἡμῶν ζωῆς,
Κατ' ἐμοῦ ἐνθαρόνθεισα, ἐκ φλογός μ' ἐρωτικῆς,
Ἡ Ἀλζιρα μ' ἀποβάλλει κάμνουσά με ἀτυχῆ,
Ἡ ψυχὴ ἡμῶν τὴν λατρεύει παρὰ ὅτι τὸ ποθεῖ.
Πλὴν κὶ ἀπόφασιν ἂν λάβω, νὰ ἀρέσω εἰς αὐτήν,
Μ' εἶν' ἀδύνατον ν' ἀλλάξω φύσιν ἡμῶν δεσποτικὴν.
Κ' ὑπὸ νόμους τῆς νὰ ἔρω σκλάβος ὁμματοβολῆς,
Μὲ δουλείαν θυμιάζων τύπον βδελυρὸν αὐτῆς.
Ἐπὶ ἐμὲ ἐγὼ ἴδεν στέργω νὰ ἰσχύη μὲ ἰσχύν,
Ἐπὶ τοῦ πατρός Ἀλζιρας ἔχεις σὺ ἐπιρροήν.
Πρότεινέ του νὰ ἐντέλλῃ κόρην τούτου ἀσθηρῶς,
Κὶ ὅσον οὐπω νὰ βιάσῃ ψῆφον ταύτης ἰσχυρῶς.
Καταδέξου· πάλιν τόσον, μ' εἶν' μεγίστη ἐντροπή,
Γιὰ τὰ τέλη μ' ὁ πατήρ ἡμῶν νὰ κατεξευτελισθῆ.

"Αλβανος.

Ἐπεράτωσα τὰ πάντα χωρὶς κἄν ἴνα αἰσχυνθῶ,
 Συνεντεύχθη ὁ Μοντέζος μετὰ κόρης ἴου θαρόω.
 Τῆς οἰκίας ἴου ἐνδόξου αἰχμαλώτου νῦν, ἡμῶν,
 Ἐπεράτωσε θεός ἴμας τὴν πληθύν τῶν συμφορῶν.
 Γὰ θεόν ἴμας ὁ Μοντέζος ψευδεὶς ἄφησε θεούς,
 Οὔτος πάλιν τῆς Ἀλζίρας ἠνοιξε τοὺς ὀφθαλμούς.
 Εἶν' πρωτότυπον Ἀλζίρα εἰς τὴν νέαν ταύτην γῆν,
 Ὁ μὴν ἔχων μέλλον κόσμος ἀτενίζει πρὸς αὐτήν.
 Ἡ ψυχὴ ἴτης θέλει δώσειν ἡμῖν πᾶσας τὰς ψυχὰς,
 Ἡ Ἀμερικὴ θὰ λάβει ἡθῆ ἴμας μετὰ χαρᾶς.
 Ἡ θρησκεία κατὰ πλάτος θὰ στερεωθῆ ἰδῶ,
 Κόσμους δύο ὁ Ἰνδιάν σου θὰ συνδέσει ἴ τὸ αὐτό.
 Κι οὔτοι οἱ ἀγριευμένοι, νόμων περιφρονηταί,
 Ὅταν ἴδουν νυμφευμένον βασιλόπαιδι ποτὲ,
 Μὲ ὀφρῶν ταπεινωμένην πολλὰ προῶι, εὐπειθεῖς,
 Θέλουν κλίνειν τὸν ἀχένα, λογιζόμεν' εὐτυχεῖς.
 Κι ἔνεκα τοῦ γάμου τούτου θὰ ὀρῶ πᾶσας ψυχὰς
 Χριστιανικὰς συγχρόνως ἴ τὸ ἐξῆς Ἰσπανικὰς.
 Ἴδου, φθάνει ὁ Μοντέζος, ἴπαγε εἰς τὸν ναόν,
 Πρόδομένον ἴμε, θέλω ἔλθειν χωρὶς ἄλλο μετ' αὐτῶν.

ΣΚΗΝΗ ΔΕΥΤΕΡΑ.

"Αλβαρος. Μονιέζος.

"Αλβαρος.

'Η σοφία καὶ ἰσχὺς 'σου σῆς 'Αλζίρας θυγατρὸς,
'Εδυνήθησαν 'νὰ κάμψουν τὴν βουλήν πραγματικῶς;

Μοντέζος.

Σύγγνωθι ἡμῶν προδάτα, ἂν 'Αλζίρα δυστυχῆς,
'Ἦς ὑδτέρησ' ὁ Γιουσμάνος γεννητόρων καὶ ἀρχῆς,
Φαίνει' ὅτι δοκιμάζει τρόπον ἔτι μερικόν,
Καὶ πρὸ νικητοῦ 'της σπεύδει μὲ πολλὰ βῆμα δειλόν.
Οἱ δεσμοὶ 'ποῦ θὰ ἐνώσουν τὴν Εὐρώπην κ' ἡμῶν γῆν,
'Ανεστάτησαν 'Αλζίραν θρέμμα εἰς 'Αμερικὴν.
Αἱ προλήψεις 'μας ἐκλείπουν ἀντηχούσης σῆς φωνῆς,
'Μᾶς ἐδίδαξες σοὺς νόμους 'νὰ σεβώμεθα ἡμεῖς.
Διὰ 'σοῦ ὁ οὐρανὸς 'μας γίνεται ἡμῖν γνωστὸς,
Νέαν ὑπαρξίν 'ὅ' ὀφείλει πρῶην νοῦς 'μας ζοφερός.
'Ο λαὸς 'μας ὑπὸ σπάθην κεῖται τὴν Κασιλλικὴν,
Τυραννίδι μὲν ἐνδίδει, πλὴν ἡμεῖς εἰς ἀρετήν.
Τῶν συμπολιτῶν 'σου λύσσα ἄσπλαγχτος καὶ τρομερά,
'Ὡς ἐκείνους καὶ θεὸν 'των βδελυρὸν 'τὸν καθιδιτᾶ.
'Ἐμισούσαμεν μανίαν, εὐνοοῦντα 'των θεόν,
'Ἐν 'σοὶ τῶρα θεωροῦμεν πλάστην 'μας δημιουργόν.
'Ἴδου τοῦτο 'ὅ' ἐγχειρίζει τὴν 'Αλζίραν καὶ ἐμέ·

Ἀρετῶν ἔσου διδαχθέντες, νῦν ἀνήκομεν ἕξέ.
 Ἔσο πάντοτε πατήρ ἑτης, καὶ πατρῷας φίλος γῆς,
 Ἐτὸν υἱὸν ἔσου ταύτην δίδω· εἶν ἑδική ἑτου ἕξέ.
 Ἡ Περόου καὶ τὸ Ποτόζον εἶν Ἀλζίρα κτῆμ᾽ αὐτοῦ,
 Ἐπαγε καὶ γαμοτέλει εἰς ναὸν τοῦ σου θεοῦ.
 Ἐπαγε, διότι βλέπω οὐρανούχους τοὺς λαοὺς,
 Οὐρανόθεν καταβάντας ἑὰ μιγῆθουν μὲ τοὺς θνητούς.
 Θυγατρός ἑμου ἐγγνουμαι καὶ Γιουσμάνον ἕξέ,
 Κυρίαρχην θὰ γνωρίζει καὶ ὡς σύζυγον αὐτῆς.

Ἄλβαρος.

Ἀφ᾽ οὗ ἄπαξ ἠξιώθην κ᾽ ἡμῶν τέκνα ἐγγνω,
 Περιλιμένε ἑμου Μοντέξε, τρισευδαίμων τελευτῶ!
 Σὺ ὁ ἐκτυλίττων γαῖαν ταύτην ἄπειρον ἕξέ,
 Φώτισον ἐντελῶς κόσμον σήμερον ἕσχατίας!
 Εἰς παγκοίλους εὐχὰς ταύτας, προπαράδοθηθι θεῖ,
 Ἀπαρχὰς λατρείας πρώτης, προσφερθείσης εἰς ἕδέ.
 Δεῦρο καὶ ἐκπεπληγμένην εἴλκυσον Ἀμερικὴν,
 Φεύγω τέλος γὰρ ἑὰ γίνῃ ταχὺς οὗτος ὁ Ἐμῆν.
 Τοῦ υἱοῦ ἑμου εὐμοιρίαν θὰ ὀφείλω εἰς ἕδέ.

ΣΚΗΝΗ ΤΡΙΤΗ.

Μοντέξος.

Ὡ θεῶν προγονικῶν ἑμου, σκληρῆ, δῆμιε θεῖ,

Ἐπεσκίασον ἐτῶν' μου τέραμα θλιβερόν, πικρόν!
 Τὸ πᾶν ἔχασα, κί' Ἀλζίραν ἔχω μόνον θησαυρόν.
 Δέξου φύλαξ' τῆς ἡνὰ γίνης, καὶ ψυχῆς τῆς ὁδηγός

ΣΚΗΝΗ ΤΕΤΑΡΤΗ.

Μοντέζος. Ἀλζίρα.

Μοντέζος.

Θύγατερ! ὅῃ εὐμοιρία σύμφητι, εἶναι καιρός.
 Ἡ ἐπίσως ἡ ψυχὴ' σου πίστις' σου ἄμὲ βοηθεῖ,
 Τὸν λαόν' μας ποίησέ' τον κατὰ πάντα εὐτυχῆ'
 Ἀρξὼγός ἀθώων ἔσο, τυραννίς τῶν νικητῶν,
 Σ' χεῖρας' τῶν ἀναστατῆρα, σφοδρόν βρέσον κεραυνόν'
 Κατατίθεσο ἐκ δούλης εἰς ἀνάκτων τὴν δειράν,
 Μόρφωσον σὸν χαρακτῆρα κατὰ θέδιν' σου λαμπρᾶν'
 Ψυχὴν νέαν ἄλλην λάβε, δεῦρο πρὸς' με εὐπειθής,
 Σεαυτὴν' σου παραιτήσου, καὶ λογίσθητ' Ἰσπανίς.
 ὦ Ἀλζίρα! κλανθιμοὺς παῦσον δι' ἐμὲ ἐγγικτικούς!

Ἀλζίρα.

Γούνασιν ὑμῶν νῦν κεῖμαι πλὴν τοὺς πόρους τοὺς ἐμοὺς
 Καὶ ἐμὴν ἀπεληθίαν παρατήρησον καλῶς.

Μοντέζος.

Τὴν αἰσχυντικὴν' σου θλίψιν' δὲν' τὴν στέργω παντελῶς

Μοὶ ἐδώθ' ἢ ὑπόσχεσις ἔσου, πρέπ' εἰς προᾶξιν ἕνα
τεθῆ.

Ἄλξιρα.

Σοὶ ἐδώθη διὰ βίας ὀλοκαύτωσις αὐτή.

Τι καιροὶ πλὴν οὐρανοὶ ἔμου! ἵνα δώσω τὰ πιστά·

Σ μνήμην ἔμου ἐναπολείται ἢ ἡμέρα τρομερὰ,

Καθ' ἣν σπάσθη τοῦ Γιουβάνου τοῦ ἡλίου τῶν νιῶν,

Ἀνεστάτηθ' ἐκ θεμέθλων μέγα κράτος τρομερόν.

Πόσον αὐτῆ ἢ ἡμέρα τρομερὰ εἶν' καὶ φοικητή!

Μοντέζος.

Ἡμεῖς κάμνομεν ἡμέραν εὐτυχῆ ἢ δυστυχῆ.

Ἄφες πρόληψιν ματαίαν, πλάσμα καλογηρικόν,

Παραδεδομένον κτῆμα εἰς ἡμᾶς προγονικόν.

Ἄλξιρα.

Φεῦ! αὐθημερόν Ζαμόρος κράτους ὁ ἐκδικητής,

Εἰς τὴν μάχην ἠπωλέσθη ὁ Ζαμόρος ἔμ' ἢ ἐλπίς.

Ὁ Ζαμόρος ἐραστής ἔμου κ' ἐδικός ἔσου ὁ γαμβρός!

Μοντέζος.

Ὡς ἐδὴ ἐπ' αὐτοῦ τέφρας ἔδακρυθρόσησα πικρῶς.

Οἱ νεκροὶ εἰς τάφον πίστιν στεθῆσαν ἔδεν ἀπαιτοῦν

Σπεῦσον ἔμβα ἔσ τὸν ναόν ἔμας, στέμμα φόρεσον χρυ-

σοῦν.

Ἐρωτος βδελυρωτάτου διὰ τέφρας νεκρικᾶς

Ἐντελλε τὴν ἀρετὴν ἔσου ἕνα μακροῦνη προβολᾶς.

Εἰς χριστιανῶν θρησκείαν τὴν ψυχὴν ἔσου χρεωστεῖς,
Δι' ἐμοῦ θεὸς κελεύει ἄφενκτα ἵνα συζευγθῆς.

Εἰς ναὸν ἔδὲ κράζει τῶρα, κ' οὕτω πρέπει ἵνα προαχθῆ,
Ἀκουσον φωνὴν θεοῦ ἔσου.

Ἄλξιρα.

Πάτερ μου! τί πράττεις ἔσύ;

Ὁ πατήρ τί εἶν' ἠξέυρω, κ' ἅπασαν αὐτοῦ ἰσχύν,
Χρέος ἔμου, ὅταν ἐντέλλῃ ἵνα φονεύσω τὴν ζωήν.

Κι' ἡ εὐπειθεῖά ἔμου ὄρη ὑπερέβη ὀλικῶς,
Ὅρη προσδιωρισθέντα ἐκ τῆς φύσεως στερόδῶς.

Ὄφθαλμοὶ ἔμου μέχρι τοῦδε τὸ πᾶν εἶδον διὰ σῶν,
Ἡ ψυχὴ ἔμ' ἠλλοιωθεῖσα παρητήθ' αὐτῆς θεῶν.

Τὴν τεράστιον ἰσχύν ἔτων ἔδεν λυποῦμαι παντελῶς,
Πρὸ τοῦ νέου θεοῦ τούτου μηδὲν οὔσαν ἀληθῶς.

Πλὴν ἔσύ, ὅστις ἔμ' εἰπεῖν εἶχες εἰς τὰς τύρβεις ἔμ' ἀ-
πηνεῖς,

Ὅτ' οἰκίζεῖ ἡ εἰρήνη ἔσ τούς βωμούς του εὐλαβεῖς,

Ἐσύ ἔμ' ἠπάτας φαντασίαν πλὴν κ' εἰς τοῦτον τὸν ναόν,
Κατεσπάρατε ψυχὴν ἔμου βέλος ἐν νικητικόν.

Πῶποτε Ζαμόρ εἰκόνοσ ἔδεν θέλω ἀμνημονεῖν,

Ὁ Ζαμόροσ πνέει ἔτι ἔσ ἐρωμένησ του ψυχὴν,

Καταδικασον ἄν πρόπη ἔμου ἀβδηήματα ὀρθά,

Φλόγα ταύτην, ἡ ὀποία χρόνον, θάνατον νικᾷ,

Ἐρωτα τὸν ἄββεδτόν ἔμου τεταγμένον παρὰ ἔσου,

Σύζευξον μετὰ Γιουσμάνου θυγατέρα ἔσου, σκληροῦ.

Ἡ πατρίς ἔμ' ἀπαιτεῖ τοῦτο, κί' εἶν' ἀνάγκη, εὐπειθῶ,
Ὅμως τρέμε ἐν ᾧ κάμνεις συνοικέσιον αὐτό.

Τρέμε σὺ ὁ ἔμ' ἀναγγέλων τὴν ἐκδίκησιν θεοῦ,

Σὺ, ὁ ποῖος ἔμ' ἐντέλλεις ἵνα σπεύσω πρὸ αὐτοῦ.

Διὰ τὰ ὑποσχεθῶ Γιουδαίῳ, μεθ' ὃν θὰ τὰ συ-
ζευγῶ,

Τὴν καρδίαν ἔμου ἥτις καίει δι' ἑταῖρον ὃν φιλῶ.

Μοντέζος.

Ἄχ! τί λέγεις, θύγατέρ ἔμου, ἐμὸν γῆρας εὐλαβοῦ,

Σὲ ὀμνῶ εἰς τὴν φύσιν, ὅ φίλτρον τ' ὄνομα ἐμοῦ,

Σὲ ἐμὰς τύχας δυσμοιρίας ἢ ἀποφύγῃς ἅς ἔμπορῆς,

Εἰς τὴν πατρικὴν ψυχὴν ἔμου, ἣν ἐσὺ περιφρονεῖς.

Μὴ καταλυπεῖς τὸ τέμα τῶν ἐτῶν ἔμου γηραιῶν!

Ἐκαμα μόν' ἓνα βῆμα πρὸς καλὸν ἔσου γενικόν;

Μόχθων ἔμου ἀπείρων χαίρον' ὅμως μὴ καταχρασθῆς

Εὐμοιρίαν ἔσου ὁποῖας, ὅ εἶμαι ὁ χορηγητής.

Στάδιον ὅ, περ' ὅν τρέχεις, ἠνοιχθὲν πραγματικῶς,

Ἀεννάως θέλεις τρέχειν διὰ χρέους τῆς χειρός.

Ὁ γογγύζων τάλας κόσμος, ὅς προσμένει μὲ χαρὰν,

Τὸν προδίδεις ἐν ᾧ ὅς ἔχει ὡς ἐλπίδα τὸν στερόδαν;

Μάθε τὰ καταδαμᾶσαι.

Ἀλζίρα.

Λέγεις τὰ προσποιηθῶ;

Φεῦ! ὁποῖα ἐπιστήμη!

ΣΚΗΝΗ ΠΕΜΠΤΗ.

Γιουσμάνος. Ἀλζίρα.

Γιουσμάνος.

Δίκαια, θὰ προσκλαφθῶ,

Ἐπειδὴ ἐπιβραδύνουν μὲ πολλὴν ἀναβολὴν,
 Μέγιστα ἐγγίζουσάν ἔμε, τῶν σπουδῶν ἔμου τὴν δοῆν.
 Ἐπανσον τὸν πηριαῖον νόμον στάσεως ἔμον,
 Ὡν ἔσὺ ἄφεσιν ἐξήτεις τούτων τυχοδιωκτῶν.
 Ἡ ζωὴ τοῖς ἀπελύθη πλὴν αἰσχύνομαι πολλὰ,
 Ἄν ψυχὴν ἔσου θέλει θέλγξειν αὐτὴ ἢ δεῖξις ἔμου μικρὰ.
 Ἐκ τοῦ κράτους ἔμου, Ἀλζίρα, ἤλπισον ὀλίγοντί.
 Πλὴν ἔσὺ ἐσὲ καὶ ἐρωτὰ ἔμου, ἐπερείδουμον πολὺ.
 Πῶποτε ἔδεν ἐστοχάσθην ἐντελῶν ἔμῶν εὐχῶν,
 Ὅτ' ἔμη μακαριότης ἔσὺ εἶναι πρόξενος λυπῶν.

Ἀλζίρα.

Εἶθε ἔνα μὴ καταστήσῃ οὐρανία ἢ ὄργη,
 Δι' ἡμᾶς ταύτην τὴν ἡμέραν ὀλεθρῖαν δυστυχή!
 Ἐσὺ βλέπεις ἔποιος τρόμος ἔμὲ συγχίξει, ἔμὲ κινεῖ,
 Εἰκονίζεται ἔσὺ ὄφρυν ἔμου, ἔσὺ ὄφθαλμοὺς ἔμους λαλεῖ.
 Οὗτος εἶν' ὁ χαρακτήρ ἔμου, καὶ ψυχῆς συλλογισμοὺς
 Ἀεννάως ἢ μορφὴ ἔμου τούς ἀπέδειξεν ὄρθους.
 Ὁ ὑποκριτὴς πολλάκις εἶν' προδότης τῶν ψυχῆς,
 Εἶναι τέχνη τῆς Εὐρώπης, κί' οὐχί φύσεως ἔμης.

Γιουδαίος.

Στερόθεάν' σου πίστιν βλέπω, κ' ἐννοῶ κατὰ πολλὰ,
 Ὅτι κ' ἡ ψυχὴ σου πάντα τὸν Ζαμόρον ἀγαπᾷ.
 Ὁ ἰσχυρογενῶμων οὗτος εἰς τὰς μάχας νικηθεῖς,
 Κι' ἔτι εἶναι ἐκ τοῦ τάφου μῆς ἐπίβουλος ζωῆς;
 Ἐν ᾧ ἔξει ἐνικήθη, νὰ τὸν φοβηθῶ νεκρόν;
 Παῦσον τὰς περιφρονήσεις καὶ κλαυθμούς σου δι' αὐτόν.
 Χρέος σου ἐτραυματίσθη, ὄνομά μου κ' ἡ ψυχὴ,
 Κι' ἡ καρδιό μου τοὺς κλαυθμούς σου ὑπεροβικὰ
 φθονεῖ.

Ἀλξίρα.

Μὴ ζηλοτυπεῖς τοσοῦτον· περιώρισον ὄργην·
 Περιπτόν εἶν' εἰς τὸν τάφον νὰ φθονῆς ἀντεραστήν·
 Τὸν ἠγάπων, δὲν τ' ἀρνοῦμαι, χρέος μ' ἦτον ἱερόν,
 Ὁ κατεθλιμμένος κόσμος Ζαμόρ' εἶχε βοηθόν,
 Πλέον ἦτον ἐδικός μου, μ' ἤρξε κατὰ πολλὰ,
 Μὲ ἠγάπα τελευτῆ του μὲ λυπεῖ ὀδυνηρά.
 Νῦν ἀντὶ παραφορᾶς μου γίνης ὁ κατακριτής,
 Γίνου σταθερότητός μου καὶ κριτής ἐμῆς ψυχῆς·
 Καὶ τὸν ἀπηνῆ σου στόμφον μετ' ἐμοῦ συμπαραιτῶν,
 Ἀξιοῦ τῆς εὐνοίας μου ἐὰν ὅ ἦναι δυνατόν.

ΣΚΗΝΗ ΕΚΤΗ.

Γιουδμάνος.

Πίστις ἴτης κ' ὑπεροψία, χαρακτήρ εἰλικρινῆς,
 Εὐτολμίαν ἴμου ἐκπλήττει, καὶ ἴμοι εἶναι προσφιλέης
 Δεῦρο καὶ ἀναχαιτῶμεν τύφον τοῦτον βλοσυρὸν,
 Δυσμαχώτερον ἴνὰ γίνῃ τῆς Ἀμερικῆς χωρῶν.
 Ἀκατέργαστος ἡ φύσις οὔσα, θέλγητρα αὐτῆς,
 Ἀγροικὴν ψυχὴν ἴτῃ δίδει ἢ ἴδεν εἶν' ἀλλοδαπῆς·
 Τόλμη ἴτης ἢ στασιώδης διὰ χρέους θὰ καμφθῆ,
 Πάντας ἔχω ὑποδούλους· πλέον ἴμ' ἔμεινεν αὐτῆ.
 Εἴθ' ἴμῃν ἴνὰ θριαμβεύσῃ, καὶ ἄς παύσουν ἐκ τοῦ νῦν!
 Ἀρχοντα ἴνὰ λέγουν, ὅτι ἀποβάλλουν νικητῆν!

Τέλος τῆς πρώτης πράξεως.

ΠΡΑΞΙΣ ΔΕΥΤΕΡΑ.

ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ.

Ζαμόρος. Ἀμερικανοί.

Ζαμόρος.

ᾧ ἑταῖροι ῥωμαλαῖοι, εἰς τὰς μάχας τολμηροί,
 Φίλοι σταθεροὶ κινδύνων, ὅς τὰ δεινὰ ἴσας μὴ δειλοί.
 ᾧ περικλεεῖς ἑταῖροι, ἐμῆς μοίρας βλοσυρᾶς
 Ἐπιττὰν ἄδεν θ' ἀποκτῶμεν ἢ τὸ πτάν ἴμας κατ' αὐτάς;
 Ἄδεν θὰ ὑπερασπισθῶμεν τὴν Ἀλξίον κί ἡμῶν γῆν,
 Τῷ τυράννῳ ἴμας εἰδέτι θὰ ἀφήσωμεν πνοήν;
 Ἄτιμώρητος θὰ μένει τύραννός ἴμας ἀλαζών,
 Ἡ πατρίς ἴποῦ κατεστράφη θὰ στεῖρῆται ἀμοιβῶν;
 ᾧ μηδαμινοὶ θεοὶ ἴμου! ὦ θεοὶ χωρὶς ἰσχύν!

Θεοῖς πολεμικωτάτοις ταύτην ἴδωκατε τὴν γῆν!
 Κι' ἂν τινὲς τῶν Καστιλλίων ὑπ' αὐτῶν τὰς προβολὰς
 Ἐνεστάτησαν πατρίδα, θρόνον ἴμου, ναοὺς κι' ὑδάς
 Βωμῶν πλέον ὑστερεῖσθε καθὼς κράτους καὶ ἐγὼ,
 Ἐπωλέσαμεν τὰ πάντα καὶ Ἀλξίφας ἀποροῶ.
 Τὴν αἰσχύνην ἴμου κι' ὀδύνας, καὶ αὐτὴν ἴμου τὴν ὀργήν
 Ἐφερον ὅσων τὰ βάρη, εἰς τὴν ψάμμον κινητὴν,
 Ἐκ τῆς θερμοτάτης ζώνης κι' ἐκ τοῦ κόσμου κεντρικοῦ
 Εἶδον ἐν ᾧ ἐπλανώμην φῶς ἡλίου φωταυγοῦ, *)
 Μέχρι τόπων ὅπου παύων, ἵνα φωτίξῃ ἡμῶν γῆν,
 Ἐπανάγει πάλιν ἔτος, ἔλθων ὅσιν τ' ἀρχικὴν.
 Τέλος ὁώμη κι' ἡ φιλία, καὶ αἱ μέριμνα ὑμῶν,
 Κατηρίσχυσαν μεγίστως τὸν γενναῖον ἴμου σκοπόν.
 Κι' εἶχον, ὅτι τελεσφόρων, εἰς ταρτάριον εἰρηκτὴν,
 Ἀρετὰς ψυχῆς ἴμου δύω, ἔρωτα καὶ ἀμοιβήν.
 Ἐσυλλέξαμεν ἀθρόους θνητοὺς πάντα μὴ δειλοὺς,
 Δεσποτῶν ἴμας τῶν ἀπλήστων ἀσπονδωτάτους ἐχθροὺς
 Τοὺς ἀφήσαμεν εἰς δάση ταῦτα τὰ πλανητικά,
 ἵνα παρατηρήθουν τείχη, κτήρια τυραννικά.
 Φθάνω, δράττον καὶ ἴμας πιάθουν τὶς ἀπάνθρωποι
 πληθῆς,

*) Ἡ ἀστρονομία, γεωγραφία καὶ γεωμετρία ἦσαν καλλιεργημένα εἰς τὴν Περόου, καὶ ἴδεν ἡγνοοῦντο παντάπασι — ἐτραβοῦσαν γραμμὰς ἐπάνω εἰς ὀνόλους, καὶ ἐσημείωνον τὰς ἰσημερίας καὶ τροπὰς τοῦ ἡλίου.

Εἰς κλειδούρας βαθυτάτας καθ' ἡμῶν ὄρουζ' ζωῆς·
 Ἐκ καταχθονίων τόπων τούτων ἡμᾶς ἐλευθεροῦν,
 Περὶ μοίρας ἡμᾶς μελλούσης οὐδὲν τι ἡμᾶς κοινωνοῦν.
 ὦ! ποῦ κείμεθα ἑταῖροι; τίς ἡμᾶς εἶπη δὲν ἔμπορεῖ,
 Τίς ἀνάσσει γαίης ταύτης, μοῖρ' Ἀλξίρας τίς ἐστί;
 Ἄν Μοντέξος ἦναι δοῦλος, καὶ ἡλίου βλέπη φῶς,
 Ἄν ὅσ' ἀνλὴν βλοσυρὰν ταύτην νῦν διάγη δυστυχῶς;
 Φίλτατοι, λυπηροὶ φίλοι τοῦ Ζαμόρου δυστυχοῦς,
 Κοινωνὸν δὲν ἡμᾶς ποιεῖτε τινὸς μοίρας ἀληθοῦς;

Ἀμερικανός τις.

Εἰς παντοίους πολλοὺς τόπους δεσμευμένοι ὡς ἐδὲ,
 Ὡς τ' ἀνακτόρια φερόμενοι ὡς οἱ ἐγκληματικοί,
 Εἰς ἀγριευμένους τούτους ἄγνωστοι, ἀλλοδαπαεῖς,
 Περὶ τοῦ συμφέροντός σου μηδὲν εἶδομεν ἡμεῖς.
 ὦ ἀριστωτέρας τύχης δύσμοιρὲ ἡμᾶς ἡγεμῶν,
 Ἐὰν οὐτ' οἱ τύραννοί ἡμᾶς θάνατον ἀπαιτοῦν σὸν,
 Πλὴν ἡμᾶς ἀπόφασιν σοὶ φίλοι μετὰ σοῦ ἵνα χαθοῦν,
 Ἄξιοι τοῦ εὐνοεῖν ὅσε κ' εἶν' ἡμᾶς ὅσε ἀκολουθοῦν!

Ζαμόρος.

Μετὰ κλέος τῶν θριάμβων, οὐδὲν εἶν' ὑπ' οὐρανοῦς,
 Εὐκλεέστερον τῷ ὄντι, τελευτῆς μιᾶς εὐκλεοῦς·
 Πλὴν εἰς ὄνειδος κ' αἰσχύνην ἢ ἀποπνεύσω τὴν προῆν,
 Καὶ ἢ ἀφήσω ἀποθνήσκων δύσμοιρον πατρώαν γῆν,
 ἢ ἀποθάνω ἄνευ κλέους, ἄνευ ἡμᾶς ἐκδικηθῶ,
 Ἐκ χειρῶν τῶν ληστῶν τούτων δολοφόνων ἡμᾶς χαθῶ.

Αἵματος ἀπληστοτάτων, πλούτου ἡμᾶς καὶ θησαυρῶν
 Κόσμου λεηλατιζόμενου ἀπηνῶν λεηλατῶν,
 Τολμησάντων ἢ ἢ μὲ ἀφήσουν ἕ βάσανα ὀδυνηρὰ
 Πλέον τούτων, ἢ ἢ μὲ ἀρπάξουν, κτήματα μηδενικά,
 Εἰς τὸν τάφον ἢ ἢ ἐλκύσω πατριώτας ἡμῶν καλοὺς,
 Τὴν ζωὴν ἢ ἢ μισήν ἢ ἢ ἀφήσω ἕ τοὺς τυράννους ποταποὺς,
 Φανλοβίῳ ἕ των μανία τὴν Ἄλξιραν παραιτῶν,
 Τελευτὴ φορικτὴ εἶν ἄντη, προᾶγμα μὴ ὑποφερόν!

ΣΚΗΝΗ ΔΕΥΤΕΡΑ.

Ἄλβαρος. Ζαμόρος. Ἀμερικανοί.

Ἄλβαρος.

Ἐσθ' ἐλεύθεροι καὶ ζῆτε.

Ζαμόρος.

Τί ἤκουσα, ὦ οὐρανέ!

Ἦ Ποῖα εἶν ἄρετὴ ἄντη δύσπλητος διὰ ἐμέ;
 Θεὸς ἢ ποῖος; τίς ἢ μοι γέρον προσεγγίξ' ἐκπληκτικός;
 Καὶ ἢ ἢ συγχωρῆς ἢ ξεύρεις ἐν ᾧ ἢ μοιάζεις Ἰσπανός;
 Εἶσαι ἄναξ ἢ ὄντι καὶ ἀνάσσεις ἡμῶν γῆς;

Ἄλβαρος.

Ὁχι, ὁμως κᾶν ἀθῶων ψυχῶν ἡμῶν ἢ αἰγίς.

Ζαμόρος.

Είμαρμένη 'σου τις εἶναι, γηραλαῖε ἀγαθέ;

"Αλβαρος.

Αὐτῆ τοῦ 'νὰ συντρεχθῶσιν οἱ πτωχοὶ ἀπὸ ἐμέ.

Ζαμόρος.

Κι' ἐπιείκειάν 'σου ταύτην τις εἶναι 'ποῦ 'ὄ ξεφουσόξ;

"Αλβαρος.

'Ο θεός, εὐγνωμοσύνη, πίστις 'μου ἢ στερόξέα.

Ζαμόρος.

'Η θρησκεία; κι' ὁ θεός 'σου; πῶς; αὐτοὶ οἱ ἀπηνεῖς,

Τύραννοι καὶ ἀφαιρέται τῶν ἀνθρώπων τῆς ζωῆς;

Οἱ γῆς οὗτοι ἐρημῶται, ὧν σκληρότης μιὰρὰ,

Κατερήμωσε πατρίδα, ἀφαιροῦσα 'μὲ ἀγαθὰ,

'Ων ἢ εὐτελής γλισχροῦτης εἶναι νόμος ἱερός!

Πάτερ! 'μου καὶ 'δὲν λατρεύουν τὸν θεόν 'σου ἀληθῶς;

"Αλβαρος.

Τὸν αὐτὸν θεὸν λατρεύουν, ὅμως 'τὸν περιφρονοῦν,

'Υπὸ θείους νόμους ὄντες, τέκνον 'μου ἐγκληματοῦν.

Κατεχράσθησαν τοῦ κράτους νέου 'τῶν μὲ ὑπερβολὴν,

'Ξεύρεις πλημελλήματά 'των, ἐμὴν μάθε ὀφειλήν.

'Ο ἀστῆρ, δις, τῆς ἡμέρας εἰς τὸν ἄλλον τροπικὸν,

Φώτισε 'σ αὐτοῦ πορείαν κόσμον 'σας καὶ τὸν ἐμόν.

Ἐκ τῶν δῶν, ἀφ' ὅτου ἄπαξ βοηθεῖα εὐγενεῖ,

Σωτήρ μοίρας 'μου δεσπότης κατηδέχθη 'νά φανῆ
 Εὐθύς ἔκτοτ' ἢ ψυχὴ 'μου συμφορᾶς ποιεῖ ὑμῶν,
 Μεθ' ὑμῶν ἐσυνενώθην γιὰ δεσμῶν ἀδελφικῶν.
 Κι' εὐτυχῆς θὰ τελευτήσω ἂν 'νά εὖρ' ἀξιωθῶ,
 Ζεῖν 'μου ἤρωα σωτήρα, ὅν τελείως ἀγνοῶ.

Ζαμόρος.

Ἡ μορφὴ 'του, ἡλικία, κ' ἔξοχος 'του ἀρετῆ,
 Ὑπερβολικὰ 'μὲ πείθουν ὅτι "Αλβαρος ἐστὶ.
 Τὸν βραχίονα γνωρίζεις τὸν σωτήρα 'σου ζωῆς,
 Κι' ἀνακατητήν θεόθεν ἐδικῆς 'σου τελευτῆς;

"Αλβαρος.

Τι ἀκούω; ἄς ἐγγίσω πρόνοια, ὧ οὐρανέ!
 Καὶ τῷ ὄντι ὁ σωτήρ 'μου φανερόνεται 'σ ἐμέ.
 Ὡ 'σεῖς λυπηροὶ 'μου ὧρες ἐξ ἐτῶν νῦν γηραιοί,
 Φεῦ! 'νά τὸν ζητήτε τόσον πῶς ἐστάθητ' ἱκανοί;
 (τὸν ἐναγκαλίζεται).

Εὐεργέτα 'μου, νιέ 'μου, λάλει, τί 'σοὶ χρεωστῶ;
 Ἐλθὲ ὧδε 'νά οἰκήσῃς κ' ὡς πατὴρ 'σὲ βοηθῶ.
 Τελευτὴ 'μου εὐλαβήθη, ὀφειλμένην 'σοὶ ζωὴν,
 Ἀφορμὴν ἵνα 'μοὶ δώκῃ 'νά 'σοὶ δώκω ὀφειλήν.

Ζαμόρος.

Πάτερ 'μου, ποτὲ ἀνίδως ἔθνος 'σου τοῦτο ὤμουν
 Μικρὸν ἔδειχνε σπινθῆρα ἐδικῶν 'σου ἀρετῶν,
 Πίστευδόν 'μοι, τὸ πᾶν τοῦτο ἔρημον ὡς περ ἐστὶ,

Ἡθελε μὲ προθυμίαν δουλικὸν ζυγὸν δεχθῆ.
 Πλὴν ψυχὴ 'σου ὄσον εἶναι εὐεργετική, ἀγνή,
 Τόσον τούτων ἢ κακία φύσιν 'μας ἀναστατεῖ.
 Κι' ἀγαπῶ 'νὰ τελευτήσω παρὰ μετ' αὐτῶν 'νὰ ζῶ,
 Καὶ τὸ μόνον 'ποῦ προσμένω καὶ πολλὰ ἐπιθυμῶ,
 εἶν' τοῦλαχιστον 'νὰ μάθω χεῖρ 'των ἄν ἀίμοχαρῆς,
 Ἐπιφάτωσε Μοντέζου μοίρας 'του κακοτυχεῖς
 Ὁ πατήρ 'ἄν τῆς Ἀλζίρας φεῦ! παρατηρεῖς κλαυθμούς,
 Οὓς μιὰ μνήμη γλυκυτάτη 'μ' ἀρπᾶ πόνων λυπηρούς.

Ἄλβαρος.

Τοὺς κλαυθμούς 'σου 'σὺ μὴ κρούψεις, κλαῦσον μὴν
 ἐμποδισθεῖς,

Ἐπειδὴ φιλανθρωπίας δεῖξεις εἶν' εἰλικρινῆς.
 Δυστυχία 'σ' ἀγνωμόνους, ψυχὰς πάντοτε κλιτὰς,
 'Σ ἀνομίας ἀπανθρώπους καὶ μὴ καταμαχητὰς.
 Μάθε ὅτι ὁ σὸς φίλος κλέους πλήρης καὶ ἐτῶν,
 Παρ' ἐμοὶ ἐδῶ διάγει τούτου βίον γλυκυρόν.

Ζαμόρος.

Θὰ 'τόν ἴδω;

Ἄλβαρος.

Ναί, κι' ἐκ τούτου εἶθε 'νὰ παρανεθῆς
 Νὰ ἐκλέξης ἄλλον βίον κι' ὡς ἀντὸς μάθης 'νὰ ζῆς.

Ζαμόρος.

Πῶς! παρὰ Μοντέζου λέγεις...

Ἄλβαρος.

Δι' αὐτοῦ θέλω φωνῶ

Ἴνα μάθῃς 'κεῖνο ὅ,περ' οὐ ὑπερεπιθυμεῖς.

Περὶ μοίρας 'μας ζευγούσης, περὶ εὐτυχῶν δεσμῶν,

Τῶν μελλόντων 'νὰ ἐνώσουν τὸν λαόν 'μου μετὰ σῶν

Πρὸς υἱόν 'μου θ' ἀναγγείλω μὲ μεγίστην 'μου χαρὰν

Εὐμοιρίαν 'μας παροῦσαν οὐρανίαν προσφορὰν.

Νῦν πρὸς ὄραν 'δὲ ἀφήνω, πλὴν πρὸς σεαυτὸν καλῶ

Καὶ δεσμούςς διὰ 'νὰ σφιγξῶ πρὸς συγγένειαν ἡμῶν.

ΣΚΗΝΗ ΤΡΙΤΗ.

Ζαμόρος. Ἀμερικανοί.

Ζαμόρος.

Οὐρανῶν ἡ ἀγαθότης τέλος πάντων 'μ' εὐνοεῖ,

'Σ βάρβαρον κενθμῶνα ἓνα ἠῦρα 'δῶ ἐπιεικῆ.

Ἄλβαρος θεὸς ὑπάρχει μεταξύ τῶν συμφορῶν,

Καταβὰς 'νὰ ἡμερώσῃ ἡθῆ πάντων τῶν ἔθνῶν.

Ἐχει, εἶπεν, υἱὸν ἓνα, κί' ἔσεται 'μοι ἀδελφός,

Εἶδε ἄξιός 'νὰ γίνῃ ἐναρέτου 'του πατρός!

'Ω ἐλπίς 'μου γλυκυτάτη 'σ τὴν χαμένην 'μου ψυχῆν!

Ω Μοντέζε, μετὰ χρόνους τρεῖς ὅς βλέπω μόλις νῦν!

Ω Ἀλζίρα πεφιλμένη, ὧ ὅς δέσποινα ἐμή.

Σὺ δι' ἦν ἐπραξα πάντα, ὅς ζωῆς ἔμου ἡ ψυχὴ!

Φεῦ! ἐνθάδε ἄρα εἶσαι; στερόδεάν ἔσου τὴν ψυχὴν

Πρὸς ἔμε ἔτι διασώζεις τὴν πρωταίαν ἀρετὴν;

Μιὰ ταλαίπωρος καρδία ἀπιστεῖ, νυχθημερεῖ.

Πλὴν τίς ἄλλος γηραλαῖος ἔμπροσθέν ἔμου προχωρεῖ;

ΣΚΗΝΗ ΤΕΤΑΡΤΗ.

Ἄλβαρος. Ζαμόρος. Ἀμερικανοί.

Ζαμόρος.

Ἄρα ὅς φίλε Μοντέζε ὅς τὰς ἀγκάλας ἔμου βαπτῶ!

Ὅρα φίλον ἔσου Ζαμόρον, ἰδοὺ πνέω! ἰδοὺ ζῶ!

Ἀνηγέρθη ἐκ τοῦ τάφου ἵνα ὅς ἡμαὶ ἀρόωγός,

Ἐγὼ εἶμ' ὁ προσφιλέης ἔσου φίλος, σύμμαχος, γαμβρός.

Ἡ Ἀλζίρα ἐδῶ εἶναι; εὐτυχεῖ; ἢ δυστυχεῖ;

Δαλῶν ἔπες ἔμε ἵνα πνεύσω, ἢ χαθῶ ἐν ἀκαρεῖ.

Μοντέζος.

Δύσμοιρε ὧ κύριέ ἔμου ὅς τοῦ χαμοῦ ἔσου τὴν βοήν,

Εἰς τὰς βαθυτέρας θλίψεις εἶχον καταβυθισθεῖν.

Σ' ἀπαιτούσαμεν ἐνζήλωσ ἐκ μοιρῶν ἔμας ἀπηνῶν,

Περὶ τάφον σκοτειναῖον ἐστεμμένον παρ' ἡμῶν.

Ζεῖς, καὶ εἶθ' ὁ οὐρανός ἔμας ἵνα ὅς καταθησυχῆ,

Εἶθε ὄλα τὰ δεινά ἄμας τέρατα λάβωσι ταχύ!
 ὦ Ζαμόρε, ἐδῶ ποῖος ἔβῃ κατήντησε σκοπός;

Ζαμόρος.

Σὺ, θυγάτηρ ἄσου, θεοὶ ἄμου, ζῆλος ἀμοιβῆς θεομόσ;

Μοντέζος.

Τι λαλεῖς;

Ζαμόρος.

Ἐνθυμοῦ, ὅμως τῆς ἡμέρας τρομερᾶς,
 Καθ' ἣν τέκνων τοῦ ἡλίου τὰς τειχῶν οἰκοδομᾶς, *)
 Ἄσρωτος Ἰσπανός οὗτος, ὑπερώπτης, τρομερός,
 Κατηδάφησ' ἐκ θεμέθλων, ἀνθαιρέτως, ἀπηνῶς.
 Ὀνομάζεται Γιουδμάνος μοῖρα ἄμου τυραννικῆ,
 Ἄνομίαν κ' ὄνομά ἄτου μόνον ἄμ' ἔμαθεν ἀυτή.
 Τοῦτο τ' ὄνομα, Μοντέζε, ἔσ' πλήρη πόνων ἄμου ψυχῆν
 Δεηλασιῶν καὶ κτόνου σύμβολον τρομερόν ἦν.
 Στ' ὄνομά ἄτου ἐκ χειρῶν ἄμου κόρην ἄμ' ἤρπασε τὴν σὴν.
 Κι' ἔδωρον τοὺς συγγενεῖς ἄσου εἰς δουλείαν ποταπήν.
 Κατηδάφησε νεοὺς ἄμας, καὶ βωμοὺς φίλους ἡμῶν,
 Ὅπου ἄμ' ἔκραζον θεοὶ ἄμας ἄν' ἄμ' ἐκλέξουν σὸν υἱόν.
 Μ' ἔδωρόν προὸ τοῦ τυράννου, ἄν' ἄσ' ἔπῳ ἔσ' ποῖαν
 εἰσκήν,

*) Οἱ Περόουβαῖοι, οἵτινες εἶχον τοὺς μύθους ἄτων
 ὡς οἱ λαοὶ τῆς ἡπείρου ἄμας, ἐπίστευον, ὅτι ὁ
 πρῶτος ἄναξ καὶ θεμελιωτῆς τῆς Κούσκου, ὑπῆρ-
 χεν υἱὸς τοῦ ἡλίου.

Μ' ἐκατήντησε τῷ ὄντι κί' εἰς βαδάνων τὴν πληθύν;
 Μόν' καὶ μόν' γιὰ νὰ μ' ἀρπάξῃ καλὰ τούτῳ λατρευτὰ,
 Πιστὰ εἶδωλα λαοῦ 'του, δι' ἐμὲ συγχυμαϊρά;
 Μ' ἄφησαν ψυχοῦραγοῦντα εἰς βαδάνους τρομεράς,
 Ὁ καιρὸς ποτὲ δὲν χάνει ὕβρεις 'του βαρβαρικῆς.
 Σπεύδω νῦν μετὰ τρεῖς χρόνους τοὺς ἐταίρους 'μου
 πιστοὺς,

Μεθ' ἡμῶν εἰς κοινὸν μῖσος νὰ ἀθροίσω στερόδεους.
 Εἶν' ὅ τὰ δάση 'μας κρυμμένοι ὄωματα τῶν πληθῶν,
 Θὰ χαθεῖ ἢ σωτηρίαν θ' ἀπολαύσ' Ἀμερικῆς.

Μοντέξος.

Φεῦ! ὅε κλαίω 'ποῦ ὑπάγεις ὅν ἵνα παροργισθῆς,
 Θάνατον πολέμιόν 'σου παντελῶς μὴν ἀπαιτεῖς,
 Εἰς τί φίλοι 'σου ἰσχύουν κί' ὄπλα εὐθραβτα αὐτῶν,
 Ἀχρηστος ὄπλοφορία τῶν θαλασσιῶν λαῶν;
 Μάρμαρα τ' ἀνίσχυράτων μορφωμένα εἰς σπαθιά
 Ἡ πληθῶν μικρὰ στρατοῦ τῶν γυμνασμένη ποταπέ.
 Καθ' ὑπερωπτῶν γιγάντων τῆς γῆς τούτων δεσποτῶν,
 Κεραυνοὺς ὄπλοφορούντων ἐκ τῶν ὄπλων φωταυγῶν.
 Ἐναντίον 'μας ὀρμοίνωντων ὡς οἱ ἄνεμοι σφοδροί,
 Κατὰ μαχητῶν τεράτων οὕς ὑπερικοῦν αὐτοί.
 Ὑποχώρησεν ὁ κόσμος, ἄς ἐνδῶσωμεν κί' ἡμεῖς.

Ζαμόρος.

Ἐγὼ νὰ καμφθῶ, νὰ ἔρω, μὴ στερόοίμενος ζωῆς;
 Ἀχ! Μοντέξε, πιστευσόν 'μοι, ἀστραπαὶ κί' οἱ κεραυνοί,
 Αὐτ' ἢ σπάθη, ἢ ὁποῖα τοὺς τυράννους καθοπλεῖ,

Οἱ ὠκύποδες ἔτων ἵπποι ὑφ' ὧν οὔτοι πολεμοῦν,
 Μὲ τὴν θέαν ἔτων ἡμπόρου γῆν ἡμᾶς ἵνα καταφοβοῦν.
 Πλὴν μὲ βλέμμα στηλωμένον μισητῶς ἑτοῦς θεωρῶ,
 Καὶ διὰ ἵνα τοὺς νικήσω, φθάνει ἵνα μὴ φοβηθῶ.
 Ὁ αἰχμαλωτίσας τούτων γῆν ἡμᾶς νεωτερισμὸς,
 Δειλὸν μὲν καθυποτάσσει, τολμητίαν δὲ ποσῶς.
 Προϊὸν ἐμῶν κλιμάτων ὁ χρυσὸς περιλαμπῆς,
 Ὡδ' ἐλκύει τὴν Εὐρώπην, καὶ ἡμᾶς εἶν' ἐπιβλαβής.
 Ὑστερούμεθα σιδήρου θεοὶ γλίσχροι πρὸς ἡμᾶς,
 Μ' αὐτὸ προίκισαν τὸ δῶρον χεῖρας τὰς βαρβαρικὰς.
 Πλὴν γιὰ ἵνα ἐκδικηθῶμεν τοὺς λαοὺς ἡμᾶς δυστυχεῖς,
 Μ' ἀρετὰς ἀντὶ σιδήρου ἐπροικίσθημεν ἡμεῖς.
 Μάχομαι γὰρ τὴν Ἀλξίρα, θ' ἀριστεύσω δι' αὐτήν!

Μοντέζος.

Οὐρανὸς μοι εἶναι δύσδονος· παῦσον ζέσιν ἔσου κακῆν.
 Τώρα ἄλλοι καιροὶ εἶναι.

Ζαμόρος.

Φεῦ! καὶ τί ἐπιννοεῖς;

Οἱ καιροὶ εἶν' ἀλλαγμένοι οὔσης σταθεροῦς ψυχῆς;
 Ἐκλέος καὶ εὐχὰς ἑτης, ὅταν καθισχυρογνωμονῆ,
 Καὶ Ζαμόρον ἢ Ἀλξίρα, ὅταν δὲν ἀμνημονῆ;
 Ἐσὺ τρέπεις ὀφθαλμούς σου, ταλανίζεσαι, θορηεῖς!

Μοντέζος.

Ω πανδύστηνε Ζαμόρε!

Ζαμόρος.

Πλέον 'δέν 'μ' νιοθετεῖς;
 Μόλυναν οἱ τύραννοι 'μας τὴν γενναίαν 'σου ψυχὴν;
 Περί τέλη τῆς ζωῆς 'σου 'σ' ἔμαθον τὸ ἀνομεῖν.

Μοντέζος.

Δέν εἶμ' ἔνοχος καθόλου· κ' οὔτοι οἱ κατακτηταί,
 Ὡς ἐδὺ τὸ συμπεραίνεις, 'δέν εἶν' τύραννοι ποτέ.
 Θεοδηγημένοι εἶναι εἰς ἡμῶν ἐκ τούτων γῆν,
 Πρὸς κατάκτησίν 'μας ὄντως, ὅσον καὶ πρὸς διδαχὴν.
 Οὔτοι ἔφερον ἐνθάδε νέας πάντη ἀρετὰς,
 Τὴν πηγὴν τῶν ἀποδόχτων, τεχνουργίας μὴ γνωστὰς·
 Τὴν φιλοσοφίαν πρῶτην κ' ὑπεριτάτην ἀρετὴν,
 Τοῦ ζῆν σκέπτεσθαι τὴν τέχνην, καὶ τοῦ πανευδαι-
 μονεῖν.

Ζαμόρος.

Τί λαλεῖς; καὶ ἀπηνίας γλωσσοῦ 'σου ὁμολογεῖ!
 Δούλη 'των Ἀλζίρα εἶναι, καὶ τοὺς ἐπαινεῖς ἐσύ!

Μοντέζος.

Παντελῶς 'δέν εἶναι δούλη·

Ζαμόρος.

Ὡ γεννήτωρ! σοῦ νιοῦ,
 Ἦλεως τῶν συμφορῶν 'μου, κ' ἐμοῦ γίνου τοῦ θυμοῦ,
 Κρίνον ὅτ' αὐτὴ 'μ' ἀνήκει γιὰ δεσμῶν παντοτεινῶν,

Ναί, σὺ ἴμοι ἴτην ὑπεσχέθης πρὸ πατρώων ἴμου θεῶν,
Ἐπιμνήσεις ταύτης εἶχον, κί οὔτε ἴδεν ἐπιορκεῖ.

Μοντέζος.

Μὴ προτείνεις θεοὺς τούτους, οἵπερ εἶναι δολεροί.
Φάσματα τρομερὰ ταῦτα ἄ,περ ἀληθῶς μισῶ,
Πάντα εἶν ἰταπεινωμένα ἴμπος ἴ τὸ ὄν ἴ ποῦ προσκυνῶ.

Ζαμόρος.

Πῶς, θρησκεία ἐδική ἴσου! πατρική ἴμας ἐντολή;

Μοντέζος.

Ταύτης ἄφησα χυμαίρῶας, κί εἶδον ὄτ οὔδεν ἴσχεῖ.
Εἶδε ὁ θεὸς ἄπάντων ὁ ἀλάτρευτος ἐδῶ,
ἴΥπαρξιν ἴνὰ ἴσ ἐκτυλίξῃ καὶ τὸ κράτος ἴτου αἴντό!
ἴΑμποτε ἴσὺ νὰ γνωρίσης, ὦ Ζαμόρε δυστυχῆ,
Τίς Εὐρώπης θεὸς εἶναι, κί αἴντης ποία ἄρετή!

Ζαμόρος.

ἴΩ σκληρῆ! κί ἄρεται ποία! τύραννοι τούτων χθονῶν,
ἴΣ ἴηγμαλώτισαν καθ ὄλα, σῶν ἴσ ἴυπέρησαν θεῶν.
ἴΕγινες λοιπὸν προδότης τῶν θεῶν ἴσου καὶ τιμῆς.
Εἴς κατηγορίαν ταύτην εἶν κί ἴΑλζίρα προσφιλής;
Προφυλάξου!

Μοντέζος.

ἴΔεν ἴμοι μέλλει, οὔτε κἄν μετανοῶ,
Εἴμαρμένην ἴσου λυποῦμαι, κί ἴεμαυτήν ἴμου εὐλογῶ.

Ζαμόρος.

“*Ἄν τὴν πίστιν ἔσῃ παρεβῆς, κλαῦσον ἄφρευκτα ἐσὺ,
 Πλὴν ὀδύνας μου λυπήσου κρῖμα ἔσῃ ἄς προξενεῖ.
 Οἴκτισον κἄν τὴν ψυχὴν μου, ἥτις ἐκ διαδοχῆς,
 Θεῶν ζήλου ἐμφυδῶται, ἔρωτος καὶ ἀμοιβῆς.
 Τὸν Γιουδμαῖον ζητῶ ὧδε· πρὸς Ἀλζίραν μου πετῶ,
 Πρὸς αὐτὴν ὠδήγησόν με, κὶ ἄς ἐκπνεύσω ἀπαιτῶ.
 Τὴν Ἀλζίραν μου νὰ ἴδω μὴ ἔναχαιτεῖς ποσῶς.
 Τρέμε, ἵνα ἀπελπίσης τὸν Ζαμόρον ἐντελῶς.
 Ἐπανάκτησον ψυχὴν ἔσῃ ὡς καὶ πρῶτην ἔσῃ ἀρετὴν.*”

ΣΚΗΝΗ ΠΕΜΠΤΗ.

Μοντέζος. Ζαμόρος. Ἀμερικανοί. Φύλακες.

(Δορυφόρος τις πρὸς Μοντέζον.)

Κύριε, ἀνυπομόνως, ἔσῃ προδμένονν ἔσῃ τὴν πομπήν.

Μοντέζος.

Ἐρχομαι.

Ζαμόρος.

Ἦ σκληρὸν, στάσου, ἔσῃ δὲν ἔσῃ ἀφήνω παντελῶς.
 Ποῖα εἶν ἡ πομπὴ αὕτη ὅπου σπεύδεις ἀληθῶς;

Ἦ Μοντέζε . . .

Μοντέζος.

Ἐξ ἀφῆνω, κί ἀφευκτα φύγ᾽ ἀπ' ἐδῶ.

Ζαμόρος.

Κί ἡ θεοῦ ὀργή ἔνα ἔμ' εὔρη, πάλιν ἔδ' ἀκολουθῶ.

Μοντέζος.

Σύγγνωθι τῶν πατρικῶν ἔμου πρός ἔσε κηδεμονιῶν
(πρός τοὺς φύλακας)

Φύλακες, μὴ ἔτους ἀφῆτε ἔνα εἰσέλθουν ἔσ τὸν ναὸν
Ἐθνικοὶ ἀνεθραμμένοι ἔσ ἐντολὰς ἀλλοδαπεῖς,
Ἐμποροῦν ἔνα βεβηλώσουν τελετὰς ἔσας εὔλαβεῖς.
Ἐἰδιον ἔμου ἔδεν εἶναι ἔνα ἔσας δῶσω προσταγὰς,
ἘΟ Γιουσμάνος πλὴν ἔσας δίδει ταύτας ἔμου τὰς ἐντολὰς.

ΣΚΗΝΗ ΕΚΤΗ.

Ζαμόρος. ἘΑμερικανοί.

Ζαμόρος.

Τὶ ἀκούω! ὁ Γιουσμάνος! ὦ φορικτὴ ἐπιβουλή!
ἘὩ παρανομία, λύσσα, ἔβρις ἔδχατος κακὴ!
Τοῦ Γιουσμάνου αὐτὸς δοῦλος! ἔτὸν ἐννοήσα καλῶς
ἘΑρετὴ ἔσ τὸν κόσμον πάντα ἔδεν ἔπάρχει παντελῶς;
ἘἌρα πρέπει κί ἡ ἘΑλζίρα ἔνα ἐνοχοποιηθῆ;

Τὸν ἰὸν μυδαρόν τοῦτον ἵνα ἐθήλασεν αὐτή;
 Κομισμένον μεταξύ ἡμῶν ἐξ ἐχθρῶν τούτων ἡμῶν,
 Τῆς ζωῆς ἡμῶν ἐπιβούλων καὶ ἡθῶν διαφθορῶν;
 Ἄρα ἴδῳ εἶν' ὁ Γιουσμάνος; τί ἵνα ἐπιχειρισθῶ;

Ἄμερικανός τις.

Μιὰν σωτήριον ἡμῶν γνώμην ἵνα σοὶ δώσω νῦν τολμῶ
 Ὁ τῶν ἡμερῶν σωτὴρ σου κείνος γέρον ὁ σοφός,
 Μεθ' υἱοῦ τοῦ ἔμπροσθέν σου θὰ φανῆ πραγματικῶς.
 Πάσχισον ἵνα ἡμῶν φέρουν πρὸ τῆς πόλεως πυλῶν,
 Ἄγωμεν, καὶ εἰς μιὰν προᾶξιν ἡμῶν βάλλωμεν σκοπόν.
 Ἄγωμεν, καὶ ὀπλισθῶμεν κατ' ἐχθρῶν ἡμῶν ἰσχυρῶς,
 Κι Ἄλβαρος ἄς σωθῆ μόνον καὶ αὐτός του ὁ υἱός.
 Εἶδον τὴν τειχοδομίαν τῶν τειχῶν ἀλλοδαπῆ
 Αὐτ' ἡ τέχνη δι' ἡμῶν νέα, φύσιν ἡμῶν ὑποδουλεῖ,
 Τεχνηταὶ ὁδοί, γωνίαι, καὶ διώρυχες αὐτοὶ,
 Οἱ προσβάλλοντες τὰ τείχη χάλκιν' οὔτοι κεραυνοί,
 Αἱ πολεμικαὶ παρίδες τοῦ θανάτου οἰκισμός,
 Ὅσον ὄρασιν ἐκπλήττουν, δὲν μὲ ἀνησυχοῦν ποσῶς.
 Φεῦ! οἱ συμπολιταὶ ἤδη εἰς ὑπόδουλον ζυγόν,
 Διὰ μόχθων στερόξεύουσι ἄσυχρον ἡμῶν μυδαρόν.
 Μ' ἐξευτελισμένην χεῖρα εἰς ἀλύτους θλιπτικὰς,
 Σταίνομεν τύφου τοῦτον δίφρον τυραννίας μυδαρῶς.
 Στὴν στιγμὴν πλὴν πίστευσόν μοι πρὸ αὐτῶν καθ'
 ἦν φανῆς,
 Χείρας ἡμῶν θὰ τὰς ἐγείρουσι κατ' αὐτῆς τῶν τῆς ἀρχῆς,

Θὰ καταδαφήσουν ταύτας τρομερὰς οἰκοδομὰς,
 Ὅργανα φορικτῆς αἰσχύνῃς καὶ δουλείας ἔτων πικρῶς.
 Δὶ ἐδὲ στρατὸς, ἑταῖροι, ὅς τάφρους τὰς αἰμοσταγεῖς.
 Ὅλοκαύτωμα προσφέρουν τὴν θυσίαν ἔτων ζωῆς.
 Ἄγωμεν, καὶ ἐπὶ ταύτας τὰς ἐνόχους κεφαλὰς,
 Τρέψωμεν φλογερὰ βέλη, σπάδας καταστρεπτικάς.
 Τὸ διάπυρον τὸ νίτρον κατ' ἀρχὰς φανέν ἡμῖν,
 Ὡς πῦρ θεῖον ἐδρηγμένον ἀπὸ χεῖρα θεϊκῆν.
 Ἀναστρέψωμεν τελείως κράτος ἀνθαιρετικόν,
 Συσταθὲν ἐπὶ ἀγνοίας ἀπὸ τύφον παλαιόν.

Ζαμὸρος.

Ὡ περιφανεῖς ἑταῖροι! ὦ πόσον ἔδεν λαχταρῶ,
 Ἄν' ὅσας ἴδω συνεργοῦντας εἰς σκοποὺς οὐδ' ἄρα φρονῶ
 Ἀπηνία τοῦ Γιουσμάνου εἶθε ἄν' τιμωρηθῆ,
 Εἶθε αἶμα ἐμῆς γαίας μ' αἶμα ἄτου ἄν' ἀνταμειφθῆ!
 Ὡ θεῶν ἐξυβρισμένων ἄν' θεότης λυπηρὰ!
 Ἀμοιβὴ καθώπλισόν ἡμᾶς ἄς χαθῆ, κ' εἴν' ἀρεκτά.
 Ἄς ἔπεθάνει.... ὅμως, οἴμοι! δοῦλοι πάρεξ τολμηροί
 Περὶ τιμωρεῖν λαλοῦμεν, ἐν ᾧ χεῖρ ἀνικανεῖ
 Ὅ ζυγὸς ἡμῶν δουλείας γίνεται ἐπιβαρὺς,
 Ἄς ἐπρόδωσ' ὁ Μοντέζος, κ' Ἄλβαρος εἴν' ἀφανής.
 Ἀντχείμενόν μ' ἀγάπῃς εἴν' εἰς χεῖρας μυδαρὰς,
 Τὰς ἀμφιβολίας μόνον ἔχω παρηγορικάς.
 Ὡ ἑταῖροι, φωναὶ ποῖαι ἀντηχοῦν τόσον ἐδῶ;
 Ὑπερβολικὸν τὸ φέγγος τῶν λαμπάδων θεορῶ!

Τοῦ λαοῦ βαρβάρου τούτου πυροβολισμοὶ κροτοῦν,
 Ἑορτήν, ἢ ποῖον κρίμα οὗτοι νῦν ἐπιτελοῦν;
 Ἄς πασχίσωμεν κἄν τώρα ἵνα ἐξέλθωμεν ἐδῶ,
 Ἄν ἴμφορῶ ἵνα ἴσῃς λυτρώσω ἢ μαζύσας ἵνα χαθῶ.

Τέλος τῆς δευτέρας πράξεως.

ΠΡΑΞΙΣ ΤΡΙΤΗ.

ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ.

Ἄλξιρα.

Ἄλξιρα.

ὦ σκιά τοῦ ἔραστοῦ ἴμου! πίστιν ἔπροδωσα ἐμὴν!
 Οὐδὲν μένει κί ὁ Γιουδαίανος ἴμ' ἔχει ὑπ' αὐτοῦ ἰσχύν.
 Ὁ ἡμᾶς διαχωρίζων μέγιστος ὠκεανός,
 Ἔθεσεν ἀναμεδόν ἴμας ὄρια σαθρὰ αὐτός.
 Εἰς αὐτὸν πλέον ἀνήκω, εὐχὰς εἶπομεν ὅς ναόν,
 Ἐπιμνήσεις ἴμας ὑπάρχουν γεγραμμένοι ὅς οὐρανόν.
 ὦ σὺ συνωδεύτρια ἴμου σκιά φίλ' αἰμοσταγῆς,
 Σκιά πάντοτε παροῦσα πρὸ ἀθλίας ἴμου ψυχῆς.
 Ἐραστὰ ἴμου ἄν κλαυθμοὶ ἴμου δύνγησις καὶ ἴμὲ κινούῃν

Ἐν τὰ φρον ἔσου ἡμποροῦν τῶρα κ' εἰς νεκροὺς νὰ
μεταβοῦν,

Ἡ θεοῦ ἰσχὺς ἀνίδως κάμνη ἵνα ἐπιζῇ,

Ἐν τέφραν ἔσου γενναῖον πνεῦμα στερόρεά σου ἢ ψυχῇ,

Ἡ ψυχῇ, ἣτις ἔμ' ἠνύοει μέχρ' ἐσχάτης τῆς πνοῆς,

Σύγγνωθι γενναιοψύχως τῆς συζεύξεως ἐμῆς!

Εἰς τὰς ἐντολὰς πατρός μου ἔδει νὰ θυσιασθῶ,

Πρὸς καλὸν τῶν ὑπηκόων, ὧν ἢ μήτηρ εἰμ' ἐγώ.

Ἐνεκα τῶν ἠττημένων καὶ κλαυθμῶν τῶν δυστυχῶν,

Ἐνεκα παντός μερίμων, ὅθεν φεῦ! θὰ εἶδ' ἀπὼν

ὦ Ζαμόρε, μὴ ταράττεις σπαραγμένην μου ψυχῇν,

Ἀφησέ' τὴν νὰ ὀδεύῃ τῶν χρεῶν τῆς ἐντολῆν

Ἐπομόνως τῆς ἀνάγκης νῦν ὑπέφερον ζυγόν,

Ἀφεσον σκληροὺς δεσμοὺς μου, βίον φθείροντας ἐμόν.

ΣΚΗΝΗ ΔΕΥΤΕΡΑ.

Ἄλξιρα. Ἐμίρα.

Ἄλξιρα.

Πῶς! θ' ἀνεχαιτῶσι πάντα πρὸ ὀράσεως ἐμῆς,
Τοὺς αὐτόχθονας τῆς γῆς μου ποτὲ πάλαι προσφιλεῖς;
Δυστυχεῖς μας αἰχμαλώτους' δὲν θὰ ἔμ' εἶναι δυνατὸν,
Κἄν νὰ ἴδω καὶ νὰ κλαύσω εὐχαρίστως μετ' αὐτῶν;

Ἐμίρα.

Ἄχ! μαρίαν τοῦ Γιουσμάνου κάλλιον ἐδὺ φοβοῦ·
 Τρέμε διὰ τὴν πατρίδα, καὶ τοὺς σκλάβους' μας λυποῦ·
 Ἄς ἐπαπειλοῦν καὶ λέγουν ἡ ἡμέρα ὅτ' αὐτὴ,
 Για τὸ ἔθνος 'μας ὑπάρχει κατεξολοθρευτική.
 Τοῦ πολέμου τὴν σημαίαν ἐκτυλίτουν τωρινῶς,
 Καὶ ἀνάπτουν τὰς φωτίας ὑπογείους φλογερῶς.
 Δικαστήριον κακοῦργον, αἰμοβόρον συγκροτοῦν,
 Ὅσον σὺγκλητον ἀπηνῆ ταύτην τὸν Μοντέζον προσκαλοῦν,
 Ταῦτα μόνον νῦν ἠξεύρω.

Ἄλξιρα.

ὦ οἱ οὐρανοὶ σκληροὶ!

Ὅσον ποίαν ἐκστασιν βαθεῖαν ἔμεινα ἐν ἀκαρεί!
 Πῶς! σχεδὸν ὅσον ἐμὰς ἀγκάλας κ' ἀπ' τοὺς πόδας
 τῶν βωμῶν,

Τιμωρὸν ἐγείρει χεῖρα κατὰ συγγενῶν ἐμῶν!

Πῶς! ἐπέμνησα τῷ ὄντι συμφορὰς ἐμῆς ζωῆς!

ὦ ἐπίμνησις! ὅσον, ἤτις πάντοτε μ' ὑποδουλεῖς!

ὦ ὑμέναιε ἀχρεῖε! εἰς ἀχρεῖαν ἐποχὴν,

Ὁ πατήρ μου ἐδοχάσθη σύζευξιν πραγματικὴν!

ΣΚΗΝΗ ΤΡΙΤΗ.

Ἄλζιρα. Ἐμίρα. Σεφάνη.

Σεφάνη.

Αἰχμαλώτων τις κυρία τῶν ὁποίων ἡ ζωὴ,
Ὀλοκλήρως χρεωδεῖται ὅς τὸν Ἰμένα ὅς εὐκλεῆ,
Εἰς τοὺς πόδας σου ἵνα πέσῃ ἀπαιτεῖ νῦν μυστικῶς.

Ἄλζιρα.

Ἄς ἐμφανισθῇ ἀφένκτως, ἄνευ φόβου ἀσφαλῶς.
Τοὺς ἐταίρους ἴτου καὶ τοῦτον ἡ ψυχὴ ἴμου συμπαθεῖ,
Προσφιλεῖς εἶν ὅς ὄμματά ἴμου, καὶ πατρίς ἴμου εἶν
αὐτοί.

Ὅμως ἴπως συνέντευξίν ἴμου μόνον εἰς τὴν ἀπαιτεῖ;

Σεφάνη.

Ἀποδῶρήτων ἵνα δὲ κάμη κοινωνὸν ἐπιθυμεῖ.
Εἶν ὁ μάχιμος ἐκεῖνος, οὗ ἢ πολιοῦχος χεῖρ,
Τοῦ γεννήτορος Γιουσμάνου ἦν συμβίου σου σωτήρ.

Ἐμίρα.

Δέσποινά ἴμου δὲ ἐξήτει κι ὁ Μοντέζος μυστικῶς,
Ἀπεμάκρυνε Ζαμόρον ἵνα μὴ ὅς ἴδη παντελῶς.
Ἡ ψυχὴ ἴτου βυθισμένη εἰς μιὰν θλίψιν σκοτεινὴν,
Φαίνεται, ὅτι ἐμελέτα ἐπιχειροῖδιν φοικτήν.

Σεφάνη.

Παριστένετο ὁ ὄφρυν ἔτον τύρβης, πόνων ἢ εἰκῶν,
 Τ' ὄνομά σου ἐκαλοῦσε, κ' ἔκλαιε ποταμηδόν.
 Καὶ ἐκ τούτου γνωστὸν εἶναι, ὅτι οὗτος ἄγνοεῖ,
 Τὴν ἀξίαν καὶ τὴν λάμπιν, ἣτις δὲ περιστοιχεῖ.

Ἀλζίρα.

Ἦοία λάμπις, φίλ' Ἐμίρα! πόσον εὐτελὴς βαθμὸς!
 Ἴδως εἶναι συγγενὴς ἔμου ἤρωσ δύστηνος αὐτός.
 Τίς ἠξεύρει, ἂν αὐτόπτης ἔδεν ἦτον αὐτοῦ χαμοῦ!
 Μὲ ἐγγίζει! φεῦ! πῶς τώρα νὰ λαλήσω μετ' αὐτοῦ!
 Ἡ φωνὴ ἔτου θὰ ἀνέξῃ τὰς ὀδύνας ἔμου σφοδρῶς
 Τὴν ψυχὴν ἔμου θὰ φονεύσῃ, θὰ μ' ἀνοίξῃ τὰς πληγὰς
 Πλὴν ἄς ἔλθῃ, ἔδεν ἔμοι μέλλει ἄχ! μιὰ συγχυσίς φοικεῖ
 Τὰς αἰσθηθεῖς ἔμου χαμένας κυριεῦ' ἀθελοντεῖ
 Εἰς ἀνάκτορα, φεῦ! τὰυτὰ πλήρη τῶν ἐμῶν κλαυθμῶν
 Πῶποτε ἔδεν ἠξιώθην εὐτυχῶν τινῶν στιγμῶν!

ΣΚΗΝΗ ΤΕΤΑΡΤΗ.

Ἀλζίρα, Ζαμόρος. Ἐμίρα.

Ζαμόρος.

Ἄρα ὁ χεῖρας ἔμου νῦν κεῖται, κ' αὐτὴν τάχα καθορῶ!

Ἄλξιρα.

Ἄχ! θεέ! μορφὴν, φωνὴν 'του, βάδισμά 'του θεορῶ.

(πίπτει εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς θεραπαινίδος 'της)

ῶ Ζαμόρε... ὑποκύντω, μόλις πνέω νῦν πνοήν...

Ζαμόρος.

Γνώρισον τὸν ἐραστὴν σου!...

Ἄλξιρα.

Παρ' ἐμοῖς Ζαμόρ' ποστίν;

Τέχα εἶναι φαντασία!

Ζαμόρος.

"Οχι, γὰρ δὲ ἀναζῶ,

Πρὸ ποδῶν σου ἐπιμνήσεις, πίστιν σου προσεπαυτῶ,

ῶ ἡμίσεια ψυχὴ 'μου! εἰδωλὸν 'μου τῆς ψυχῆς!

ῶ σὺ κτῆμα ἔρωτός 'μου τῆς φλογός 'μ' ἐρωτικῆς!

'Ποῦ εἶναι δεσμοὶ 'μας θεῖοι 'ποῦ 'μᾶς ἤνωναν ποτέ;

Ἄλξιρα.

ῶ στιγμαὶ, στιγμαὶ γλυκεῖαι! τώρα κατασχνντικαί!

ῶ Ἀντικείμενόν 'μου φίλον πόνου λυπηρὸν χαρᾶς!

Ἄχ! Ζαμόρε, 'ὅ στιγμὴν 'ποῖαν 'νὰ δὲ ἴδω καταντᾶς;

ῶ τὴν ψυχὴν 'μου κάθε λόγος ἐγκεντρᾶ ξίφος ὀξύ.

Ζαμόρος.

Σὺ 'μὲ βλέπεις καὶ γογγίζεις.

Ἄλξιρα.

Ἄρα γὰρ φάνηκες ἐσύ.

Ζαμόρος.

Ἡ βοή τῆς τελευτῆς ἔμου διηβόησε παντοῦ,
 Τὴν πλανῆτιν ἔμου πορείαν τὴν διῆλθον μακρὰν σοῦ
 Ἄφ' ἧς ὄρας ἔμου ἠρπάχθη ἀπὸ τούτους τοὺς ληστὰς
 Συναρπάσαντας θεοὺς ἔμου, θρόνον ἔμου, σὰς καλλονὰς
 Ἐεύρεις, ὅτ' ὁ καθαιρέτης ὁ Γιουσμάνος ἀπηνῆς,
 Δι' ὀδύνων ὑπερμέτρων τόλμης ἔπειραθεν ἐμῆς;
 Ἐεύρεις, ὅτ' ὁ ἐραστής σου λέγει ἔσου προορισθεῖς,
 Φίλ' Ἄλξιρα, εἰς δημίους παρεδώθ' ἡμιθανῆς;
 Σὺ στενάξεις καὶ προσβλέπεις τὴν φλογίζουσαν ἔμου
 ὀργήν,

Ἡ μεγίστη ὕβρις αὕτη ἔσου κατέτρωσε ψυχὴν.
 Ἴσως τις ἐρωτοδαίμων ἐπαρξοπνητῆς θεός,
 Μ' ἐπροφύλαξ' ἐκ θανάτου καὶ ἐβώθην εὐτυχῶς.
 Τὴν λατρείαν ὀδηγοῦ ἔμου τοῦ θεοῦ διατηρεῖς,
 Ἴσπανις ἔδεν κατεστάνης· ἀλλὰ οὔτε ἀπιστεῖς.
 Λέγουν, ὅτι ὁ Γιουσμάνος ἔδεν ἐχάθη ἀλλὰ ζεῖ,
 Ἐκ τυράννου τούτου ἤλθον ἔνα σὲ σῶσ' ἐν ἀκαρεῖ.
 Μ' ἀγαπᾷς; ἐκδικηθῶμεν ἔσ χειρας ἔμου τὸ θυμα δόξ

Ἄλξιρα.

Ναὶ, ἀνομιῶν ὀφείλεις, ἵνα γίνης τιμωρός.
 Ἴδου κτύπα.

Ζαμόρος.

Πῶς! τί λέγεις! ὄρκοι, πίστις 'σου ψυχῆς!

'Αλζίρα.

Κτύπα, εἶμαι ἀναξία 'σοῦ κι' αὐτῆς 'μου τῆς ζωῆς.

Ζαμόρος.

"Αχ! σκληρώτατε Μοντέζε! 'δὲν σ' ἐπίστευσα ποδῶς.

'Αλζίρα.

Πῶς! αἰσχυντικὴν 'μου προᾶξιν σ' ἐκοινώνησεν αὐτός;

'Ξεύρεις διὰ 'ποῖον ἄνδρα σ' ἐγκατέλειψα ἐγώ;

Ζαμόρος.

"Οχι, ὅμως λάλησόν 'μοι, 'δὲν ἔχω 'νὲ φοβηθῶ.

'Αλζίρα.

"Ορα οὖν τὸ βάραθρόν 'μας τῶν ὀδύνων καὶ χαμοῦ,

"Ἴδε τὴν πληθὺν κριμάτων καὶ ὀνειδους 'μου κακοῦ.

Ζαμόρος.

"Ω 'Αλζίρα!

'Αλζίρα.

'Ο Γιουσμάνος!

Ζαμόρος.

"Υψιστέ 'μου!

Ἄλξιρα.

Ἄρτι νῦν,

Ὁ αἰμοχαρῆς φονεὺς σου χεῖρα ἔλαβεν ἐμήν.

Ζαμόρος.

Κεῖνος;

Ἄλξιρα.

Γάμψ τούτῳ παρηνέθην ἐξ' Ἀλβάρου καὶ πατρός.

Ῥοφελήθησαν μεγίστως ἀνισχύρου ἴμου νοός.

Ἐνοχος ἐραστριά σου εἰς βωμοὺς χριστιανῶν,

Ἄρτι καὶ πρὸ ὀφθαλμῶν σου ἐδυζεύγχθη μὲ αὐτόν.

Τὸ πᾶν ἄφησα θεοῦς ἴμου, ἐμήν γαῖαν κ' ἐραστὴν,

Ἐτὶ ὄνομα τῶν τριῶν τούτων ἔπαρέ ἴμου τὴν ζωήν.

Προσβολάς σου ἢ ψυχὴ ἴμου ἔτοιμος εἶν' ἵνα δεχθῆν.

Ζαμόρος.

Ῥε Ἄλξιρα! πῶς Γιουδαῖον ἔχεις σύζυγον ἐσύ;

Ἄλξιρα.

Πρὸς ἐλάττωσιν, ἠμπόρουν, ἀνομεῖν ἴμου καθαρῶς,

Ἰσχύν νόμιμον ἵνα σ' εἶπω ἐπ' ἐμὲ ἐμοῦ πατρός.

Εἰς ἣν, κείμεθα, τὴν πλάνην, θλίψεις ἴμου κ' ἀγωνισμούς.

Τοὺς χυμένους τριετίους ἐπὶ τάφου σου κλαυθμούς.

Ὅτι δούλη ἐν ᾧ ἤμην τούτων τῶν χριστιανῶν,

Τοῦ ὀλέθρου σου ἢ θλίψις ἴμου ἔδωκε θεοῖς αὐτῶν,

Ὅτι πάντα σὲ ἠγάπων, κ' ἡ χαμένη ἴμου ψυχὴ,

Τοὺς θεοὺς σου μὴ προστάτας εἶχεν ὅλως βδελυγχθῆν.

Πλὴν ἄδεν ἀπαιτῶ καθόλου διὰ νὰ προφασισθῶ,
 Πρόφασιν καμμιὰν ἄδεν ἔχω, ὅταν ἔρωτος μεμφθῶ.
 Ἐδὺ πνέεις ἄμ' ἀρκεῖ τοῦτο· σὲ ἀπίσθησα φρικτὰ,
 Φόνευσον νῦν τὴν ζωὴν ἄμου ἤτις, ἄδεν σ' ἀνήκει πιά.
 Πῶς! ἄμὲ καθορᾶς εἰδέτι μ' ὄμμα πάντη ἰλαρόν;

Ζαμόρος.

Ναί, ἄν, ἔτι ἀγαπῶμαι, εἰς ἀννένοχος κακῶν
 Εἰς ψυχὴν ἄσου βασιλείαν νὰ ἐλπίσω ἄσ τὸ ἐξῆς;

Ἄλξιρα.

Ὅτε Ἄλβαρος, Μοντέζος, θεὸς τις ἐκδικητῆς,
 Ἰσπανοὶ κ' ἐμὴ ἰδέα ἄμὲ ὠδήγησαν ἄσ ναόν,
 Ἐγκρατῆς τῆς τελευτῆς ἄσου γάμον ἄπρόσμενα ἐμόν.
 Συζευγθθεῖσα μὲ Γιουσμάνον γιὰ παντοτεινῶν δεσμῶν,
 Σ' ἐμνημόνευα βαθέως, πρὸ ποδῶν ἐμῶν βωμῶν,
 Οἱ δυνάσται ἄμας, λαοὶ ἄμας ἄξευρον ἄπῶς σ' ἀγαπῶ,
 Νὰ ἄτὸ εἶπω ἄδεν ἄσχύνη γῆ, Γιουσμάνω, οὐρανῶ,
 Κ' ἄσ αὐτὴν καθ' ἄν σὲ βλέπω ἄπεκταίαν τὴν στιγμήν,
 Σοὶ ἄτὸ προσφωνῶ ἄκόμη γιὰ φορὰν ἄστερητήν.

Ζαμόρος.

Ὁ Ζαμόρος δι' ἐσχάτην νῦν φορὰν νὰ σὲ ἰδῆ;
 Ἐκ μιᾶς νὰ σ' ἀπολαύσῃ καὶ νὰ σὲ ἄστερηθῆ!
 Ἄχ! ὁ ἄρωτος ἄν σ' ἐλάλη μ' ὀμιλίαν ὀδηροῦ!

Ἄλξιρα.

Οὐρανέ 'μου! ὁ Γιουσμάνος κι' ὁ πατήρ 'του μετ' αὐ-
τοῦ!

ΣΚΗΝΗ ΠΕΜΠΤΗ.

"Αλβαρος. Γιουσμάνος. Ζαμόρος. Ἄλξιρα. Συνοδία

(ὁ "Αλβαρος πρὸς τὸν υἱὸν του)

Ἐδὺ βλέπεις παρ' Ἄλξιραν τὸν σωτήρα 'μου ζωῆς!

(πρὸς Ζαμόρον)

ᾧ σὺ ἦρως νεανία, ᾧ δοτὴρ ἐμῆς πνοῆς!

Δεῦρο αὐξήσον χαράν 'μου ὅς τὴν λαμπρὰν αὐτῆς

στιγμὴν

Μεθ' υἱοῦ 'μου ὅς ἀπολαύσης τὴν στοργὴν 'μου πα-

τρικὴν.

Ζαμόρος.

Τι ἀκούω! ὁ Γιουσμάνος! εἶν' υἱός σου ἀπηνῆς!

Ἄλξιρα.

ᾧ ἀντέστρεψον θεέ 'μου ταύτης προσβολὰς στιγμῆς!

"Αλβαρος.

ᾧ Σ ποῖαν ἐκπληξιν βαθεῖαν! . . . .

Ζαμόρος.

Ἔστερξε ἄπως ὁ θεός,

Τοῦ Ἀλβάρου ὁ Γιουσμάνος ἵνα καλῆται ὁ υἱός;

Γιουσμάνος.

Δούλε, ἢ ποία ἡ αἰτία τῆς μανίας σου αὐτῆς;

Ἐεύρεις κάλλιστα τίς εἶμαι;

Ζαμόρος.

Γαίας ὄνειδος ἐμῆς!

Μεταξὺ τῶν ταλαιπώρων ἐξ ἰσχύος σου θνητῶν,

Τὸν Ζαμόρον τὸν γνωρίζεις, καθορᾶς ἐγκλημα σόν;

Γιουσμάνος.

Σε;

Ἄλβαρος.

ὦ Ζαμόρε!

Ζαμόρος.

Ναί, ἐκείνον, τοῦ ὁποίου τὴν τιμὴν,

Τοῦ ἀφήρεσες νομίζων, ὅτι ἔῤῥα φαιρεῖς καὶ ζεῖν

Κεῖνον τὸν βασανισθέντα εἰς ὀδύνας χαμερπεῖς,

Κεῖνον ἐκ τῆς θεᾶς οὐπερ ὀφθαλμούς σου χαμηλοῖς.

ὦ σὺ ἄρπαξ ἀγαθῶν ἡμῶν, κράτους τύραννε ἡμῶν,

Μὴ ἤρπασας καὶ πεφιλμένον κτῆμα ἡμῶν μοναδικόν!

Ἐκπνευσον καὶ διὰ σπάθης ἐδικὴν σου τελευταίην

Πρόλαβε, ἀπαντικρούων χεῖρα ἔμ' ἐκδικητικὴν.
 Ὁ βραχίων πολιοῦχος τοῦ πατρός σου τῆς ζωῆς,
 Ἴδως ἀμοιβὴν θὰ λάβει εἰς τὸ αἷμα σου τῆς γῆς.
 Καὶ θὰ ἦμαι πάντα φίλος τῶν ἀνθρώπων καὶ θεῶν
 Φειδωλεύων τὸν πατέρα, καὶ παιδεύων τὸν υἱόν.

Ἄλβαρος.

(πρὸς Γιουσμάνον)

Φεῦ! ὅπόσον οἱ παρόντες λόγοι 'του ἔμ' ἀποστομοῦν!
 Ἀποκριθεῖς ἔχεις πλέον; καὶ ὀρθῶς σ' ἐγκληματοῦν!

Γιουσμάνος.

Πρὸς ἀντάρτην αἰσχρὸν τοῦτον ἵνα ἀποκριθῶ ἐγώ!
 Χρηζοντα ποιῆς μεγίστης ἵνα δικαιολογηθῶ!
 Ἡ δικαία ποινὴ τούτου τὴν ὁποίαν ἐκφωνεῖ,
 Πρὸς σὲ σέβας ἂν παρίδω εἶν' ἀπάντησις ἐμῆ.

(πρὸς Ἀλξίραν)

Ἡ ψυχὴ σου, δέσποινά 'μου ἄς σὲ μάθῃ ἱκανῶς,
 Μέχρι τίνος βαθμοῦ ὧδε ἔμ' ἐξυβρίζεις μυστικῶς,
 Σὺ, ἥτις γιὰ ἔμ' ἂν ὄχι, κ' ἔν πρὸς κλέος σου τιμῆν
 Ὁφειλες ἵνα ἀμνημονήσῃς σκλάβου τούτου μέχρ' ἂν
 Ἐδὸν ἦσπερ ἔμ' ἐξυβρίζουν οἱ κλανθμοὶ μ' ὑπερβολῆν
 Ἐδὸν, ἦνπερ ἀγαποῦσα μέχρι τοῦ ζηλοτυπεῖν.

Ἀλξίρα.

(πρὸς Γιουσμάνον)

Ὁ ὦμέ.

(πρὸς Ἄλβαρον)

Καὶ σὺ προστάτα πάτερ τούτου ἀγαθῆ

(πρὸς Ζαμόρον)

ὦ σὺ χρυσοῦστερον αἰῶνα, σὺ ἐλπίς ἔμου ἢ ποτέ,
 Τὸν βαρὺν ζυγὸν ἔμου ἴδε, μοῖραν ζεύγοντα ἐμήν!
 Καὶ οἱ τρεῖς ἄσας κοινηθῆτε ἐκ τῆς φρίκης κ' οἴκτου
 νῦν,

(δεικνύουσα τὸν Ζαμόρον)

Ἴδου, ἵνα ὁ σύμβιός ἔμου κ' ἐδικός ἔμου ἐραστῆς,
 Πρὶν εἰδέει ἵνα γνωρίσω μέρος ἄλλον νέον γῆς.
 Πρὶν αἱ ἄλυσσοι Εὐρώπης γνωσταὶ γίνουσι εἰς ἡμᾶς,
 Ἡ βοή τῆς τελευτῆς σου γαίας ἔχαθεν αὐτάς.
 Τῶν προγόνων κράτος εἶδον ἵνα ἐκπέσῃ φοβερώς,
 Ἐπὶ γῆς πᾶν ἠλλοιωθῆ, κ' ὑπετάγῃ δουλικῶς.
 Ὁ ταλαίπωρος πατήρ ἔμου πλήρης πικριῶν κ' ἐτώων,
 Εἰς θεὸν ὃν προσκυνῆτε ἐκατέφυγεν ὑμῶν.
 Μάρτυρα ἐπικαλοῦμαι τὸν θεὸν χριστιανῶν,
 Κι οἱ ναοὶ ἔτου μαρτυροῦσι τὸν Ἰμένα ἔμου κακόν.
 Πρὸ βωμῶν τοῦ θεοῦ τούτου μιὰ ἐπίμνυσις φρικτῆ
 Εἰς φονέα ἔμ' ἐρχερίζει ἐραστοῦ ἔμου ἀπηνῆ.
 Ἐνα τόσον νέον νόμον ἴσως ἐννοῶ κακῶς,
 Πλὴν γνωρίζω ἀρετὴν ἔμου κορυφαίαν ὡς αὐτός.
 ὦ Ζαμόρε, ἐκ ψυχῆς ἔμου σὺ ἀγαπῶ, τὸ χρεωστῶ.
 Ἀφ' οὗ ὅμως ἐξωμνήσθην ἵνα σὺ ἀνήκω ἔδεν ἔμπορῶ.
 Σὺ Γιουσμάνε τοῦ ὁποίου εἶμαι θυμὰ κ' ἠ γυνή,

Ἄν σ' ἀνήκω σκληρὲ πλέον, ἀφ' οὗ ἔπταισες ἐσύ.
 Ποῖος οὖν νῦν ἐκ τῶν δύο ἵνα ἐκδικηθῆ τολμᾷ
 Τίς καρδίαν ἔμου θὰ φονεύσει ἢν Ἀλξίρα ἴσᾳ ἀρπᾷ
 Πάντα ἔμὲ ἀθλιεστάτην, πάντα ἐγκληματικὴν,
 Ἄπιστην πρὸς τὸν Ζαμόρον, πρὸς Γιουσμάνον μὴ πιστὴν!
 Ποῖος θὰ ἔμὲ ἀπαλλάξῃ μ' ἓνα θάνατον καλὸν,
 Τῆς ἀνάγκης ἢ ἀπιστήσω πρὸς τὰ ἄτομα ὑμῶν;
 Ὁ βραχίων ἔσου, Γιουσμάνε, ἤδη ὁ αἰμοβαφῆς,
 Μ' ἀφοβίαν θέλει δράξῃν τὸν χαμόν ἔμου τῆς ζωῆς
 Προνομίων ἔρωτός σου λάβε πᾶσαν ἀμοιβήν,
 Ἄεικῆς μὴν ἔσο πλέον καὶ ἀπόδος ἔμοι ποιήν.

Γιουσμάνος.

Οὕτω συγκατάβαδιν ἔμου θέλεις ἵνα καταχρασθῆς
 Τὴν ὁποίαν σοὶ χαρίζω ἐπειδὴ ἔμ' ἐξευτελεῖς!
 Πλὴν διότι ἐσύ στέργεις καὶ ἐγὼ σὲ τιμωρῶ,
 Καὶ νῦν καταδίκας βλέπεις, τὸν ἀντίδικον κτανῶ.
 Στρατιῶται!

Ἄλξίρα.

ὦ ἀχρεῖε!

Ἄλβαςος.

Φίλτατέ ἔμου τί σκοπεῖς;

Εὐλαβοῦ τὴν συμφορὰν ἔτου, χάριτάς ἔτου παμπληθεῖς.
 Εἰς ἀθλίαν, οὐρανέ ἔμου, θέδιν εἶμαι τωρινήν!

Ὁ εἰς ἐξ ἔμου τὴν ἔχει, κί ἄλλω φείλω τὴν ζωήν.

Ἄχ! υἱοὶ ἔμου αἰσθανθῆτε φίλτρον ἔμου τὸ πατρικόν!

Οἶκτον λάβετε πατρός ὄσας τῶν ἐτῶν ἴμου γηραιῶν!

Κῆν...

ΣΚΗΝΗ ΕΚΤΗ.

Ἀλβαρος. Γιουσμάνος. Ἀλζίρα. Ζαμόρος. Δ.
Ἀλόνζος.

Δ. Ἀλόνζος.

Ἐλθῆτε, κυριέ ἴμου πρὸς ἐμφάνησιν στρατῶν,

Τὰ πεδία πλημμυροῦσιν ἐξ ἀρμάτων καὶ ἐχθρῶν.

Πρὸς τὰ τείχη προχωροῦσι κ' ὄνομα Ζαμόρου εἶν',

Ἡ κραυγὴ ποῦ τοὺς ἀθροίζει εἰς ἀκμὴν πολεμικὴν.

Δι' αὐτοῦς τὸ ὄνομά του καθ' ὃ πάντῃ ἱερὸν,

Ζυμῆται εἰς τοὺς ἀέρας μὲ παιᾶνα ἐχθρικόν.

Ἦν ἄσπίδας ἴτων χουσίνοισι τὰ πεδί' ἀντιβοοῦν,

Ἐκ κραυγῶν ἴτων διπλασίῳσι αἱ ἤχῳ διαντηχοῦν.

Σ τάγματα συγκροτημένοι βήματά ἴτων ἐκμετροῦν,

Κατὰ τάξιν πάντῃ νέαν δι' ἣν πάντες ἀποροῦν,

Κι' ἄλλοτε ὁ λαὸς οὔτος ἄχθος ποταπὸν τῆς γῆς,

Ἐξ ἡμῶν κατέχει ἴσως γινῶσιν τῆς πολεμικῆς.

Γιουσμάνος.

Ἀγωμεν, πρέπει ἀφεύκτως ἵνα φανῶμεν πρὸ αὐτῶν,

Ἀποτεφρωμένους θέλεις τοὺς ἰδεῖν πρὸ ἴμου ποδῶν.

Ἦρωες τῆς Καστιλλίας, νίκης, φίλτατοι, κλεινῆς,
 Για' ἄς εἶν' ὁ κόσμος οὗτος, πλὴν γὰ κλέος εἶδθε' ἄλλοι
 Κι' οὗτοι δοῦλοι 'νὰ' ἄς τρέμουν καὶ ἀλύδους 'νὰ
 φοροῦν.

Ζαμόρος.

Συνδνητὲ Ἀμερικάνοι εἰς ὑμᾶς 'νὰ εὐπειθοῦν;

Γιουσμάνος.

'Ας 'τὸν δέβουν.

Ζαμόρος.

Πῶς! ἀχρεῖε, θὰ τολμήσης ὥστ' ἐγώ;
 'Νὰ τιμωρηθῶ ὁπότεν τὴν τιμὴν 'μου ἀπαιτῶ;
 (πρὸς τοὺς περιστοιχοῦντας 'τον Ἰσπανοῦς)

Πῶς! ἀπρόσβλητοι 'σεῖς εἶδθε, θεοὶ τόσον ἰσχυροί;
 Πῶς! ὑμῶν τῶν δολοφόνων πρέπει τις 'νὰ δεηθῆ;

Γιουσμάνος.

Εὐπειθῆτε.

'Αλζίρα.

Κυριέ 'μου!

'Αλβαρος.

'Σ τὴν ὀργὴν 'σου μακίην,
 Κᾶν στοχάσου, φίλτατέ 'μου, τοῦ πατρός σου λυτρωτήν.

Γιορσμάνος.

Κύριέ 'μου, θ' ἀριστεύσω, καὶ 'μὲ 'τό 'μαθες ἐσύ.
Σὲ ἀφήνω.

 ΣΚΗΝΗ ΕΒΔΟΜΗ.

"Αλβαρος. "Αλζίρα.

"Αλζίρα.

(γонуπετής.)

'Ιδουὶ πίπτω παρὰ σεαυτοῖς ποδί,

'Σ ἀρετήν σου διευθύνω τὴν ὑπόκλισιν αὐτήν,
Κατὰ πάντα ἀμαρρωῶσαν τὴν γενναίαν 'μου ψυχὴν.

'Επὶ τῆς ψυχῆς 'μου ταύτης τῆς ἀθλίας ἤμπορεῖς
Τὴν τιμὴν ἀμαρρωθεῖσαν τοῦ νιοῦ σου 'ν' ἀμειβθῆς.

Πλὴν 'σ δεσμούς 'μου τοὺς πρωταίους 'μοῦ ἀνῆκεν ἡ
ψυχὴ!

Φεῦ! πλὴν γίνεται τῷ ὄντι τις καὶ δις 'νὰ συζευγχθῆ;

'Ο Ζαμόρος 'μοὶ ἀνῆκε, κὶ ἠγαπᾶτο ἐκ ψυχῆς,

Εἰν' ἐνάρετος τῷ ὄντι τὴν ζωὴν τῷ χρεωδοτεῖς,

Σύγγνωθὶ 'μοι, ὑποκύντω 'σ θλίψιν 'μου ἐλεεινήν.

"Αλβαρος.

Πρὸς ἐσὲ διαφυλάττω χάριν 'μου τὴν πατρικὴν.

'Σᾶς λυποῦμαι ἀμφοτέρους· θὰ 'σοὶ ἤμαι ἀρρώγος·

Πλὴν 'σ δεσμόν σου συλλογίδου, ζεύγοντά σε τωρινῶς·

Εἰς τὸν οἶκον ἴμου ἴμ' εἰσάξῃς φρίκην, σὲ παρακαλῶ,
 Ἄνεξάρτητος ἴδεν εἶσαι, κόρην ἴμου σὲ ἀπαιτῶ.
 Ὁ Γιουδαῖος σκληρὸς ἦτον, ἴδεν ἴτ' ἀρνοῦμαι παν
 τελῶς.

Πλὴν ὑπάρχει δύζυγός σου, σὲ ἀγαπᾷ καὶ ἴμ' εἶν' υἱός
 Ἐκ τοῦ οἴκου ἴ ψυχὴ ἴτου πιθανὸν ἴνα κινηθῇ.

Ἄλξιρα.

Φεῦ! καὶ διατὶ Ζαμόρον ἴδεν εἶσαι πατὴρ ἴδύ!

Τέλος τῆς τρίτης πράξεως.

ΠΡΑΞΙΣ ΤΕΤΑΡΤΗ.

ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ.

”Αλβαρος. Γιουσιάνος.

Τῶν νικητηρίων τέλος τῶν γεράτων ἀξιοῦ,
 Ἐθριάμβευσας τῷ ὄντι εὐτολμίας κὶ ἀριθμοῦ.
 Κι ἐκ τῶν πολεμίων πάντων τῆς δυστήνου ταύτης γῆς,
 Ἐνα μέρος ἠπωλέσθη, κὶ ἕτερον ὅς δεσμοὺς κρατεῖς.
 Ἄλ! καθόλου μὴ μιαίνεις γέρας σου νικηφοροῦν,
 Μ’ ἐπιείκειαν, νιέ’ μου, στέμμα λάμπρυνον χροσοῦν.
 Πρὸς τῶν ἠττημένων σπεύδω συνδρομὴν πραγματικὴν.
 Πρὸς ἐλάφρωσιν δεινῶν ἄτων, πρὸς ζωῆς ἄτων φυλακὴν.
 Τέλος πάντων ἐσὺ κρίνεις ἄπως σοῦ δέεται πατήρ,
 Ἄνθρωπος μὲ πίστιν ἔσο, Ζαμόρ’ γίνου ἀφετήρ.

Τάχα ἔδεν θὰ ἡμερώσω ἤθη σου πεισματικά,
Κι ἡ ψυχὴ σου δὲν θὰ μάθῃ τὰς ψυχὰς ἵνα κατακτῆ.

Γιουσμάνος.

"Αχ! διαπερᾶς ψυχὴν ἴμου, ζήτησόν ἴμοι τὴν ζωὴν,
Πλὴν ἐλεύθερον πεδίων ἔξιμην ἄφες τὴν ὀργήν.
Τῆς παλλούσης ἴμου καρδίας ὀκονόμησον θυμὸν,
Πῶς! ἐρώμενον Ζαμόρον ἴν' ἀπολύσω ἐκ χειρῶν;

"Αλβαρος.

"Αξιὸς εἶν' μᾶλλον λύπης.

Γιουσμάνος.

Λύπης; πάτερ ἴμου, αὐτός;

"Ας ἴμὲ κλαύσουν πάντα οὕτω, κὶ ἀποθνήσκω ἀρεστῶς.

"Αλβαρος.

ἴΠῶς! εἰδέτι συνεννάνευς μ' ἐνζηλον τοῦτον θυμὸν,
Τῶν ὑποψιῶν μακίαν, βάσανον ζηλοτυπῶν;

Γιουσμάνος.

Ὡς καὶ τὸ ζηλοτυπεῖν ἴμου κατακρίνεις νῦν ἐσύ;
Πῶς! ὀρμὴν δικαίαν ταύτην ἧς κινεῖτ' ἐμὴ ψυχὴ,
Αἰσθημα λυπηρὸν τοῦτο, πλήρες φρίκης κὶ ἐντροπῆς.
Νόμιμον εἰς ἐμὲ τόσον, ἐσύ νῦν κατηγορεῖς!
ἴΑγαλίνωτόν ἴμου θλίψιν ἄνευ οἴκτου καθορᾶς!

"Αλβαρος.

Μὴ κακοτυχίζεις τύχας ἐδικὰς σου τυχηράς.

Ἀρετῶν Ἀλξίρα γέμει, καὶ μὲ τρόπον ἀπαλὸν,
 Ἀντὶ ἴνα ἴτας παρωξύνῃς, θέλξον ὅσον δυνατόν.
 Τὴν τραχύτητα κατέχει τὴν αὐτόχθονον αὐτὴ,
 Εἰς τὴν βίαν πάντ' ἀντέχει, πλὴν ὅ' εὐήθειαν οὐχί.
 Μὲ γλυκύτητ' ἀεννάως κάθε τι πελεσφορεῖς.

Γιουσμάνος.

Πῶς ἐγὼ ἴνα θυμιάσω τύφον καλλονῆς αὐτῆς;
 Κι' ἐμὴν ὕβριν ὑποκρύπτων ὑπὸ γαληνῇ ὄφρουν
 Εἰς περιφρονήσεις νέας ἴνα ἐγκαρδιῶ αὐτήν;
 Τῆς τιμῆς ἴμου ζηλοτύπου ἀντὶ ἴνα κατηγορῆς,
 Δὲν ὀφείλεις ἴνα μεθέξης τῆς δικαίας ἴμου ὀργῆς;
 Ἀρκετὰ ὑπεραισχύνθη δούλην ἄπαξ συζευγθεῖς,
 Ἡ ὁποία ἴμ' ἀποβάλλει, ἴμε βδελύτετ' ἐκ ψυχῆς.
 Εμπροσθέν ἴμου, ἥς περ ἄλλος ψυχὴν ἔτι κατακτᾷ,
 Ἦν γιὰ συμφορὰν λατρεύει ἢ ψυχὴ ἴμου φανερά.

Ἄλβαρος.

Διὰ νόμιμον ἀγάπην μὴ μετανοεῖς ποσῶς,
 Ἄριστον πᾶν μέτρον εἶναι, καὶ ὁ Ἔρως τακτικός.
 Κἄν ὑπόσχεσίν σου δός ἴμοι ἴπως οὐδὲν τελεσφορεῖς.
 Πρὶν συνεντευξίν ἴμου λάβῃς περὶ ὕλης ἴμας αὐτῆς.

Γιουσμάνος.

Ὁ υἱὸς πρὸς τὸν πατέρα τί ἴμορεῖ ἴνα ἀρνηθῆ;
 Στέργω πρὸς καιρὸν ἴνα παύσῃ μανιώδης ἴμου ὀργή.
 Ἐκ ψυχῆς ἴμ' ἀτιμασθείσης μὴ προσμένεις πλέον τί.
 (ἀναχωρεῖ).

Ἄλβαρος.

Ἄπαιτῶ σοι καιρὸν μόνον.

Γιουσιμάνος.

Πῶς! τιμὴ μου ἴνα χαθῆ;

Ἄγαπῶ, μετανοήσω, ἴνα ὑπόκημαι ἐγὼ;

Ἄσ' ὄνειδος Ζαμόρου μοῖραν διὰ πάντα ἴνα φθονῶ;

Ἐνὸς ἐξευτελισμένου εἰς Εὐρώπην μὴ γνωστοῦ,

Μόλις κ' ἐξ' ὀνομασίας τοῦ ἀνθρώπου σεβαστοῦ;

Φεῦ! τί βλέπω, τὴν Ἄλζιραν!

ΣΚΗΝΗ ΔΕΥΤΕΡΑ.

Γιουσιμάνος. Ἄλζιρα. Ἐμίρα.

Ἄλζιρα.

Ἡ συμβίασόν εἰμί.

Ἐγὼ, ἦνπερ ἡ ψυχὴ σου τρομερὰ ζηλοτυπεῖ,

Ἦτις ἴδεν σὲ εἰνοουῖσε, ἀλλὰ σ' εἶχε σεβασθεῖν

Ἦτις κλαίει σ' ἐξυβρίζει καὶ σοῦ δέεται τὰ νῦν·

Ἔστω μεγαλοψυχία ἢ ἀπόνοια φορικτὴ

Ῥησολόγησα ὅτ', ἄλλον ἢ ψυχὴ μου εὐνοεῖ.

Κι' εἰλικρίνειά ἔμουν οὕσα ὀλεθρία ἀρετὴ.

Εἴν' θανάτου ἴτου αἰτία ἂν Ζαμόρ' ἀπωλεσθῆ.

Ἴδου πλέον σὲ ἐκπλήττω ἢ γυνὴ σου ἀνθαδῶς,

Σπεύδει 'νὰ σὲ ἐξαίτησθαι ἄφεσίν 'του ἐντελῶς.
 "Ἐκρινε 'πῶς ὁ Γιουσμάνος ὄσον ἀύστηρός ἐστὶ,
 Ἰσχυρὸς καὶ ὑπερώπτης, τόσον μεγαλοδορεῖ.
 Καὶ εἰς ὅ,τι πολεμάρχης φίλος κράτους 'του θερμοῦ,
 ὧς ἀλαζονείαν κρίνει 'νὰ μὴν ἦναι τιμωρός.
 Μία ἀρετὴ τοιαύτη 'μᾶς εἰν' πλέον θελγτικὴ,
 Καὶ ἀπ' τὴν ἰσχὺν, ἣν ἔχουν οὔτοι ἐφ' ὑμῶν χροβοί.
 Διὰ τῆς μεταβολῆς σου ἀπανθρώπου σου ψυχῆς,
 Θέλεις γίνεω καὶ ψυχῆς 'μου πρόξενος μεταβολῆς.
 Πίστιν 'μου, ἐπιστροφὴν 'μου, καὶ τὸ σέβας 'μου αὐτὸ,
 "Ἡθελες κ' εὐχάς 'μου ἔχειν (ἂν ὁ ἡμπόρουν' ν' ἀγαπῶ).
 Σύνγνωθὶ 'μοι, καὶ πλανῶμαι, τόλμην γνώρισον ἐμὴν,
 Ἴσως Ἰσπανίς τί ἄλλο ἠθέλεν ὑποσχεθεῖν.
 Ἴσως ἀφθονοπαρεῖχε ταύτης θέλγητρα κλαυθμῶν,
 Ὑστεροῦμαι θέλγητρά 'των καὶ αὐτῶν 'των τῶν ἠθῶν.
 Ἡ ἀπλὴ καρδία αὐτὴ ἀγροικὴ καὶ φυσικὴ,
 Ἀντὶ τοῦ 'νὰ σὲ πρᾶϊνη, μᾶλλον σὲ περιφρονεῖ.
 Τέλος πλὴν παρὰ σοὶ κεῖται ἵνα ἶδω 'σ τὸ ἐξῆς,
 Πόσον αἱ εὐεργεσίαι δύναντ' ἐφ' ἐμῆς ψυχῆς.

Γιουσμάνος.

"Ἄν, λοιπὸν, εἰς τὴν ψυχὴν 'σου ἐπιρῶέ' ἡ ἀρετὴ
 Διὰ 'νὰ ἀκολουθῆς τοὺς νόμους, γνώρισέ 'τους νῦν ἐσύ.
 "Ἡθῆ 'μας, ὧ δέσποινά 'μου, μάθε 'τα πρὶν' 'τὰ μεμψθῆς,
 Χρῆθ σου ἦν ἠθῆ ταῦτα, καὶ μ' αὐτὰ νὰ μορφωθῆς.
 Πρῶτον χρέος σου, κυρία, εἰν' 'νὰ χάσῃς ἐντελῶς.

Τὴν ιδέαν, ἣνπερ τρέφεις πρὸς ἐμὲ πραγματικῶς.
 Ἐὰν αἰσχύνησαι ὀλίγον καὶ νὰ μὴ ἀποτολμᾷς,
 Ἐπιτίθειν ἢ ἀναφέρεται μνημονεύσεις μισητὰς,
 Ἐὰν ἐρυθριάσῃς πρώτη, καὶ ἢ ἀκούσῃς μὲ σιγὴν,
 Καθ' ἑνὸς βαρβάρου τόσον ἀμοιβῆς ἔμῃ ἐντολήν.
 Μάθε, ὅτι ὁ ἀνὴρ σου ὁ ἐκ σοῦ ἀτιμασθεὶς,
 Μεγαλόψυχος ὑπάρχει, ἐὰν ὄντως συγγνωθῆς.
 Πλέον ἀφ' ὅ,τι νομίζεις εἶμ' εὐαίσθητος ἐγὼ,
 Καὶ ἢ μὴ θαρόῃς ποτέ σου πρὸς ἐδὲ ἢ μὴ καμφθῶ.

ΣΚΗΝΗ ΤΡΙΤΗ.

Ἄλξιρα, Ἐμίρα.

Ἐμίρα.

Πῶς δὲ εὖνοεὶ τὸ βλέπεις, καὶ θὰ καταπραῦνθῆ.

Ἄλξιρα.

Ἐμ' ἀγαπᾷ, πλὴν ἢ μὲ ζηλεύει, καὶ ὁ Ζαμόρος θὰ χαθῆ.
 Ἄχ! ἐφόνευσα Ζαμόρον ἐξαίτουσα ἔμῃ ζῶν,
 Ἐπιτίθειν τῷ ὄντι! θέλεις τί τελεσφορεῖν;
 Δύνασαι ἢ τὸν λυτρώσῃς καὶ μακρὰν ἔμῃ θὰ ἢ ζῆ;
 Φύλακά ἔμῃ στρατιώτην ἔδωκε δόξασαι ἐδύ;

Ἐμίρα.

Ὅρασις ἔμῃ ἠπατήθη δι' ἀπατηλοῦ χρυσοῦ,

Βεβαιώσου ὅτ', ἡ πίστις εἶν' εἰς χεῖρας' μας αὐτοῦ.

Ἄλξιρα.

Θεῖα χάριτι τῷ ὄντι τὰ νομίσματα αὐτὰ,
Εἰς τινὰς συμφορὰς μόνον εἶναι ἐνεργητικά.

Ἄχ! μὴ χάνεις καιρὸν πλέον, κ' ἀμφιζῶέπεις ἔτι σύ!

Ἐμίρα.

Χαμὸν ἄρα τοῦ Ζαμόρου 'νὰ ὠρκίσθησαν αὐτοί;

Τάχα δέησις Ἀλβάρου 'ν' ἀπεβλήθη παντελῶς;

Τέλος καὶ ἡ γεροσία.

Ἄλξιρα.

Τὸ πᾶν τρέμω τωρινῶς.

Τῶν τυράννων τούτων βλέπεις τὴν μανίαν ληστροικὴν,

Εἰς τὸν νοῦν 'των ἔχουν φύσει κτῆμα 'των Ἀμερικῆν.

Κι' ἀνακτές 'της, ὅτ' ὑπάρχουν ἐξ αὐτῆς τῆς γεννητῆς,

Κι' ὁ Ζαμόρος καίτοι ἀναξ, εἶναι φίλος ταραχῆς.

ὦ συμβούλιον φονέων! Γιούσμανε! λαὲ κακέ!

Προσβολὰς σας θ' ἀντικρούσω ἐστραμμένας πρὸς ἐμέ!

Οὔτε φαίνεται ὁ φύλαξ, πόσον εἶν' ἀνευπειθής!

Ἐμίρα.

Σὺν Ζαμόρῳ, δέσποινά 'μου, θέλει ἔλθειν παρευθὺς,

Εἰς εἰρκτὴν ἰδοῦ 'ποῦ σπεύδει· ἡ νύξ ἤδη σκοτεινὴ,

Τὸν δαιδάλαιον σκοπὸν του κατὰ πάντα εὖνοεῖ.

Ἐξασθενησμένοι κτόνου, πλήρεις αἵματος ἡμῶν,

Τῆς γῆς ταύτης οἱ δυνάσται ἐκοιμήθησαν σχεδόν.

Ἄλξιρα.

Ἄγωμεν κ' ὀδηγηθῶμεν, παρὰ φύλακος ὅς εἰρατὴν,
Ἄς ἀνοιξοῦν εἰρατῆς πύλας ἵνα ἴδω ἐραστὴν.

Ἐμίρα.

Ἴδου ὅπου σὲ προφθάνει, ἢ Σεφάν' τὸν ὀδηγεῖ,
Πλὴν, ἐὰν ἐπ' αὐτοφώρῳ κίνημά σου φωραθῆ,
Ἄτιμάζεσαι καὶ χάνεις κλέος σου ὀλοτελῶς.

Ἄλξιρα.

Ὅταν τὸν Ζαμὸρ' προδώσω ἀτιμάζου' ἀληθῶς
Ἢ τιμὴ ἢ ξένη αὕτη ἄγνωστος εἰς ἡμῶν γῆν,
Φάντασμα ἀπλῶς ὑπάρχει κ' ἐκλαμβάνουν ἀρετὴν.
Ἢ φιλοδοξία εἶναι γυμνή θέμιδος αὐτῆς,
Τῆς ἐλέγξεως ὁ φόβος καὶ οὐχὶ μὴ ἀρετῆς.
Ἢ ψυχὴ' μου, ὦ Ἐμίρα, ὅς τὴν τραχεῖαν ταύτην γῆν,
Ἐμαθε γεγυμνωμένην ἵνα ὀδεύῃ ἀρετὴν.
Ἄμ' εἶν ἐνδόμυχον τὸ κλέος τοῦτο μὲ παρακινεῖ,
Ἔνα ἦρωα ἵνα σώσω, ὃν θεὸς ἴδεν βοηθεῖ.

ΣΚΗΝΗ ΤΕΤΑΡΤΗ.

Ἄλξιρα. Ζαμόρος. Ἐμίρα. Στρατιώτης τίς.

Ἄλξιρα.

Ἀφώγος κἀνείς ἄν εἶναι, τύραννοι νικηφοροῦν,
 Σ' ἐτοιμάζουν καταδικας, κ' ἄν δὲν φύγῃς δὲ κτανοῦν.
 Ἀπελθε, καιρὸν μὴ χάνεις, λάβε τοῦτον ὁδηγόν,
 Ἀπατήσωμεν φονέων σκοπὸν πάντη φονικόν·
 Τὴν ἀπελπισίαν βλέπεις τὴν ἐμὴν, κ' ἀδημονεῖν,
 Παρὰ σοί, ἢ ἐραστοῦ κεῖται, ἢ νὰ φειδωλευθῆς ζωὴν,
 Ἀνομίαν τοῦ ἀνδρός ἴμου, καὶ τὰ δάκρυα λαοῦ,
 Ἡ Ἀμερικὴ δὲ κράζει, νυκτὸς οὔθῃς βοηθοῦ.
 Γιὰ τὴν μοῖραν σου λυπήπου, δι' ἐμὴν μὴ μεριμνᾷς.

Ζαμόρος.

Πῶς! ἢ ἀμεριμνήσω, λέγεις; ἴμοῦ προτείνεις ἐντολάς!
 Ἐν ᾧ κτῆμα ἴμου ἄν εἶδαι, ἄρα πρέπει καὶ ἢ νὰ ζῶ;
 ἢ Νὰ ἴμὲ συνοδεύσῃς, στέργεις; παρευθὺς ὑποχωρῶ.
 Ἄνευ θρόνου, βακτηρίας, ἔμπλεως δυστυχιῶν,
 Σοὶ προσφέρω ἐρημίαν, τὴν ψυχὴν ἴμου, κ' ἐμαυτόν.
 Ἐθεδα πρὸ τῶν ποδῶν ἴσου στέμμα χρύδιον ποτέ.

Ἄλξιρα.

Εἶθε! ἄνευ ἴτου ἢ νὰ ἤδουν ἢ νὰ ἠνυόουν μόνον σέ!
 Καὶ τί εἶν' ὁ κόσμος οὔτος ὡς πρὸς σεαυτὴν ζωὴν;

Εἰς ἐρημιῶν τὸ βάθος θέλω σὲ ἀκολουθεῖν.
 Ὡδε, ὅπου ἐξ ὀνειδους τήκομαι ὀδυνηρά,
 Θέλω βίον ἔμου διάξειν ὅς θλίψεις, ὅς βάσανα σκληρά.
 Εἰς τὰς τύψεις συνειδότος θ' ἀποπνεύσω τὴν πνοήν.
 Ἐπειδὴ σὲ εὐνοοῦσα καὶ ἀνήκω σ' ἄλλον νῦν.
 Ἀπελθε, μετὰ σοῦ λάβε εὐμοιρίαν ἔμου, ζωὴν,
 Κι' ἄφηδόν ἔμοι χρέους φρίκας τοῦ συζεύροητός ἔμε νῦν.
 Ἐχω κλέος κ' ἐραστὴν ἔμου ἵνα λυτρώσω τωρινῶς,
 Ἱερὰ νομίζω ταῦτα ἅδεν ἅτ' ἀπαιτῶ ποδῶς.

Ζαμόρος.

Κλέος σου! καὶ ἄποιον κλέος! ἄποιον φάσμα ξενικόν,
 Βάσκασεν ἐπὶ τοσοῦτον ὄρασίν σου ὀφθαλμῶν;
 Πῶς! αἱ σοὶ ἐπιβληθεῖσαι ἐπιμνήσεις τρομεραὶ,
 Πῶς! Χριστοῦ ἡ ἐκκλησία κ' ἐντολαί του μυσταραὶ,
 Ὁ θεῶν προγονικῶν ἔμου ὁ καταργητὴς θεός,
 Πρὸς δουλείαν σου σ' ἀρπάζουν ἐκ Ζαμόρου σου
 χεῖρός;

Ἄλξιρα.

Ἐπεσκέθην, κ' ἀρκεῖ τοῦτο, ἔβτω σ' ὅποιον θεόν.

Ζαμόρος.

Ὁ δεσμός σου εἶναι κρίμα, κ' ἐμὸν θέλει τὸν χαμόν.
 Ὅλ' οἱ ὄρκοι σ' ἄς χαθῶσι, κ' ὁ θεός σου βδελυκτός!

Ἄλξιρα.

Πεφιλμένε ἔμου Ζαμόρε, στάσου.... ἄχ! τὶς χωρισμός!

Ζαμόρος.

Ὁ Γιουσμάνος εἶν' ἀνὴρ σου.

Ἄλξιρα.

Κλαῦσον, μὴ περιφρονεῖς.

Ζαμόρος.

Συλλογίσου ὅ τούς δεσμούς' μας.

Ἄλξιρα.

Βλέπω, ὅτι θὰ χαθεῖς.

Ζαμόρος.

Ὅχι, πρόδωδες, ἀχρεία, φλόγα ἔμου ἐρωτικήν!

Ἄλξιρα.

Ὅχι, ὅ εὐνοῶ γιὰ πάντα κ' εἶναι νέον ἀνομεῖν.

Ἄφησον ἄνὰ χαθῶ μόνη, κ' ἀναχώρει ἀπ' ἐδῶ,

Φεῦ! φρικτὴν ἀπελπησίαν ὅ ὀφθαλμούς σου καθορῶ!

ὦ Ζαμόρε.

Ζαμόρος.

Σὲ ἀφήνω.

Ἄλξιρα.

Ἐποῦ ὑπάγεις;

Ζαμόρος.

Βλέπεις νῦν.

Νόμους σου γνωρίζ' ὀλίγον· πλὴν ἡ χεὶρ σ' ἐξ οὐ-
ρανῶν,

Μόλις νέφος διασχίζει πρὸ ὀφθαλμῶν 'μου ζοφερόν.

Πλὴν, εἰάν ἐγὼ σ' ἀνήκω, κί' ἔρως 'μου σὲ ἀτιμᾷ,

Παναθλίαν 'μου ψυχὴν 'μου ἐδική σου ἰσχυρά.

"Υψιστε! μέχρι ἐρήμων Ζαμόρ' γίνου ὁδηγός!

Ἄρα ὁ αὐτὸς 'δὲν εἶσαι καὶ τῆς γῆς 'μας ὁ θεός;

Ἄρα μόνον Εὐρωπαῖοι φύσει σ' εἶναι προσφιλεῖς;

Κατατρέχεις ἓνα κόσμον, κί' ἕτερον εὐεργετεῖς;

Νικηταὶ καὶ ἠττημένοι πάντες οὗτοι οἱ θνητοὶ,

Δὲν εἶν' ἔργα τῶν χειρῶν σου, 'δὲν 'τοὺς ἔπλασες ἐσύ;

Φεῦ! συγχίζουν ἀκοήν 'μου μεγαλώταται κραυγαί!

Τ' ὄνομα Ζαμόρ' ἀκούω ἠπατήθην οὐρανέ!

Ἐπαυξοῖ ὁ ἥχος· δράττον, φεῦ! Ζαμόρον ἡ ζωή!

ΣΚΗΝΗ ΕΚΤΗ.

'Αλζίρα. 'Εμίρα.

'Αλζίρα.

'Ἐσὺ εἶσαι; φίλ' 'Εμίρα! τί συνέβη; εἶδες τί;

Τωρινῆς ἀμηχανίας σῶσον 'με 'ὥν 'μ' οἰκτιροῦῃς.

'Εμίρα.

"Αχ! ἐχάσθη χωρὶς ἄλλο, καὶ κἀμμιά 'δὲν εἶν' ἐλπίς.

Ἐκ τῶν ὀπλων στρατιώτου, φύλακός του, ὀδηγοῦ,
 Τὴν ὄφρυν του ἐκαλύφθη, χεῖρα ὄπλισεν αὐτοῦ.
 Φεύγει, ἅμα καὶ ὁ φύλαξ, τότε τρέπεται εἰς φυγὴν,
 Πρὸς ἀνάκτορα Ζαμόρος ὄρμα, τρέχει μὲ σπουδὴν.
 Τὸν ἀκολουθῶ ἐντρούμῳς μεταξὺ ἐμῶν ἐχθρῶν,
 Τῶν φονέων κοιμημένων εἰς τὰ αἵματα ἡμῶν,
 Εἰς τὸ σκοτὸς νυκτὸς μαύρης, μεταξὺ νεκρῶν, σιγῆς
 Ὅσον ἀνακτόρια Γιουδμάνου βλέπω προχωρεῖ εὐθύς.
 Πλὴν ματαίως τὸν ἐκάλων μὲ τὰς νεύσεις καὶ φωνήν
 Διαφεύγει καὶ ἀκούω αἴφνης τρομερὰν βοήν!
 Ἐλεγον ἄς τελευτήσῃ! δράττον, ὅσον ἄρματα πετοῦν,
 Ὅθεν, δέσποινα, τραβίξου, ἵνα μὴ σὲ ἀνησυχοῦν.
 Ἐμβα.

Ἄλξιρα.

Ἄχ! φίλη Ἐμίρα! σπεύσωμεν ὡς βοηθοί.

Ἐμίρα.

Πλὴν τί δύνασαι κυρία;

Ἄλξιρα.

Νὰ χαθῶ εἰμὶ ἱκανή.

ΣΚΗΝΗ ΕΒΔΟΜΗ.

Ἄλζιρα. Ἐμίρα. Δ. Ἀλόνζος. Φύλακες.

Δ. Ἀλόνζος.

Εἰς κρυφίους προσταγὰς ἔμου πρέπει ἵνα ὑποταχθῆς

Ἄλζιρα.

Βάρβαρε! ἐσὺ τί λέγεις; καὶ τί νῦν ἔμοι κοινωνεῖς;
Τί ἀπέγιν' ὁ Ζαμόρος;

Δ. Ἀλόνζος.

Ἄσ' ἄπεικτον αὐτὴν στιγμήν,
Σπεύδω ἵνα σὲ ἀναγγείλω αὐστηρὰν ἡμῶν προσταγήν,
Δέξου ἵνα ἔμε συνοδεύσης.

Ἄλζιρα.

ὦ σκληρὰ, μοῖρ' ἀμοιβή!

Πῶς! ὡμοὶ ἀναχαιτεῖτε ἵνα ἔμ' ἐγγίσ' ἡ τελευταία!

Πῶς! Ζαμόρος ἠπώλεσθη καὶ ἐγὼ θ' ἀλυσοδεθῶ!

Εἰς τὰ δάκρυα σὲ βλέπω, καὶ γογγύζοντα σ' ὄρω.

Ἄρα ἔθελγξαν δεινὰ ἔμου μισανθρώπους σας ψυχὰς,

Ἄν' ἔμε κράζουν πρὸς χαμόν ἔμου εὐπειθῶ σ' τὰς ἐν-
τολάς.

Τέλος τῆς τετάρτης πράξεως.

ΠΡΑΞΙΣ ΠΕΜΠΤΗ.

ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ.

Ἄλζιρα. Φύλακες.

Τὰς σκληρὰς σὰς καταδίκας ἴμοῦ προτείνητε ἐβεῖς;
 Τύραννοι, οἵπερ καλεῖσθε δικασταὶ ἀπάσης γῆς;
 Εἰς ἀδράνειαν τοιαύτην τῶν μοιρῶν ἴμου ἀπηνῶν,
 Θέλετε ἢ τάλαντεύη ἄδηλον μελλοντικόν;
 Ἰμὲς ἐμποδίζουσι, μὲ φυλάττουσι, δὲν ἴμοι λέγουσι οὐδαμῶς.
 Ἄν ζώην ἴμου τελευτήν ἴμου ἀπεφάσισαν σωστῶς.
 Τὸν Ζαμόρ καλὴ ἢ φωνή ἴμου κὶ ἐμοὶ φύλακες ὄχρου.
 Τὸ πᾶν βεῖει ὅ τ' ὄνομά ἴτου, ἅπαντες ἀνατριχοῦν.

ΣΚΗΝΗ ΔΕΥΤΕΡΑ.

Μοντέζος. Ἀλζίρα.

Ἀλζίρα.

Πάτερ μου!

Μοντέζος.

ὦ! θύγατέρ μου! ὅ τι ἡμᾶς ἔφερες ἐδύ;

Ἴδου οἱ τοῦ Ἑρωτός σου βδελυκτώτατοι καρποί.

Φεῦ! Ζαμόρου τὴν συγγνώμην ἐξαιτούσαμεν ἡμεῖς,

Καὶ ὁ Ἄλβαρος συγχρόνως ἐλαλοῦσεν ἐκ ψυχῆς,

Στρατιώτης τις ἀμέσως προπαρίσταται ἡμῶν

Παραστρατημένος ἦτον ὁ Ζαμόρ ἐξωφρενῶν.

Ἡ μεταλλαγή τού αὐτῆ ὀφθαλμούς μας ἀπατᾷ,

Μόλις ὅ χειρὰ του μιὰν σπάθην ὄραβίς μου καθορᾷ.

Τὸ ὄρμαῖν κατὰ Γιουβμάνου, εἰσελθεῖν ὡς ἀστραπή,

Τὸ προσβάλλειν τὸν Γιουβμάνον δι' αὐτὸν ἦν μιὰ

στιγμή.

Τοῦ συζύγου σου τὸ αἷμα ἀνεπήδα ἐπ' ἐμὲ,

Ὁ Ζαμόρος ὡς νὰ μ' ἦτον εἰς παραφορὰν ποτέ.

Πρὸ ποδῶν Ἀλβάρου πίπτει, μ' ἠρημίαν του ψυχῆς,

Τὴν αἰμόφυρκτόν του σπάθην δίδων, λέγει τὰ ἐξῆς·

Ἐπραξα ὅ, περ ὠφείλουν, ὕβριον ἔπλυνα ἐμὴν,

Καὶ σὺ ν' ἀμειφθῆς ὀφείλεις τοῦνιού σου τὴν ζωὴν.

Ταῦτα λέγων καταπίπτει, τελευταίην ἔτου προδοκῶν.
 Ὁ πατὴρ αἵματωμένος πίπτ' ἐπάνω ἔμου λοιπόν
 Ἐγριζόμενοι τρέχουν πάντες, μὲ κραυγὰς συμπροχωροῦν,
 Παρὰ σύμβιον σου σπεύδουν, βίον ἔτου ἀνακαλοῦν.
 Τοῦ ἀναχαιτοῦν τὸ αἷμα, καὶ χωρὶς ἀναβολῆς,
 Τὴν βοήθειαν ἔτου δράττον τέρχνης ἱαματικῆς.
 Ὁ λαὸς μεγαλοφώνως τὴν ποιήν σου ἀπαιτεῖ,
 Καὶ δεσπότου ἔτων φονέως δὲ συνένοχον θαρσέει.

Ἄλξιρα.

Ἡμποροῦδες...

Μοντέξος.

Σὲ νομίζω ἀνεπίληπτον ἐγώ.

Ὅχι, ὅς τέτοιας κακὰς πράξεις τὸ ἔνα κλίνης ἔδεν θαρσέω.
 Επιδεικτικὴ μὲν πλάτης, πλὴν κί οὐχὶ τοῦ ἀνομεῖν,
 Πρὸς τὴν ἄβυσσον προὔχωρεις μὲ μιὰν ἄγνοιαν τυφλήν.
 Τὸ ἔχομαι καὶ τὸ νομίζω πλὴν Γιουδμένου ἔμου γαμ-
 βρός,

Ἀποπνέει φονευμένος ἐκ Ζαμόρου τῆς χειρός.

Εἰς ποιήν θανάτου ἤδη θέλεις καταδικασθεῖν,
 Θέλεις χάσειν τὴν ζωὴν σου εἰς βασάνους καὶ εἰρκτήν.

Ἐπιστρέφω τέλος πάντων θὰ πασχίσω ἐκ βουλής

ἘΝὰ ζητήσω ἄφεδίν σου καὶ ποιήν ἔμου τελευταῖης.

Ἄλξιρα.

Ἄφεδίν ἔμου ἐκ τυράννων! δὲ ἔνα δεηθῆς αὐτῶν!

Ἡ μεγίστη διέησις μου εἶν' ἵνα ζῆς ἅμ' εὐνοῶν.
 Πλὴν λυποῦμαι τὸν Γιουσμάνον καὶ τὴν μοῖραν του
 κακὴν,
 Καὶ κατ' ἐξοχὴν τὸν κλαίω ἵπῳ ὑπέπεσε ὅ' αὐτήν.
 Ὅσον διὰ τὸν Ζαμόρον, ἔπραξεν ἠρωϊκῶς,
 Ἄξιός οὐκ εἶν' συγγνώμης, πλὴν ἔδεν εἶναι καὶ μεμπτός.
 Ἦθελα ἵνα τὸν λυτρῶσω, ἔδεν ἀροῦμαι τὴν εὐχὴν,
 Θὰ χαθῆ καὶ ἀμερίμνα δι' ἐθλίαν μου τὴν ζωὴν.

Μοντέζος.

Οὐρανέ μου! ἔμπνευσόν με! δέομαι ἱκετικῶς!
 (ἀναχωρεῖ).

ΣΚΗΝΗ ΤΡΙΤΗ.

Ἀλζίρα.

Σύντεμον οἰκτρόν μου βίον, ὦ θεέ πραγματικῶς!
 Πῶς! ὁ ἀληθὴς θεός μου ἐντελῶς ἅμ' παραιτεῖ!
 Πῶς! καὶ χεῖρας μου δημίους κατ' ἐμοῦ ἀναχαιτεῖ!
 Ἄχ! θεῶν μου παρητήθην ἀγαθῶν μ' ὑπεροβλήν,
 Τελευτήν μου συγχωροῦντας, εὐχὴν μόνην ποθεινὴν!
 Καὶ τί τάχα θ' ἀμαρτήσω πρὸς ζηλότυπον θεόν,
 Ἄν θὰ δρᾶξω θάνατόν μου, ὀριζμένον γενικόν;
 Πῶς ἐκ κύλικος τοιούτου δυστυχίας διαρκούς,

Ὑπομόνωσ τρυγὸς πρέπει ἄνα γευθῶ τῆσ ἀηδοῦσ;
 Παταπὸν θνητόν ἄμου σῶμα τόσον εἶναι ἱερὸν,
 Ὡστε φύλαξ ἄτου ὁ δαίμων ἄδεν ἄτὸ δέχεται νεκρόν
 Τροπαιοῦχος λαὸσ οὔτοσ ὄσ,περ νῦν ὄπλοφορεῖ,
 Τῆν γῆν τόσην ἔξουσίαν ἔχει ἄνα κατερημῆ;
 Τοὺσ ἔμοὺσ ἔξολοθρεύων, ἔμην σχίζων τῆν πλευράν,
 Καὶ ἰσχύν ἐπὶ ζωῆσ ἄμου ἄνα μὴν ἔχω κἄν μικράν;
 Τόλημν ἄμου ἄδεν εἶμ᾽ εἰσ θέσιν ἄν ἀνδρειώσω κατ᾽ ἔμοῦ,
 Ὡσ καὶ οὔτοσ ἀνδρειώνει λύσσαν ἄτου κατὰ κοινού;
 Ὁ Ζαμόροσ θ᾽ ἀποθάνει εἰσ ὄδύνας τρομεράσ.
 Βάρβαροὶ!

ΣΚΗΝΗ ΤΕΤΑΡΤΗ.

Ζαμόροσ (δεσμώτησ). Ἄλξιρα. Φύλακεσ.

Ζαμόροσ.

Ἐδῶ καὶ πρέπει ἄν ἀποπνεύσωμεν πνοάσ.
 Ὑπὸ πρόσχημα κακοῦργον, θέμιδοσ ψευδοῦσ ἀντοῦ,
 Βῆμα ὦδε αἰμοβόρον δίδει ψήφουσ κατὰ σοῦ.
 Ὁ Γιουδαίνοσ πνέει ἔτι ἀντ᾽ ἠ χεῖρ ἄμου τολημηρά,
 Πρόσβλημα θανάσιμόν ἄτησ ἄδεν ἄτου ἄπέτυχε καλά.
 Ζεῖ, ἐν ἄποπεραττώσῃ τοῦ Ζαμόρουσ συμφοράν,
 Εἰσ τὸ αἶμα περιλιμένον θέλει ἠδη τελεντῆν.
 Πρὸ ἀντοῦ ψυχοῤῥαγοῦντοσ θὰ ἔκπνεύσωμεν ὄμοῦ,

Ἄν παρεκτραπῆ ἄν θέλει τοῦ σκοποῦ τυραννικοῦ.
 Καὶ ὁ Ἄλβαρος ἀφένκτως διὰ ζώσης 'του φωνῆς,
 Τοῦ θανάτου σου τὴν δίκην θὰ προσφέρει τῆς βουλῆς.
 Ὁ φονεὺς σου ἐγὼ εἶμαι καὶ ἀποθνήσκεις δι' ἐμέ.

Ἄλξιρα.

Ἄν προσκλαίωμαι ποτέ 'μου, καὶ ἐκπνέω παρὰ σέ.
 Μ' εὐνοεῖς, 'μοὶ φθάνει τοῦτο μοῖραν 'μου μὴ τὴν
 θρηνεῖς,
 Χείρου γὰρ τὸν θάνατόν 'μου διαξεύγοντά 'μ' εὐθύς.
 Συλλογίσου, ὅτι αὕτη ἡ ἐσχάτη 'μου στιγμή,
 Εἴν' στιγμή καθ' ἣν ψυχὴ 'μου μ' ἠρεμίαν σ' εὐνοεῖ.
 Ἐλευθέρα οὐδα τώρα διὰ ταύτης τῆς ποινῆς,
 Ὡς μιὰν πίστιν σοὶ προσφέρω τὴν θυσίαν 'μου ζωῆς.
 Ἡ παρασκευὴ θανάτου γινομένη δι' ἡμᾶς!
 Εἴν' βωμὸς 'ποῦ σοὶ προσφέρω ψυχῆς φλόγας ἀρχικᾶς.
 Ἐκεῖ θὰ ἐξιλεώσω πταίσμ' ἀκούσιον ἐμὸν,
 Ἀπιστίας 'μου τὸ κρίμα καὶ τῶν ἔργων 'μου κακῶν.
 Πλὴν ἡ μόνη 'μου πικρία κατ' αὐτὴν τὴν ἐποχὴν
 Εἴν' ν' ἀκούσω ἐξ' Ἀλβάρου τοῦ θανάτου 'μας ποινήν.

Ζαμόθος.

Ἴδου, νὰ 'τον, 'μας ἐγγίξει, κατακλύεται κλαυθμῶν.

Ἄλξιρα.

Τὶς περιφρονήθη πλέον, ὦ θεέ 'μου! ἐξ ἡμῶν!

"Αχ! ὀπόσους κακομοίρους στέλλ' ἢ μοῖρα 'των ἐδῶ!

ΣΚΗΝΗ ΠΕΜΠΤΗ.

'Αλζίρα. Ζαμόρος. "Αλβαρος. Φύλακες.

Ζαμόρος.

'Εκ σοῦ δίκην 'μ' οὐρανίαν τελευτῆς 'μου ἀπαιτῶ.
 Ναι, προσμένω 'νὰ προφέρης τὴν ἀπόφασιν βουλής,
 Δάλησδὸν 'μοι μὲ ἰδίαν τὴν γαλήνην 'μου ψυχῆς.
 Καὶ παράχωσον ἀτρόμως εἰς παράκοιτον εἰρκτὴν,
 Τοῦ νιοῦ σου δολοφόνον, καὶ 'Αλβάρου ἐραστήν.
 Πλὴν τί σ' ἔπραξεν 'Αλζίρα, καὶ γιατί ἐπιθυμεῖς,
 Διὰ 'νὰ τὴν ὑστερήσης τῆς ἀθώας 'της ζωῆς;
 Τούτων μέτοχον μανίας σ' ἔκαμον οἱ 'Ισπανοὶ,
 Ἄρα δέχετ' ἢ ψυχὴ σου ἀμοιβὴν νῦν ἀεικῆ;
 'Εν ᾧ πάντες σὲ γνωρίζουν δίκαιον καὶ μ' ἀρετὴν,
 'Αγαπᾶς 'νὰ σ' ὀνομάζουν μὲ ἀθέμιστον ψυχὴν;
 'Πῶς! 'σ' τ' ἀθῶα αἵματά 'μας ἀγαπᾶς 'νὰ ἐμβαφθῆς!

'Αλζίρα.

'Εκδικήσου τὸν νιόν σου, ἄνευ 'νὰ 'μ' ὑποπτευθῆς.
 Ὡς συμβία τοῦ Γιουσμάνου κατὰ φύσιν χρεωστῶ,
 'Αντὶ τοῦ 'νὰ τὸν προδώσω, 'νὰ τὸν διαφενδευθῶ.
 Τὸν νιόν σου εὐλαβήθην, κί ἢ ἀθλία 'μου ψυχῆ;

Εἰς καιρὸν ἔπου' τὸν ἐμίσει, τοῦ διέμεινε πιστή.
 Ἐκ λαοῦ σου νῦν ἄς λάβω μέμψεις ἢ ἐκθριασμοὺς,
 Ἐκ τῆς γνώμης σου προοιμένω φήμην δόξης μ' εὐκλεοῦς.
 Ἐὐτυχῆς ἄν τελευτήσω ἐκ ψυχῆς ὡς σεαυτῆς,
 Ἀπεκδέχομαι πᾶν ἄλλο κατὰ πάντα ἐπὶ γῆς.
 Ὁ Ζαμόρος θ' ἀποθάνει, κ' ἀποθνήσκω ἀρεστῶς,
 Αὐτὸ μόνον καὶ προοιμένω εἶσαι λύπης ἱκανός.

Ἄλβαρος.

Ὡ τί σύμμιξις, θεέ' μου! φίλτρου φοβίης μακικῆς!
 Ὁ υἱοῦ' μου δολοφόνος εἶν' ζωῆς' μου λυτρωτής.
 Ὡ Ζαμόρε.... ναὶ ἡμέρας σοὶ ὀφείλω μυσαράς,
 Πλὴν μὲ αἷμα μ' ἀποδίδεις ἡμερῶν' μου δωρεάς.
 Πατήρ εἶμαι, θνητὸς ὄμως, καὶ σὺ καίτοι μακικός,
 Μ' ὄλον, ὅτ' ἡ φωνὴ κράζει αἵματος ὀδυνηρῶς,
 Καὶ ἐκδίκησιν τελείαν ἐκ ψυχῆς' μου ἀπαιτεῖ,
 Ἐπι εὐεργεσιῶν σου εἰσακούετ' ἡ φωνή.
 Καὶ σὺ, ἥτις κόρη μ' ἦσουν καὶ νῦν, ὅτε δυστυχῶ,
 Πάλιν μὲ τὴν θλίβουσάν' με κλῆσιν, κόρην σὲ καλῶ.
 Θάρσει· πώποτε πατήρ σου μ' ἄλγη τούτου δὲν φρονεῖ,
 Ἀμοιβῶν ἵνα συμμίξη ἡδονὴν κακεντρεχῆ.
 Ἐπειδὴ συγχρόνως χάνω μ' ἓνα θάνατον ὀμὸν,
 Τῆς ζωῆς' μου τὸν σωτήρα, θυγατέρα' μου κ' υἱόν.
 Ἡ βουλὴ ὅσας κατακρίνει, καὶ εἰς τὸν θυμὸν αὐτῆς,
 Ὡπλισε βράχιονά' μου μὲ τὸ ξίφος ἀμοιβῆς.
 Τὴν διακονίαν ταύτην παρεδέχθην φορικῆν,

Καὶ ἰδοὺ τὴν ἐκπληρώσω μὲ ὑμῶν ἀπαλλαγὴν.
Τὸ πᾶν δύνασαι, Ζαμόρε.

Ζαμόρος.

Πρὸς αὐτῆς ἀπαλλαγμόν;

Δάλει 'μοι τι ποιητέον;

"Αλβαρος.

Πίστευσον ἐμὸν θεόν.

Εἰμαρμένην ἀμφοτέρων 'ν' ἀλλοιώσεως ἠμπορεῖς,
Τῷ θρησκείαν 'μας λαβόντι εἶν' ὁ νόμος προσηνής.

Ἐκ ζήλου φιλαγάθου θέσπισις πραγματικῆ,
'Επορεύθη πρὸς καλόν σου, ἐκ θεοῦ πασιφανεῖ

Ἐκ διδάξας ἡμᾶς Πλάστῃς συγκατάβασιν κοινὴν,
Πρὸ ὑμῶν 'σ' ἐπισκιάζει μὲ σκιάν' του θεϊκῆν.

"Απειρον Ἰσπανῶν μῆριν θέλεις πᾶνσειν κατὰ σοῦ,
Αἷμα σου θὰ θεωρεῖται αἷμα τούτων ἀδελφοῦ.

'Εκδικήσεως τὰ βέλη ἐστραμμένα καθ' ὑμῶν,

Ἐκ ἀπονεκρωθοῦν εἰς χεῖρας ἄφενκτα τῶν Ἰσπανῶν.

Δι' Ἀλζίραν ἐγγυοῦμαι, καὶ γι' αὐτὴν σου τὴν ζωὴν.

'Εξαιτῶ ἐκ σοῦ, Ζαμόρε, τὴν ὑμῶν ἀπαλλαγὴν.

"Ακαμπτος μὴ φανῆς ἤδη 'σ' τὴν φωνὴν 'μου γηραιάν,

Τὴν ζωὴν 'μου θὰ 'σ' ὀφείλω ἔτι ἄλλην μιάν φορᾶν.

Ἐὼ ὦμέ! πρὸς τοῦ θανάτου τοῦ υἱοῦ 'μου πληρωμῆν.

'Απαιτῶ ἐκ σοῦ μὲ ζέδιν βίου σου ἀπαλλαγὴν.

Γίνου νῦν ὁμόθρησκός 'της' ἡμερῶν αὐτῆς καὶ σοῦ,

Γέρας 'μοι ἀπόδος τοῦτο, κί' αἵματος ἐμοῦ υἱοῦ.

Ζαμόρος (πρὸς Ἀλζίραν)

ὦ Ἀλζίρα! μέχρι τόσου ἴ' ἀγαπήσωμεν τὸ ζεῖν;
 Ἄποκτήσωμεν τὸ εἶναι μ' ἀτιμίαν γενικὴν;
 Τοὺς θεοὺς ἴμου ἴ' ἀφήσω γὰρ Γιουδαίου τὸν θεόν;

(πρὸς Ἀλβαρον)

Καὶ σὺ θὰ μὲ τυραννήσεις πλέον ὡς τὸν σὸν υἱόν;
 Τὴν Ἀλζίραν νεκρὰν θέλεις; ἢ προδότην μ' ἀγαπᾷς;
 Ἄχ! ὁπότεν ἡ ζωὴ σου ἴ' χεῖρας ἔκειτο ἐμὰς,
 Κι' ἐξαιτουῦσα ἐν' τοιοῦτον γέρας πάντη χαμερπὸν,
 Ἄάλει ἴμοι, ἐπαραιτουῦδες τὸν πατρῷον σου θεόν;

Ἀλβαρος.

Ἦθελα τὸ αὐτὸ πράξειν, ὡς καὶ νῦν πραγματικῶς,
 Θεοῦ, ὃν περὶ νῦν λατρεύω δεηθεῖν πολλὰ θερμοῦς,
 ἵνα μὴν ἐγκαταλείψῃ ψυχὴν τέτοιαν ὡς τὴν σὴν,
 Χριστιανισμοῦ ἄξιαν, καίτοι εἰδωλατρικὴν.

Ζαμόρος.

Ἄχ! τί τύρβη, ὦ θεέ ἴμου! κι' ἄπειροι βασανισμοί!
 Ποῖον ἀπ' ἐμὲ ἐκ τούτων πρέπει ἴ' να προτιμηθῇ;

(πρὸς Ἀλζίραν)

Πρόκειται περὶ ζωῆς σου καὶ περὶ ἡμῶν θεῶν,
 Σὺ ἢ μ' ὄντως ἀγαπᾷς, κρίνον μεταξὺ αὐτῶν.
 Σ' χεῖρας σου ἀφιερουῦμαι καὶ ἐλπίζω, ὅτι σὺ,
 Δὲν ἐπιθυμεῖς Ζαμόρον ἢ τιμὴ ἴ' ἀτιμασθῆ.

Ἄλξιρα.

Ἄκουσον· καλῶς γνωρίζεις, ὅτι ὁ ἐμὸς πατήρ,
 Προσφεροθείσης σοι καρδίας ἦτον ὁ διαθετήρ.
 Ἄνεγνώρισα θεόν· του· κί· ἂν θελήσης, ἤμπορεῖς,
 Νεαρῶς· μου ἡλικίας πλάνην· νὰ κατηγορῆς.
 Γεγοητευμένη, ὅμως, νόμων τῶν Ἰσπανικῶν,
 Ἐν αὐτοῖς τῷ ὄντι εἶδον ἓνα τί πραγματικόν!
 Κί· ἀποβάλλουσα ἐμπράκτως τοὺς πατέρας· μου θεούς,
 Μὲ ψυχῆς· μου ἀεννάως συμμορφώθην στοχασμούς.
 Πλὴν κἀνεὶς λατρευομένου· νὰ παραιτηθῆ θεοῦ
 Δὲν εἶν' πλάνη, ἀλλὰ κρίμα φαυλοβίου, πονηροῦ,
 Τότε ὑφ' ὑποκρισίας πρόσχημα ἐμπαίζει τις,
 Ἀμφοτέρους τοὺς θεούς· του· κί· ἐντολὰς· των· εὐλαβεῖς.
 Τότε ψεύδεται ἐπίσης ἐαυτουρανῶ, παντὶ,
 Τελευτῶμεν, πλὴν πρὸς τέλος ἔσομεν καὶ σταθεροί.
 Καί, ἐὰν· δὲν· σὲ φωτίσῃ ὁ θεός· μου· σεβαστός,
 Ἐχεις τὴν συνειδησίην σου· κί· ἄς σου γίνῃ ὁδηγός.

Ζαμόρος.

Εἶδα τί θὰ· μὲ λαλήσεις· κάλλιον ἄς τελευτῶ.
 Καὶ μαζή σου· νὰ ἐκπνεύσω, παρὰ· νὰ ἀτιμασθῶ.

Ἄλβαρος.

Ὁμοί! συνεπιθυμεῖτε ἀμφοτέρων τὸν χαμόν!
 Κί· εἰς μηδὲν νῦν ἀριθμεῖτε ζέσιν· μὲ ἔγαθοποιόν.
 Εὐπειθήσατε ταχέως, κί· αὐτ' αἱ πένδιμαι κραυγαί...

ΣΚΗΝΗ ἝΚΤΗ.

"Αλβαρος. Ζαμόρος. Ἀλζίρα. Δ. Ἀλόνζος.
Ἀμερικανοί. Ἰσπανοί.

Δ. Ἀλόνζος.

Τὸν ταλαίπωρον νιόν σου ἐμφανίζουν πρὸς ἐσέ.
Σ τὰς ἀγκάλας σου, προστάτα, νὰ ἐκπνεύσῃ ἐπιθυμει.
Εὐνοοῦντος λαοῦ τοῦτον ἢ πληθὺς ἢ μανικῆ,
Με σκοποῦς ἐχθρικωτάτους σπένδει ᾧδε πρὸς αὐτόν,
Κι' ἀπαιτεῖ Ζαμόρ' κι' Ἀλζίρας ἐπιμόνως τὸν χαμόν!

ΣΚΗΝΗ ἙΒΔΟΜΗ.

"Αλβαρος. Γιουσμάνος. Ζαμόρος. Ἀλζίρα.
Ἀμερικανοὶ στρατιῶται.

Ζαμόρος.

Ῥμοί, σῶστε τὴν Ἀλζίραν, δράξατέ μου τὴν ποιήν!

Ἀλζίρα.

"Οχι, ἅπαντες κι' οἱ τρεῖς ἡμᾶς νὰ ἐκπνεύσωμεν πνοήν.

"Αλβαρος.

Νεκρωμένος ὁ υἱός' μου! ὦ τὶ συμφορὰ φορικτή!

Ζαμόρος (πρὸς Γιουσμάνον)

Θὰ ἀφήσεις μέχρι τέλους λύσσα σου 'νὰ ἐνεργῇ;
Δεῦρο, ὄρα αἱματός' μου ρεύματα ἐν' ὄσῳ ζεῖς.
Δεῦρο, μάθε 'ν' ἀποθάνῃς ἐκ Ζαμόρου τελευτῆς.

Γιουσμάνος (πρὸς Ζαμόρον)

'Νὰ σοὶ κοινωνήσω ἔχω ἀρετὰς σημαντικὰς,
Κὶ ἀρετὰς ὀφείλω 'νὰ' χω 'ὅ τὰς ἐσχάτας' μου στιγμάς.

(πρὸς "Αλβαρον)

'Ο θεὸς ὁ παρατείνας, κὶ ὄλεθρόν' μου ἀγαπῶν,
Πάτερ' μου! πρὸ ἐδικῶν σου 'μὲ προθέττει ὀφθαλμῶν,
'Η ὀλισθηρὰ ψυχὴ' μου, ἥτις νῦν 'μὲ παραιτεῖ,
Σ' ἀντικρούζει, ἀρετὰς σου θέλουσα 'νὰ μιμηθῇ.
Τοῦ θανάτου 'μὲ καλύπτει κάλυμμά' του ζοφερόν,
Μόλις νῦν ἀνακαλύπτω τὴν πληθὺν ἀνομιῶν.
Μέχρι ὧρας καθ' ἣν ἄπνους εἰς τὸν τάφον προχωρῶ,
Τὸν λαὸν μ' ὑπεροψίαν ἐβασάνισα ἐγώ.

'Απασαν τὴν γῆν δικαίως ἐκδικεῖται ὁ θεὸς,
Κὶ ἡ ζωὴ' μου τόσους κτόνους 'δὲν ἀμείβει ἱκανῶς.
Εὐμοιρίας ἐμωράνθην τελευτῇ 'μὲ ἐξαπατᾷ.
Δῆμιον βραχίωνα' μου συγχωρῶ κατὰ πολλά.
Τῆς γῆς ταύτης ἤμην ἀναξ, κὶ ἔτι ἄρχω ἐπ' αὐτῆς,
'Ὡς δυνάμενος Ζαμόρου γίνομαι καὶ λυτρωτής.

Υπερώπτα ἐχθρὸν, ζῆθι σ' ἀπολύω τὴν ζωὴν,
Πλὴν ἠδ' ἄθνησόν σου ὄφλημά 'μου εἰς τοιαύτην τελευτήν.

(Πρὸς Μοντέζον καταπίπτοντα παρ' αὐτοῦ ποδῖν)

Ω Μοντέξε! ὦ λαοί 'μου! θυματά 'μου λυπηρά!

Θέμιδός 'μου καθορᾶτε δείγματα ἐπαινετά.

Εἰς Ἀμερικὴν εἰπῆτε κ' εἰς τοὺς ἄνακτας αὐτῆς,

Ὅτι μόν' ὅς ἡμᾶς ἀνήκει ἢ ἄρχομεν ἐπὶ τῆς γῆς.

(πρὸς Ζαμόρον)

Ἡ διαφορὰ θεῶν 'μας ἀλλότρια πάντα ἦν.

Οἱ θεοί σου μὲν σ' ἐντέλλουν τὴν φονεῖαν κ' ἀμοιβὴν,

Ὁ θεός 'μου πλὴν, ὁπόταν ἴσῃα 'μὲ δολοφονεῖς,

Μὲ ἐντέλλει νὰ σὲ κλαύσω, νὰ σοῦ γίνω λυτρωτής

Ἄλβαρος.

Φίλτατε! ἢ ἀρετὴ σου θάρσος σου ἐξομοιοῖ.

Ἄλζιρα.

Τι ἀλλοίωσις, θεέ 'μου! τι ἐκπληκτικὴ φωνή!

Ζαμόρος.

Πῶς! κ' ἐμὲ νὰ παρωτρύνῃς, θέλεις πρὸς μετανοεῖν!

Γιουσμάνος.

Σ' ἄλλο τι θὰ σ' ἀναγκάσω πρὸς ἄει 'με εὐνοεῖν.

Ἡ Ἄλζιρα διὰ πάντα ἔζησεν εἰς συμφορὰς,

Ἀπ' τὸν γάμον 'μου καὶ πράξεις ἀδότηρὰς, κακουργικὰς.

Ἡ νεκρὰ 'μου χεῖρ προσφέρει νῦν σ' ἀγγάλας σου αὐτήν.

Ζῆθι κ' ἔσο ἐμὸς φίλος, διοικῶν Ἀμερικὴν.
 Καὶ τειχῶν ἔσου τεφρωθέντων λαμπρὸν κλέος ἀνακτῶν.
 Μὴν ἀμνημονεῖς Γιουβιάνου ὄσον ὅ εἶναι δυνατόν.

(πρὸς Ἄλβαρον)

Δέχθητι, πατήρ, ἵνα ἴδω τοῦ νυμφίου εὐτυχοῦς,
 Ἄμποτε ἵνα ἐπιτύχουν μιᾶς ἡμέρας εὐμενοῦς.
 Ἄν Ζαμόρος ὅ πίστιν ῥέπει καὶ θρησκείαν ἡμᾶς ἀντήν.
 Τότε εἶναι καὶ υἱός σου, καὶ μὲ ἀμείβει τὴν ζωήν.

Ζαμόρος.

Εἰς ἀκινήσιαν μένω, ἄλαλος, ἀπωλωλώς!
 Κι ἄρετὰς τοιαύτας ἵνα ἴχη ἕκαστος χριστιανός;
 Ὡ πιστεύω ἵπῶς εἰς ταύτην ὑπερτάτην τὴν ὁρμὴν,
 Παρωτρύνθης ἐκ θεοῦ σου, κ' ἀπ' τὴν θείαν ἔντολήν.
 Σταθερότητα, κ' ἀγάπην, πίστιν ἔργων ἐπὶ γῆς,
 Πλὴν τοσοῦτου μεγαλείου ἔδεν εὐτύχησα ψυχῆς.
 Μὲ νικᾷ ἡ ἀρετὴ ἔσου, θέλγητρόα ἔτης προσκυνῶ,
 Αἰδοῦνθεις, διότ' ἡμείφθη, ὅ εὐνοῶ καὶ ὅ ἀπορῶ.

(πίπτει παρ' αὐτοῦ ποδίν.)

Ἄλξιρα.

Κύριε, πρὸ τῶν ποδῶν σου καταπίπτω μὲ ἐντροπήν,
 Ἄντι σου ἵνα τελευτήσω ὅ αὐτὴν ἠύχουμον στιγμὴν.
 Ἡ ψυχὴ ἔμου μερισμένη μεταξὺ Ζαμόρ καὶ σου,
 Ἐποκύπτει κριματός ἔτης εἰς μετάνοιαν κακοῦ.
 Ἐπταῖσα, τὸ λέγω μόνη κ' ὅταν δὲ παρατηρῶ...

Γιουβμάνος.

Ἐπειδὴ κλαυθμούς' σ' ας βλέπω, καὶ ἐγὼ' δ' αἶς συγχωρῶ.
 Πάτερ' μου, πλησίαδόν' με διὰ ἔσχατον φορᾶν,
 Ἐδο φίλος τῆς Ἀλξίρας ζῶν ζῆθι τυχηράν.
 Αἰτρενον Ζαμὸς θεόν' μου, κ' ἀποθνήσκω ἀρεδτῶς.

"Αλβαρος (πρὸς Μοντέζον)

Τὴν βουλὴν καθ' ἡμῶν θείαν κ' ὀργὴν βλέπω καθαρῶς!
 Ἡ ταλαίπωρος ψυχὴ' μου μεταξὺ τῶν συμφορῶν,
 Ἐ τιμωρὸν καὶ ἀφετῆρα παραδίδεται θεόν.

Τ Ε Λ Ο Σ.

ΠΑΡΟΡΑΜΑΤΑ.

Σελ.	στίχ.	ἀντί	ἀνάγνωθι
2	3	φίλτατέ μου	φίλτατέ 'μου
—	9	ἀρτικοῦ	ἀρτικοῦ
—	11	εὐτυχῆς ἄν	εὐτυχῆς, ἄν
3	1	ζωογονοῦν με	ζωογονοῦν 'με
—	5	διὰ 'σοῦ	διὰ σοῦ
—	6	καὶ ἐκ 'σοῦ	καὶ ἐκ σοῦ
—	12	φίλτατέ μου	φίλτατέ 'μου
—	14	'ὅ τὸν	'ὅ τὸν
—	19	σφικτούς·	σφικτούς.
—	20	συλλογίσου ὅτι	συλλογίσου, ὅτι
4	1	'σου	σου
—	2	τί ν'	τί ν'
—	3	πῶς	'πῶς
—	6	καταστρεπτικῆν.	καταστρεπτικῆν.
—	12	φρικτούς.	φρικτούς.
—	18	ὡς κλέος ὅταν	ὡς κλέος, ὅταν
5	1	αὐστηράς!	αὐστηράς!
—	2	πῶς	'πῶς
—	6	χωρῶν	χωρῶν;

5	8	ειδολατρικὴν;	ειδωλατρικὴν;
—	10	καθολικόν;	καθολικόν;
6	3	αἰμοχαρῆς ἂν	αἰμοχαρῆς, ἂν
—	—	ὡς σὺ	ὡς σὺ
—	4	νεκρὸν	νεκρὸν.
6	5	πῶς	πῶς
—	6	πῶς	πῶς
—	21	ὅ τ' ὄνομά μου	ὅ τ' ὄνομά μου
—	15	σὺ	σὺ
—	16	σου	σου
—	19	ἡμεῖς ὅτι	ἡμεῖς, ὅτι
—	20	μηδὲν.	μηδὲν
—	21	ἤξεύρω ὅτ'	ἤξεύρω, ὅτ'
—	22	σου	σου
—	23	σέ	σέ
—	24	ἂν	ἂν
—	—	αὐστηρός	αὐστηρός,
7	3	τῶν χειρῶν ὅ	τῶν χειρῶν ὅ
—	4	νιέ μου	νιέ μου
—	6	σὺ	σὺ
—	7	ἵνα ὅ ἀφήσουν	ἵνα ὅ ἀφήσουν
—	14	τῆς βίας	τῆς βίας,
—	17	ἤξεύρουν	ἤξεύρουν,
—	18	ἐκ σου	ἐκ σου
8	2	νιέ μου	νιέ μου
—	3	σοι	σοι
—	—	κύριέ μου	κύριέ μου
—	4	σου	σου
—	6	σου	σου
—	7	ὅ	ὅ
—	8	εὐγλωττίαν	εὐγλωττίαν,

8	13	ἄν	ἄν
—	14	μ'	μ'
—	—	δεσποτικὴν	δεσποτικὴν.
—	20	ψῆφον ταύτης ἰσχυροῦς.	ψῆφον τῆς δυναστικῶς.
6	1	ἵνα αἰσχυνηθῶ,	ἵνα αἰσχυνηθῶ
—	12	ὁ ὑμῶν σου	ὁ ὑμῶν σου
—	14	ὅ	ὅ
10	3	ἄν	ἄν
—	5	φαίνεται ὅτι	φαίνεται, ὅτι
—	12	ὅ	ὅ
14	18	ὅ ἐρωμένης	ὅ ἐρωμένης
—	19	ἄν	ἄν
15	9	ὅ ἐμὰς	ὅ ἐμὰς
—	18	ὅ ἔχει	ὅ ἔχει
16	7	ἄν	ἄν
—	—	σου	σου
—	8	ὅ ἐσέ	ὅ ἐσέ
—	11	ὅ εἶναι	ὅ εἶναι
—	15	ὅ ὀφρύν' μου,	ὅ ὀφρύν σου
—	—	ὅ ὀφθαλμοὺς ἐ- μοὺς λαλεῖ	καὶ ὅ τὰ ὀμμάτια μου λαλεῖ
17	8	καρδιό' μου	καρδιά' μου
—	—	σου	σου
—	9	ὀργήν.	ὀργήν.
—	11	ἵνα τ'	ἵνα τ'
—	—	σου	σου
—	18	ὅ ἦναι	ὅ ἦναι
18	10	ὅτι	ὅτι
20	11	ὅ	ὅ

Σελ.	στίχ.	ἀντί	ἐνώγνωθι
20	—	τ'	'τ'
21	6	ἄν	'ἄν
—	7	ἄν 'ς	'ἄν 'ς
23	3	'ς	ς
—	5	πῶς	'πῶς
—	10	'σου	σου
—	16	'ς αὐτοῦ	'ς αὐτοῦ
24	2	συμφορᾶς	συμφορᾶς
—	4	ἄν	'ἄν
—	7	μὲ πείθουν	'μὲ πείθουν
—	11	'ς ξιμὲ	'ς ξιμὲ
—	13	τὸν	'τὸν
—	—	πῶς	'πῶς
—	15	ὥδε	ὥδε
25	6	ἄν	'ἄν
—	12	'ς	'ς
—	13	'ς	'ς
—	14	μάθε ὅτι	μάθε, ὅτι
26	1	πῶς	'πῶς
—	—	φωνῆς	φωνῆς,
27	10	'ς	ς
—	11	ἐγὼ	ἐγὼ
27	13	'με	'μοι
26	10	'σὺ ἴνα	διὰ νὰ
—	—	'σὺ	σὺ
—	14	των	'των
30	20	ω	ῶ
31	3	'ς	ς
32	6	πῶς	'πῶς
—	7	κ' εἶδον ὅτι	κί' εἶδον, ὅτι
—	9	'ς	ς

Σελ.	στιχ.	ἀντι	ἀναγνώδι
32	10	ὄν νὰ	ὄν νὰ
—	13	ὄ	ὄ
—	—	ὄ	ὄ
33	1	ἄν	ἄν
—	9	ὄ	ὄ
—	11	ὄ	ὄ
34	5	ὄ	ὄ
35	7	του	του
—	17	μ	μ
36	4	ἄν	ἄν
38	6	ὄ	ὄ
—	9	ἄν	ἄν
40	3	ἡ ἡμέρα ὄτ	ἡ ἡμέρα, ὄτ
—	12	πῶς	πῶς
—	—	ὄ	ὄ
41	6	ὄ	ὄ
—	11	ἐξήτει	ἐξήτει
42	1	ὄ	ὄ
—	13	ταῦτα	ταῦτα
44	13	μ	μ
45	4	πῶς	πῶς
46	3	κεῖνος	κεῖνος
47	6	κακῶν	κακῶν
—	15	κί ὄ αὐτήν	κί εἰς αὐτήν
48	6	ἀπηνῆς!	ἀπηνῆς!
49	8	ξείν	ξείν
50	11	ἄν	ἄν
—	18	ὦ ὦμέ!	ὦ ὦμέ!
51	1	προβτάτα	προβτάτα,
—	—	ἀγαθέ!	ἀγαθέ!
—	21	Γιουδμάνε	Γιουδμάνε,

52	9	ζωῆς	ζωῆς
—	11	πλέον και	πλέον νῦν
—	19	κί ἄλλω ᾿φείλω	κί ἄλλ' ὀφείλω
53	11	δί ἦν	δί ἦν
54	5	πῶς!	'πῶς!
—	—	θα̅ τολμήσεις	θα̅ τολμήσης
—	6	'να̅ τιμωρηθῶ	'να̅ τιμωρηθῶ,
—	7	πῶς!	'πῶς!
—	8	πῶς	'πῶς
—	9	'σου	σου
55	1	'μαθες	"μαθες
—	3	'σ	'σ
—	10	τῶ	τοῦ
—	13	'σοι	σοι
56	1	εισάξῃς	εισάξεις
—	3	'τ	'τ
58	6	πῶς!	'πῶς!
—	12	πῶς!	'πῶς!
—	14	ἔσὺ νῦν	τώρα ᾿τό
59	13	ἐμπροσθέν ᾿μου	ἐμπροσθέν ᾿μου
60	13	αἰτία ἄν	αἰτία, ᾿άν
61	11	ἄν ᾿σ	'ἄν σ
—	20	ἄν	'ἄν
62	2	να̅ μῆ	'να̅ μῆν
—	10	πῶς	'πῶς
63	13	σᾶς	'σᾶς
—	17	του	'του
65	9	λυπήπου	λυπήσου
69	13	ἐπαυξοῖ	ἐπαυξοῖ
72	6	ἄν	'ἄν
—	8	ἅπαντες	οἱ ὡμοῖ

Σελ. στίχ. ἀντὶ ἀνάγνωθι

73 12 μ' ἠρημίαν 'του μ' ἠρημίαν 'του

74 11 επιδεικτικῇ ἐπιδεικτικῇ

78 4 λάληδόν 'με λάληδόν 'με

80 9 'σ' σ'

— 17 'σ' σ'

Διόρθωσις στίχων ὀλοκλήρων.

Σελ. 15. στίχ. 6 ἀντὶ

Τὴν καρδίαν 'μου, ἣτις καίει δι' ἑταῖρον ὃν φιλῶ,
καὶ οὕτω

Τὴν ψυχὴν 'μου ἣτι καίει γι' ἕναν ἄλλον 'π' ἀγαπῶ.

Σελ. 17. στίχ. 5 ἀντὶ

Καίτοι εἶναι ἐκ τοῦ τάφου 'μῆς ἐπίβουλος ζωῆς;
καὶ οὕτω

Καίτοι 'μ' εἶναι ἐκ τοῦ τάφου ὁ ἐπίβουλος ζωῆς;

Σελ. 17 στίχ. 16 ἀντὶ

Γίνου σταθερότητός 'μου καὶ κριτῆς ἐμῆς ψυχῆς.
καὶ οὕτω

Τῆς ψυχῆς 'μου κ' εὐπιστίας γίνου δίκαιος κριτῆς.

Σελ. 19 στίχ. 3 ἀντὶ

Ω περικλεεῖς ἑταῖροι! ἐμῆς μοίρας βλοσυρᾶς!
καὶ οὕτω

Ω περικλεεῖς ἑταῖροι! μοίρας 'μου τῆς βλοσυρᾶς
Σελ. 27 εἰς τὴν 4. σκηνὴν ἀντὶ "Αλβαρος" ἀ-
νάγνωθι Μοντέζος.

Σελ. 31. στίχ. 12 ἀντὶ

Τι λαλεῖς; καὶ ἀπηνίας γλῶσσο 'σου ὁμολογεῖ!

Δούλη 'τῶν 'Αλζίρα εἶναι, καὶ 'τοὺς ἐπανεῖς ἐσύ!
καὶ οὕτω

Τι λαλεῖς καὶ ἀπηνίας θέλεις καὶ ὁμολογεῖς;

Δούλη 'τῶν 'Αλζίρα εἶναι, κ' ἔτι σὺ 'τοὺς ἐπαινεῖς;

Σελ. 49 στίχ. 13 ἀντί

Ἦπῶς! ἐπέμνησα τῷ ὄντι συμφορὰς ἐμῆς ζωῆς!
καὶ οὕτω

Ἦπῶς! ἐπέμνησα τῷ ὄντι συμφορὰς ἴμου τῆς ζωῆς!
Σελ. 52 στίχ. 11 ἀντί

Ἄεικῆς μὴν ἔσο πλέον· νῦν ἀπόδος ἴμοι ποιήν
καὶ οὕτω

Παίδευσόν ἴμε, κί ἔσο ἄπαξ μὲ ἀγαθόεργον ψυχῆν.
Σελ. 58 στίχ. 7 ἀντί

Πλὴν ὅδε δεσμούςς ἴμου τοὺς πρωταίους ἴμου ἀνήκω
ἢ ψυχῆ!

Φεῦ! καὶ γίνεται τῷ ὄντι τίς καὶ δις ἴνα συζευγῆθῃ!
καὶ οὕτω

Πλὴν ἀνήκω κατὰ πάντα ὅδε τοὺς πρωταίους ἴμου δεσμούςς
Τὸ ἴνα κάμῃ εἶναι πρόπον ὑμεναίους τίς διπλούς;

Σελ. 59 στίχ. 21 ἀντί

Ἐκ ψυχῆς ἴμῃ ἀτιμασθείσης μὴ προδομένοις πλέον τί
Ἄλβαρος.

Ἄπαιτῶ σοι καιρὸν μόνον

Γιουσμάνος.

Ἦπῶς! τιμῆ ἴμου ἴνα χαθῆ!

καὶ οὕτω

Ἐκ ψυχῆς ἴμῃ ἀτιμασθείσης τίποτε μὴ προδοκεῖς
Ἄλβαρος.

Ἄπαιτῶ σοι καιρὸν μόνον

Γιουσμάνος.

Ἦπῶς! ἴνα ἀτιμασθῶ ζητεῖς!

Σελ. 66 στίχ. 5

Ἐπειδὴ δὲ εὐνοοῦσα καὶ ἀνήκω ὅδε ἄλλον νῦν
καὶ οὕτω

Σὲ ἠνυόουν, κί ὡς προδότις δὲν δὲ ἔχω ἐραστήν.

Ἡ Ἀλξίρα καὶ τὰ Λυρικὰ μαζὺ
μὲ τὰ Ἐλεγεία πωλοῦνται

ἐν Βουκουρεστίῳ εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ
ἐκδότου ἢ εἰς τὸ τυπογραφεῖον τοῦ Κ.
Αὐγούστου Ρούουφ, κατοικοῦντος εἰς τὸ
σπῆτι τοῦ Κ. Σκαρλάτου Πέτροβιτζ.

ἐν Κραϊώβρα εἰς τὸν ἐντιμώτατον Κ.
Γεώργιον Παππαδόπουλον.

ἐν Βελιγραδίῳ εἰς τὸν Κ. Γρηγόριον
Βοσάροβιτζ.

ἐν Κωνσταντινουπόλει, εἰς τὸν ἐντι-
μώτατον Κ. Δημήτριον Σαββόπουλον, εἰς
τὸν Κ. Γεώργιον Φοῖβον, ἢ Ἰωάννην Πη-
λειάδην.

ἐν Σύδη, εἰς τὸν Κ. Χριστόφορον
Χ. Ν. Χαβιαρᾶν.

ἐν Ἀθήναις εἰς τὸν Κ. Γεώργιον Χ.
Ν. Χαβιαρᾶν ἢ εἰς τὸν Κ. Ἀλέξανδρον
Σκαρλάτου.

ἐν Κορφοῖς εἰς τὸν ἐξοχώτατον Κ. Ν.
Μαυρογιάννην.

ἐν Βιέννῃ εἰς τὸν ἐλλογιμώτατον Κ.
Ἰωάννην Χ. Ν. Χαβιαρᾶν.

ἐν Τριεστίῳ εἰς τὸν ἐντιμώτατον Κ.
Αντώνιον Μιχαήλ Βλαστόν.

Παρὰ τοῖς ἰδίοις γίνονται καὶ αἱ συνδρο-
μαὶ Γαλλικογραικικοῦ νέου λεξικοῦ εὐμε-
θόδου τιμωμένου 20 σφάντζιχα ἐπὶ χάρ-
του λευκοῦ.

68
738

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

007000013165

Επιτομή των εἰς ἡρώματα καὶ
 ἀποδόματα Περικλέους
 ἡγεμόνος τῆς πόλεως Ἀθηνῶν
 ἐκ τῆς ἐπιτομῆς τοῦ Κ. Τ. Π.

Ἐν Βουκουρεστίοις,
 ἐκ τῆς τυπογραφίας Αὐγούστου Ρούφου.

137

1857
 659
 564

